COLECȚIA ROMANTIC

Teresa Francis

LA BINE ȘI LA

Capitolul 1

- îl iei de soţ pe acest bărbat... la bine şi la rău, până când moartea vă va despărţi?

Tremurând, Kylee O'Brien se uită la judecătorul Smith, apoi îşi ridică privirea către brunetul chipeş de lângă ea. îi ajungea doar până la umăr lui Nick. Aproape că uitase cât de înalt era; acum părea un străin.

Brusc, o copleşi importanţa gestului pe care era gata să-l facă. Dacă spunea ..da'[4], devenea doamna Nick DeCorsi. Dacă spunea „nu", încălca promisiunea pe care i-o făcuse surorii sale înainte de a muri.

- Vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să merg la baie.
- Acum?

Nick o prinse de mână şi se uită la ea uimit.

Ea încuviinţă şi se eliberă din strânsoarea lui. Simţi patru perechi de ochi asupra ei şi ieşi din cameră străduindu-se să nu se împleticească.

Ce Dumnezeu făcea? Acum un an luase decizia de a-şi schimba viaţa. Voia un soţ şi o familie, dar nu aşa.

îi apărură în faţa ochilor imagini ale surorii ei în patul în care fusese condamnată să-şi trăiască ultimele luni. Părul blond, lung şi bogat, al lui Mary-Elizabeth dispăruse de mult în urma chimioterapiei. îşi privi mâna plină de pistrui şi îşi aminti cât de puternice erau degetele surorii ei atunci când îi făcuse ultima rugăminte. Cuvintele îi reveniră în minte pentru a mia oară.

- Nick poate să aibă grijă de copiii mei numai împreună cu tine, îi spusese sora ei. Nu vreau ca prin vieţile lor să treacă o mulţime de femei care să le ţină loc de mamă. Trebuie să te măriţi cu el, surioară. Promite-mi. Jură-mi!

Mary-Elizabeth o strângea şi mai tare de mână.

- N-o să-mi găsesc liniştea dacă băieţii mei nu vor fi cu cineva în care am încredere. Cu tine!

Ochii lui Kylee se umplură din nou de lacrimi. Făcuse un pact cu diavolul pentru a o linişti pe sora ei. în ultimele zile din viaţa acesteia i se păruse că luase o decizie bună. Acum, însă, când venise momentul să devină doamna Nick DeCorsi, nu mai era atât de sigură.

Mary-Elizabeth avea doar 35 de ani, dar avea un soţ şi doi băieţi. Kylee nu avea nimic. îşi făcuse bagajele în mai puţin de jumătate de zi şi plecase din apartamentul ei din California fără nici o problemă. Doamne, de ce o făcuse?

- Kylee?

Recunoscu parfumul masculin al lui Nick. Fusese conştientă de el tot drumul de la aeroport până la judecătorie. Simţi pe umăr o mână puternică şi, contra voinţei ei, se întoarse şi ridică privirea.

Ochii căprui ai lui Nick, de obicei veseli, erau acum duri.

Ea încercă să zâmbească, dar expresia lui o împiedică.

- Nu cred că pot să fac asta. Mi se pare... Nu e corect.

Nick îşi strângea puternic buzele.

Cei doi se cunoşteau de mulţi ani. După ce Nick terminase facultatea de drept, făcuse meditaţii cu ea la limba engleză'şi o ajutase să intre la colegiu. De fapt, el o cunoscuse pe Mary- Elizabeth prin intermediul ei. Dar acum i se părea cu totul schimbat, un străin.

- Am mai discutat despre asta, spuse el, abia ascunzându- si iritarea.

Ea îşi plecă privirea.

- Doar în scrisori...
- Şi la telefon. Ştii la fel de bine ca mine ce i-ain promis lui Mary-Beth. Iar tu nu-ţi

încâlci niciodată o promisiune.

- Aşa spunea ea, zise Kylee.

Poate ar fi încălcat o promisiune, dar un jurământ niciodată.

- Te înţelegea mai bine decât aş fi crezut. Şi apoi, am stabilit că aşa e cel mai bine pentru toţi. Nimeni nu-i iubeşte pe băieţi aşa cum îi iubim noi. Am crezut că am rezolvat f 'blema asta.

- Ştiu. Dar atunci vorbeam despre ceva care se va întâmpla peste şase luni. Acum, când a venit acel moment, nu mai sunt aşa de sigură.

Se uită la Nick neajutorată, iar el se strâmbă.

- Dacă nu aş crede că aşa e cel mai bine pentru băieţi, aş...

Ezită o fracţiune de secundă.

Kylee se uită la el şi oftă.

- N-am putea să locuim împreună şi atât?

El îşi ridică sprâncenele, uimit.

- Nu-mi vine să cred ce spui.

- Oamenii fac mereu asta, încercă ea, timid.

^ Nu oameni ca tine, refuză el ideea. In plus, n-ar fi un exemplu bun pentru băieţi.

- Ei ce cred despre căsătoria noastră?

* - Brad abia aştepta ca avionul tău să aterizeze. Iar relaţia ta cu Scott a fost mereu una specială. Avea o părere foarte bună despre tine încă de când era foarte mic.

Ea clătină din cap.

- A trecut mult timp de atunci. Mi s-a părut mie sau a fost cam rece pe drumul de la aeroport până la judecătorie?

- 0 să se obişnuiască.

- înţeleg.

Se uită direct în ochii lui.

- Dar tu? Şi tu o să te obişnuieşti? De ce vrei să te însori cu mine?

- Am crezut că ţi-am explicat.

Nick îşi feri privirea, stânjenit.

- Aş face orice pentru copii. Ei au mare nevoie acum de o familie. Adică şi de o mamă, şi de un tată.

încercă să zâmbească.

- O să’fie bine. Ai încredere în mine, O'Brien.

- în tine, DeCorsi? Eşti avocat, pentru Dumnezeu! Nimeni nu are încredere în avocaţi.

El zâmbi larg, dezvelind un şir de dinţi strălucitori care contrastau puternic cu tenul lui bronzat. Pentru că era amuzat, trăsăturile chipului lui se îmblânziseră. Acesta era bărbatul pe care Kylee îl ştia şi la care ţinea.

Zâmbetul lui se stinse când privi spre încăperea în care îi aşteptau copiii şi judecătorul.

- I-am promis lui Mary-Beth.

- Aşa c, şopti ea îndreptându-şi sacoul. Acum sunt pregătită.

0 luă de mână şi intrară. Judecătorul şe uită la ei peste
ochelarii pe care îi ţinea pe vârful nasului.

- Aţi rezolvat toate problemele?

Ea aprobă cu o mişcare a capului.

- îmi pare rău pentru întârziere.

Biroul judecătorului era sobru, masculin, chiar elegant, dar ea visase toată viaţa că se va căsători într-o biserică plină de flori, în faţa prietenilor şi a unui preot. Moartea lui M:.ry- Elizabeth îi schimbase toate planurile.

Kylee îl privi pe furiş pe Nick, apoi, respirând adânc, înfruntă privirea judecătorului.

-Da.

- Vă declar căsătoriţi.

întinse mâna spre Nick.

- Felicitări, băiete. Cred că o să ai ceva bătaie de cap cu roşcata asta!

- Mulţumesc, Henry, răspunse el cu un zâmbet froţat.

- Nu-ţi săruţi mireasa?

Nick se uită către ea.

- Aşa e tradiţia, nu?

Kylee se uită peste umărul lui, de parcă urma să se întâmple un lucru de o importanţă capitală. Nick îi ridică bărbia şi se aplecă spre buzele ei, abia atingându-le. Contactul a fost atât de scurt, încât Kylee nu era sigură că fusese real, dar inima îi bătea foarte tare. Doar din cauză că nu era obişnuită cu sărutările, îşi spuse ea. Nu pentru că sentimentele ei pentru

Nick nu dispăruseră! Ce simţise pentru el în urmă-cu câţiva ani fusese o pasiune de şcolăriţă. Acum era o femeie în toată firea, pregătită să ia în serios jurămintele maritale.

Se uită peste umăr la cei doi băieţi care nu stăteau locului, îmbrăcaţi în costumele de duminică. Bradley, care avea zece ani, îi zâmbi timid şi-i făcu semn cu mâna. Scott avea paisprezece ani şi moştenise tenul măsliniu al tatălui lui şi gura îndârjită a mamei sale. Cu el era o altă poveste. „La bine şi la rău“ însemna că acceptase să împartă responsabilitatea copiilor.

Scott se născuse la numai şapte luni de la nunta surorii ei cu Nick. îşi aminti că îl văzuse prima dată când Mary-Elizabeth venise în vizită în California. Nick fusese nevoit să rămână acasă, în Connecticut, pentru că abia îşi înfiinţase firma de avocatură. Din primul moment în care văzuse bebeluşul, îl iubise într-un mod cu totul special.

Kylee se uită la el acum şi observă că, din nou, îi evită privirea. Oare ce se întâmplase cu băiatul acela drăguţ şi sincer, care îi telefona de la mare distanţă doar pentru a-i povesti de ce îl pedepsise tatăl lui?

Şi Bradley! Când aflase că mama lui s-a îmbolnăvii, a început să se bâlbâie. Starea lui s-a agravat după moartea ei. Va putea să-l ajute să treacă peste această traumă, cu toate că nici ea nu reuşise să facă acest lucru în totalitate? Dar erau rudele ei! Va face tot ce-i stă în putinţă pentru ca ei să simtă, din nou, siguranţa şi afecţiunea unui cămin adevărat.

- Scott. Brad, veniţi s-o felicitaţi pe noua voastră...

Nick se opri şi se uită la ea, nesigur. Noua lor ce? Mamă?

Te rog, nu spune ..marna[1]', se rugă ea în gând.

Nick îşi drese glasul şi continuă.

- .pe cel mai nou membru al familiei noastre.

Kylee respiră uşurată. Pentru moment, era cea mai bună formulă.

Bradley înainta şi se opri în faţa lor. Kylee îl îmbrăţişa, apoi se uită cu dragoste la el. Nu putu să reziste şi îl sărută pe nasul pistruiat.

- C-cum să-ţi s-spun acum, m-mătuşă Kylee?

- Ce-ar fi să-mi spui „mătuşă Kylee“?

El zâmbi larg.

- D-da, aşa pot!

Asculta calmă cuvintele lui bâlbâite, dar şi-ar fi dorit să vorbească în locul lui si să-l scutească de acest chin.

Scott se apropie la rându-i, ezitant. între ei nu fuseseră niciodată momente stânjenitoare, dar acum nu ştia cum să se poarte. Kylee ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, aşa cum a făcut cu Bradley, dar simţea că, dacă l-ar forţa, l-ar îndepărta de ea. li întinse

simplu mâna, iar el i-o strânse, strângaci. A fost doar impresia ei sau el respirase uşurat?

- Ce mână umedă ai! comentă ea încercând să facă o glumă.

întinse mâna ca să-i dea părul de pe frunte, dar el se retrase brusc şi redeveni ursuz.

- în regulă, băieţi, spuse Nick, punând o mână pe umărul lui Scott. Să mergem acasă.

Acasă? Kylee simţi cum i se strânge stomacul la auzul acestui cuvânt. Bradley o luă de mână, iar Nick L puse mâna pe spate, conducând-o afară din biroul judecătorului. Scott era ultimul.

Fusese uşor să-şi ţină promisiunea de a se mărita eu Nick. Acum trebuia să găsească o cale să trăiască împreună cu cei trei bărbaţi DeCorsi.

#

La volanul maşinii lui, Nick îşi dădea seama prin ce trecea Kylee. Nu mai fusese în casa lor de la înmormântarea lui Mary- Elizabeth. El avusese timp să se acomodeze cu absenţa soţiei, dar pentru Kylee nu va fi uşor.

Un zgomot care venea de pe bancheta din spate îi atrase atenţia. Se uită în oglinda retrovizoare şi îi văzu pe cei doi băieţi luptându-se.

- Potoliţi-vâ!

Nick se gândea cu îngrijorare că toată viaţa ei fusese înconjurată de femei - sora ei, fetele de la şcolile parohiale, iar în ultimii ani... E adevărat, venise adeseori în vizită, dar acum trebuia să locuiască în aceeaşi casă cu doi băieţi zburdalnici.

Kylee spusese că această căsătorie era pentru toată viaţa, dar el nu era foarte liniştit. Din propria experienţă ştia că erau mai multe modalităţi de a încheia o relaţie. Divorţul era cea mai simplă şi mai puţin dureroasă.

O privi pe furiş, atras de părul ei roşu în care se juca soarele după-amiezii. Părul era prins în coadă şi legat la ceafă cu o panglică de catifea. Câteva şuviţe ondulate erau lăsate libere.

~ Ţi-ai rezolvat toate treburile în California?

Ea aprobă.

- N-am avut multe de făcut. Dar nu am crezut ca o să-mi fie aşa de greu să renunţ la meseria de asistentă medicală. Micuţii mei pacienţi erau... M-am ataşat destul de tare de ei.

Pentru o clipă, chipul i se lumină. Nick uitase ce ochi albaştri şi strălucitori avea. Făcu un viraj la dreapta şi opri pe aleea din faţa casei.

Kylee respiră adânc şi se uită în jurul ei la iarba care se întindea de la casa mare, cu două etaje, până la stradă. Parcă nu mai văzuse niciodată acele locuri.

Nick ieşi din maşină şi se duse către portbagaj. Scoase valizele ei şi o privi apropiindu-se de casă cu paşi mici.

Kylee se opri în prag şi se gândi la ultima dată când fusese acolo. Casa era plină de oamenii care o însoţiseră pe Mary- Elizabeth pe ultimul drum. O mulţime de prieteni săritori aduseseră platouri cu mâncare. Nu avea să uite niciodată parfumul puternic al florilor. După ce a plecat toată lumea, plânsese în braţele lui Nick.

Simţi o durere fizică. Nu crezuse că avea să-i fie atât de greu să intre din nou în casa surorii sale. îşi adună toate puterile şi păşi înăuntru.

La prima vedere, nu se schimbase nimic. Podeaua de lemn strălucea ca întotdeauna. în faţa ei începea o scară mare care ducea spre cele patru dormitoare de la etaj. în partea stângă era camera de zi. Pe pianul de lângă şemineu erau mai multe fotografii de familie.

Se apropie de pian şi îşi trecu mâna peste lemnul lăcuit. Fotografiile îi atraserâ

atenţia. în centru era poza de la nunta lui Mary-Elizabeth şi a lui Nick. Kylee se simţea la fel de tristă ca în ziua în care sora ei devenise soţia lui. Nimeni nu făcuse poze astăzi, aşa că nu va exista nici o amintire palpabilă de la nunta ei.

Se uită la o altă poză, făcută la balul de absolvire. Mary- Elizabeth stătea lângă Nick, arătând, ca de obicei, minunat. De cealaltă parte a lui, Kylee îl privea. Oricine şi-ar fi putut da seama că este îndrăgostită de el. Nick, însă, nu era deloc în largul lui. Şi cum ar fi putut fi? Doar cu două săptămâni în urmă îi spusese că nu poate să se mai vadă cu ea.

Kylee se frecă la ochi, ca şi cum ar fi deranjat-o praful din încăpere. Numai că întreaga casă era imaculată.

Cu poza în mână, traversa holul şi se uită în sufragerie. Tapetul de pe pereţi semăna cu cel din camera de zi şi dovedea gustul perfect al surorii ei. Prezenţa acesteia se simţea în întreaga casă.

Auzi în hol un pas hotărât si sunetul valizelor ei lăsate pe podea. Parfumul lui Nick i se părea familiar şi reconfortant. Tuşi, ignorând durerea din piept.

- Când o să treacă, Nick?

Se apropie de ea şi-i luă fotografia din mână.

- Ce anume?

- Când n-o să mai credem că o să intre pe uşă din clipă în clipă? Când n-o să ne mai doară?

- Nu ştiu, răspunse el încordat.

Se uită la poză şi o puse înapoi pe pian. Se înfuria numai când o vedea pe Kylee îmbrăcată în acea rochie elegantă, potrivită pentru bal. De ce o lăsase la vedere? Ca să-i amintească de prostiile pe care le făcuse în trecut? Când se gândea la acea noapte, îşi amintea doar două lucruri - Kylee era cu un alt băiat, iar Mary-Elizabeth îl tot îndemna să bea. 0 lună mai târziu, era însărcinată.

Kylee tuşi din nou şi strănută puternic, apoi se prăbuşi pe scaun. Nick înghenunche lângă ea.

- Ce s-a întâmplat?

Kylee încerca să respire, de parcă tocmai ar fi alergat.

- N-nu ştiu. Parcă ar fi o alergie... N-am mai păţit aşa ceva de mult.

Vedea cât de mult se luptă să respire şi se simţea neputincios. Nu încă o dată! De ce i se întâmpla aşa ceva? Era pedepsit? Nu putea s-o piardă, nu putea să mai treacă încă o dată prin acelaşi chin.

Nick auzi uşa din spatele casei deschizându-se cu putere şi îl văzu pe Bradley năpustindu-se în casă cu un animal cu păr lung după el.

- îl v-vezi pe c-câinele meu, m-mătuşă Kylee? îl c-cheamă S-Sandy.

Băiatul îşi luă câinele în braţe.

Cu o mână tremurătoare, Kylee îl apucă pe Nick de braţ.

- E din cauza câinelui... Sunt alergică.

îşi duse cealaltă mână la piept, respirând din ce în ce mai greu.

. - Nick...

- Scoate câinele de aici!

Din cauza spaimei, strigă la copil mai tare decât ar fi vrut. înţelesese că ea se sufocă, dar şi Brad pricepu că ceva nu era în ordine.

- C-ce e, m-mătuşă Kylee? T-tată, o să moară şi ea c-ca m-mama?

Fără să mai spună un cuvânt, Nick o luă în braţe.

- Mergem la Urgenţă. Brad, o să fie în regulă. Spune-i fratelui tău unde am plecat.

- V-vreau să vin şi eu.

Nick ezită o clipă, dar se hotărî văzând cât de îngrijorat era cel mic.

- Bine. Du-te şi anunţă-1 pe Scott. Şi,.fiule... grăbeşte-te.

Bradley dădu din cap şi o luă la fugă pe scări.

Nick o duse în braţe până la ieşire. Ar fi vrut s-o liniştească, să-i spună ceva care s-o relaxeze.

- O să te faci bine, O'Brien.

Ii spusese aşa şi mai devreme. Era uimit de faptul că obiceiurile lor reveneau atât de repede!

- Ştiu că tradiţia cere ca mireasa să fie trecuta peste prag, dar acest lucru se face atunci când intră în casă, nu când iese. Judecătorul avea dreptate. O să am bătaie de cap cu tine!

Kylee se lipi de el, respirând puţin mai uşor. Nu i se va întâmpla nimic, promisese Nick. Va avea el grijă!

- Soţia dumneavoastră este foarte alergică la blana de animal, domnule DeCorsi. Dacă o duceţi acasă înainte să curăţaţi cu atenţie toate camerele, vă veţi întoarce înapoi aici.

Doctorul îl privi fix.

- Cred că nu mai e nevoie să vă spun că trebuie să scăpaţi de câine.

- Nu! protestă Kylee. Sunteţi sigur, domnule doctor?

- E foarte simplu, doamnă DeCorsi. Cineva trebuie să plece din casa aceea - dumneavoastră sau câinele. Şi să nu vă gândiţi să-l înlocuiţi cu ceva la fel de blănos.

Kylee zâmbi şi încercă să glumească.

- Măcar ştim că nu putem să ţinem în casă o tarantulă.

Era foarte ameţită din pricina injecţiilor, dar cel mai mult o
durea ca Bradley refuza s-o privească.

- Chiar nu putem să-l ţinem pe Sandy? întrebă ea. Nu poate sta în curte?

Nick se aşează pe un scaun.

- De câte ori lăsăm uşa deschisă, fuge înăuntru. în plus, i-ar fi prea frig în timpul iernii.

Doctorul îşi drese glasul si interveni în discuţie.

- Sincer, doamnă DeCorsi, mă gândesc mai mult la locul uride vă veţi petrece noaptea.

Kylee era foarte dezamăgită. Băieţii nu erau destul de mari pentru a rămâne singuri peste noapte.

- Cred că la hotel.

- T-tată?

Bradley se uită la ei pentru prima dată de când aflase că trebuie să renunţe la câinele lui. Insistase să fie de faţă la consultaţie, iar Kylee ştia că voia să fie sigur că ea nu este în pericol.

- P-poate că mătuşa Kylee ar p-putea să stea cu Eric şi m-mama lui.

- Eric e cel mai bun prieten al lui, îi explică Nick. Ar însemna să abuzăm de prietenia lor, Brad. Nu se poate.

- D-doamna Westphal nu s-ar s-supăra. Şi aş putea sta şi eu acolo, c-ca să nu se simtă s-singură.

- Grozavă idee, fiule. N-ar fi frumos din partea noastră s-o lăsam pe mătuşa Kylee singură la noapte.

Zâmbi mulţumit.

***

Kylee îşi strânse în jurul taliei cordonul de la halat. Se uită în oglinda de la baie, nevenindu-i să creadă ce i se întâmpla. Nicicând nu-şi imaginase că-şi va petrece noaptea

nunţii cu o femeie pe care abia o cunoscuse şi cu băieţelul ei în vârstă de zece ani.

Se auzi o bătaie în uşă.

- Kylee? întrebă Donna. Ai de gând să te ascunzi în baie toată noaptea?
- Ies imediat.
- Am pregătit ciocolată caldă. Băieţii te aşteaptă. Vino în bucătărie. Imediat!
- Vin, zise ea.

Ieşi din baie şi stinse lumina.

Lucrurile ar fi putut sta mai rău, se încuraja ea. Donna Westphal era prietenoasă şi foarte drăguţă. Nu ezitase nici o clipă atunci când auzise rugămintea lor neobişnuită. Şi poate că tocmai îşi făcuse prima prietenă!

Se opri la capătul'holului şi se uită în camera de zi. Băieţii erau în pat şi se uitau foarte concentraţi la televizor. Măcar Brad se distra!

O găsi pe Donna în bucătărie. încăperea era pătrată, nu foarte mare şi era decorată în stil rustic.

- Cum te simţi? o întrebă Donna.

Era o femeie înaltă şi suplă, cu părul blond şi ochi veseli. Pe lângă, ea, Kylee părea mică şi neînsemnată. Dar se simţea bine datorită prieteniei pe care i-o arăta gazda.

- Mult mai bine. Chiar dacă mă simt ca o refugiată. îţi mulţumesc mult pentru că ne-ai primit la tine.
- Mă bucur că v-am putut ajuta.

Donna turnă lapte cald în patru căni în care pusese praf de ciocolată.

- E numai pentru noaptea asta, preciză Kylee. Nick a promis că mâine dimineaţă va chema pe cineva să cureţe totul şi o să mă pot duce acasă. N-o să te deranjez prea mult.

Băieţii năvăliră în bucătărie. Donna le dădu câte o cană cu ciocolată caldă şi plecară înapoi, la televizor. Kylee îşi trase un scaun şi se aşează. Donna făcu acelaşi lucru, în faţa ei.

- Mă bucur că eşti aici. Eu sunt divorţată şi am un băiat de zece ani. Abia aştept să vorbesc şi despre altceva, nu numai despre hochei şi base-ball.

Kylee zâmbi, puţin nervoasă.

- înseamnă că şi eu trebuie să învăţ câte ceva despre sport. Ba chiar de două ori mai mult decât tine.
- Nu ai copii? o întrebă Donna privind-o cu atenţie.
- N-am fost căsătorită.
- Eşti foarte diferită de Mary-Beth. Care dintre voi e adoptată?
- Ce vrei să spui?
- Nimic, nimic, se precipită Donna şi schimbă subiectul. Ştii; cel mai umilitor lucru care mi s-a întâmplat mie în noaptea nunţii a fost amenda de circulaţie pe care am primit-o. Poliţistul s-a distrat foarte tare atunci când i-am spus ca suntem proaspăt căsătoriţi. Dar nu era vorba că ne grăbeam să ajungem acasă şi să facem sex. Deja locuiam împreună de o bună bucată de vreme.

Kylee işi aminti sugestia pe cane io făcuse lui Nick în acea dimineaţă.

- N-am cunoscut pe nimeni care a trăit cu un bărbat înainte de căsătorie.

Donna rămase cu gura căscată.

- Nu pot să cred!
- în afară de Nick şi sora mea, n-am cunoscut prea multe cupluri.
- Dar vii din California, nu?
- Şi ce legătură are?

Donna se foi în scaun.

-Acolo e Ilollywood-ul. Credeam că toată lumea are relaţii sexuale - înaintea, în timpul

şi după căsătorie.

- într-o mănăstire nu se întâmplă aşa.
- O mănăstire? repetă Donna neîncrezătoare.

Kylee zâmbi. Nu crezuse că ar fi putut s-o şocheze cu ceva pe această femeie.

- N-ai ştiut că am fost călugăriţă?

Capitolul 2

Nick se uită ia Kylee care stătea iângă el în maşină. Cerul era acoperit de nori, iar vântul sufla destul de tare. Calendarul arăta că sunt în luna aprilie, dar el se întreba dacă iarna se va termina vreodată.

Se uita la casa mare şi albă, temându-se să intre. Nu putea uita spaima pe care o simţise când o văzuse pe Kylee sufocân- du-se. Când Mary-Beth fusese bolnavă, nu putuse s-o ajute în nici un fel. Dumnezeu să-l ierte, era uşurat că suferinţa ei se terminase! Dar când o văzuse pe Kylee, veselă într-un minut şi luptându-se pentru aer în următorul, se speriase foarte tare.

Senzaţiile puternice pe care le avusese îi întăriseră convingerea. Cel mai bine pentru amândoi era să doarmă în camere separate. Era lipsită de experienţă, era inocentă. Fusese călugăriţă, pentru Dumnezeu! Probabil că o speria de moarte gândul că trebuie să doarmă cu un bărbat.

Sa împărţi patul cu altcineva implică o apropiere şi o încredere pe care el nu le mai putea simţi. Fusese prins pe picior greşit o dată, dar acum era mai matur şi, spera el, mai înţelept. Nu voia o relaţie. Nu dorea să mai fie vulnerabil în faţa cuiva. Sau folosit de cineva. Indiferent ce se va întâmpla, nu va ajunge să ţină la Kylee.

Nu mai credea că între un bărbat şi o femeie poate exista o relaţie adevărată. Singura dragoste pe care o simţea şi o înţelegea era cea pentru Bradley şi Scott. Ei erau singurul lucru care conta pentru el şi era gata să facă tot ce era nevoie pentru ca ei să fie în siguranţă.

Descuie uşa şi o lăsă pe Kylee să intre înaintea lui în casă.

- Chiar eu am supravegheat echipa care a făcut curăţenie. Au făcut o treabă bună. Te simţi bine?

Ea respiră adânc şi îi zâmbi.

- Până acum, da.

Valizele erau tot acolo unde le lăsase el când îi sărise în ajutor.

- Am să le duc în camera ta.
- Mulţumesc.

Nick se îndreptă spre camera de oaspeţi situată lângă bucătărie, când vocea ei îl opri.

- Nick?

Se întoarse şi văzu că ea începuse să urce scările. Expresia de pe chipul ei îi spunea că nu înţelege ce se petrece.

- Kylee... M-am gândit că te-ai simţi mai bine în camera de oaspeţi. Am crezut că ai nevoie de intimitate...

La naiba, pe cine încerca să păcălească? Hotărâse acest lucru ca să se protejeze pe sine. Apoi făcuse greşeala să se uite în ochii ei mari, albaştri. Nu se aşteptase să vadă acolo atâta durere şi nici să sufere atât de mult la gândul că el a provocat-o.

Kylee respiră adânc şi îşi ascunse cu grijă emoţiile.

- Te-ai gândit la toate, Nick.

Tonul ei era blând, deşi el merita cu totul altceva.

- Eşti sigur că asta vrei?

-Da.

Lui Kylee îi venea să intre în pământ de ruşine. Nu fusese atât de umilită în viaţa ei. Era atât de furioasă, încât ar fi vrut să-i spună să-i ducă valizele în apartamentul Donnei. Dar îl urmă tăcută în camera pe care 1-0 alesese el.

Pereţii fuseseră vopsiţi într-un albastru pal, covorul fusese schimbat, dar era tot camera menajerei. Aici dormea ori de câte ori venea la ei în vizită. Dar, pentru că era atât de aproape de bucătărie şi departe de dormitoare, era clar că fusese destinată menajerei.

Deci aceasta era poziţia ei în familie! Parcă era Cenuşăreasa. Numai că, spre deosebire de poveste, mama vitregă câştigase.

Era clar că Nick nu era interesat de ea ca femeie. Avea să fie servitoare în acea casă! Parcă era o glumă proastă sau un mijloc de a plăti pentru greşelile din trecut.

Avusese nevoie de mult timp, de rugăciuni şi ore întregi de meditaţie ca să înţeleagă că retragerea la o mănăstire fusese o greşeală. Dorinţa de a se împlini ca femeie şi de a avea un bărbat şi copii nu a putut fi înăbuşită. N-ar fi fost niciodată o călugăriţă adevărată.

Se măritase cu Nick pentru că promisese, dar măcar ei se plăceau. Se gândise că dragostea avea să înflorească pe parcurs. Dar el nu voia nici măcar să pună seminţele!

- Nick puse ultima valiză pe pat.Pot să te mai ajut cu ceva?

- Ai făcut destul, mulţumesc. Au dreptate cei care n-au încredere în avocaţi.

El tresări de parcă ar fi primit o plamă.

Ochii lui Kylee se umplură de lacrimi, dar era hotărâtă să nu-i arate cât de mult suferea. Ce ironie! Plecase de la mănăstire ca să-şi găsească împlinirea ca femeie, dar moartea surorii sale o împiedicase să-şi împlinească visele.

Se simţi vinovată. De fapt, de ce renunţase la jurământul pe care-1 făcuse? Oare sperase că va putea folosi promisiunea pe care i-o făcuse surorii sale, în scop personal? Că va găsi aici tot ce căuta de când părăsise mănăstirea?

Acum avea o familie gata făcută. Dar soţul ei se depărtase de ea intenţionat. Se părea că dragostea nu intra în calculele lui.

- Aş vrea să fiu singură, spuse ea.

- Eşti convinsă?

Nesigură pe vocea ei, preferă să aprobe cu o mişcare a capului. Nick ieşi din cameră, închizând cu grijă uşa în urma lui.

Kylee se întrebă ce se întâmplase cu'bărbatul acela cald, amabil care-i scrisese nişte scrisori pline de încurajare când aflase că sora ei se îmbolnăvise. Avusese încredere în ea şi-i mărturisise toate trăirile lui în timpul în care Mary-Elizabeth se lupta cu moartea. îşi aminti cu câtă nerăbdare aştepta să vină poşta şi cât de dezamăgită era în zilele în care el nu-i scrisese.

- Relaţia lor confortabilă a continuat până când a plecat din California ca să se mărite cu el. Păstrase toate scrisorile. Scoase din valiză teancul de scrisori şi mângâie neatentă panglica roşie de satin.Ce urmează, Nick?

Oftă adânc şi puse pachetul în primul sertar, lângă un neglijeu ademenitor. Plănuise să-l poarte în noaptea nunţii, dar acum nu era decât un obiect care-i amintea de visele ei sfărâmate.

Vru să închidă sertarul, dar se opri şi luă din teanc prima scrisoare. „Cum îţi e, O'Brien?[11]. Şi-l imagină pe Nick pronunţând aceste cuvinte, tachinând-o, cu sclipiri jucăuşe în ochi.

Cu inima grea, îşi dădu seama că bărbatul înalt, cu ochii negri, cu care s-a măritat, nu

este Nick pe care îl cunoştea ea.

Chiar de ar fi ultimul lucru pe care l-aş face, am să-l redescopăr pe Nick, cel pe care îl ştiu de ani de zile. Am să-l redescopăr şi am să-l fac să mă iubească aşa cum îl…

Strânse tare buzele, de parcă s-ar fi temut să spună ceea ce simţea.

***

- De ce nu putem să-l păstrăm pe Sandy?

în camera ei, Kylee îşi aşeza în dulap ultimele haine şi îngheţă când auzi întrebarea venind dinspre bucătărie. Recunoscu vocea lui Scott şi se uită la ceas. Fusese ocupată cu despachetatul bagajelor şi nu-şi dăduse seama că era ora la care băieţii plecau la şcoală.

- Daca nu m-ai mai întrerupe şi m-ai asculta, ţi-aş explica.

Vocea lui Nick era dură.

Auzi. cum cineva trânteşte uşa frigiderului şi-şi imaginã că acesta era răspunsul lui Scott. Era clar că nu accepta faptul căerau nevoiţi să renunţe la câine. Era vina ei şi ştia că ar trebui să le explice copiilor, împreună cu Nick, care era motivul. Dar nu se simţea în stare să înfrunte ostilitatea lor.

Respiră adânc şi intră în bucătărie. Scott stătea, posomorât, pe unul din cele patru scaune aranjate în jurul mesei de stejar, iar Nick se sprijinea de un dulap. Tensiunea dintre cei doi era evidentă.

Băiatul ridică privirea şi o văzu. Pentru o clipă, Kylee avu impresia că el este bucuros.

- E numai vina ei, indică el cu degetul, acuzator.

- Scott... interveni tatăl lui.

Se întoarse către ea.

- îi explicam despre alergia ta.

- Am auzit.

Doamne, ajutâ-mă să-l conving, se rugă ea în gând.

- Scott, îmi pare foarte rău. Şi mie îmi plac animalele, dar n-am putut niciodată să am unul. îmi pare rău că a trebuit să renunţaţi la el din cauza mea.

Nick se uită la fiul lui.

- Cel puţin o să-l vedeţi foarte des, pentru că e la Mark.

- Dar nu-i acelaşi lucru, tată. Chiar nu înţelegi?

Se ridică furios şi lovi peretele cu scaunul.

-Iisuse...

Kylee vru să intervină şi să-i explice că nu trebuie să ia numele Lui în deşert, dar îşi dădu seama că nu era momentul potrivit.

- Minunat! Din cauza ta, câinele meu a rămas fără casă. Poate ar trebui să mă duc şi eu după el.

- Scott, contam pe tine să fii un exemplu pentru fratele tău, interveni Nick.P-pentru mine, tată?

Nick se uită spre uşă, uimit. Nu-l auzise pe băiat intrând în cameră. De obicei era agitat şi zgomotos, dar acum îl privea pe latăl iui plin de încredere.

- Nu ştiu cum să-ţi spun... începu Nick.

- S-Sandy trebuie să p-plece. Nu, tată?

Acesta aprobă, fără un cuvânt.

- M-am g-gândit la asta şi c-cred că e în regulă. O să-mi fie t-tare dor de el, dar nu v-vreau ca mătuşa Kylee să fie b-bolnavă.

- Nici eu, zâmbi Nick, mângâindu-1 pe băiat.

Kylee veni lângă el şi se aplecă.

- îmi pare rău, scumpule. Aş da orice pentru ca Sandy să rămână aici.

Brad dădu din cap şi ieşi din bucătărie, pentru ca ceilalţi să nu-i vadă lacrimile care începuseră să-i curgă pe obraji. Scott il urmă.

Kylee se uită la Nick.

- E îngrozitor. Voiam atât de mult să mă accepte! Pot să mă consider norocoasă dacă vor mai vorbi vreodată cu mine.

- Dă-le timp. Nu aveam câinele de prea multă vreme. L-am luat după ce Mary-Beth... Dacă aş fi ştiut că eşti alergică, nu l-aş fi adus în casă.

- N-am vorbit niciodată despre asta. N-aveai de unde să stii.

Atunci fusese o copilă. Acum era o femeie adevărată, iar el şi-ar fi dorit s-o cunoască mai bine. Gândul acesta i se părea extrem de îndrăzneţ şi făcu un efort ca să-l alunge.

îşi aminti de surpriza pe care o pregătise.

- Voiam să le arăt ceva băieţilor, dar au plecat înainte s-o pot face.

Nick arătă spre o cutie lungă de lângă uşă. îşi puse haina pe spătarul unui scaun şi îşi suflecă mânecile. Când puse cutia pe masă se auzi un sunet ciudat, iar Kylee făcu ochii mari.

- E ceva acolo, spuse ea.

- Ştiu, zâmbi el larg.

Fără frică, băgă mâna înăuntru.

- Nu eşti alergică şi la reptile, nu?

Scoase din cutie o şopârlă lungă de 30 de centimetri.

- Mai bine eram, spuse Kylee şi făcu un pas înapoi.

- Vrei s-o ţii în mână?

- Nu! încercă ea să zâmbească. Vreau să spun... nu ne cunoaştem. Nu ne-a făcut nimeni prezentările.

- Nici nu pot să fac asta decât după ce băieţii îi vor alege un nume.

- Cui să alegem un nume?

Scott dădu buzna în cameră si se opri lângă tatăl lui.

- Grozavă şopârlă, tată. llei, Brad, vino să vezi ce ne-a adus tata, strigă el la fratele lui, aflat în cealaltă cameră.

Acesta veni repede.

- V-vreau să v-văd.

Ochii lui străluciră când văzu noul lor animăluţ de casă.

- P-pot s-o ţin?

Nick aprobă şi-i dădu şopârlă. în mâinile lui Brad, aceasta începu să se agite brusc şi băieţelul se sperie şi-i dădu drumul.

Se lovi de masă şi aterizâ pe podea. Kylee începu să ţipe când văzu

că trupul se împărţise în două, coada rămânând în bucătărie, iar trupul propriu-zis dispărând rapid în camera **cealaltă.**

- Am o-omorât-o, se văită Brad şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

- Stai liniştit, băiete. A intrat în sufragerie. Scott!

- Sunt aici, tată!

Cei doi încercară s-o prindă, în timp ce, în bucătărie, Kylee încerca să nu se mai uite la coada care se mişca încontinuu.

- Brad, nu e moartă. Ascultă-mă.

Atunci fusese o copilă. Acum era o femeie adevărată, iar el şi-ar fi dorit s-o cunoască mai bine. Gândul acesta i se părea extrem de îndrăzneţ şi făcu un efort ca să-l alunge.

îşi aminti de surpriza pe care o pregătise.

- Voiam să le arăt ceva băieţilor, dar au plecat înainte s-o pot face.

Nick arătă spre o cutie lungă de lângă uşă. îşi puse haina pe spătarul unui scaun şi îşi suflecă mânecile. Când puse cutia pe masă se auzi un sunet ciudat, iar Kylee făcu ochii mari.

- E ceva acolo, spuse ea.
- Ştiu, zâmbi el larg.

Fără frică, băgă mâna înăuntru.

- Nu eşti alergică şi la reptile, nu?

Scoase din cutie o şopârlă lungă de 30 de centimetri.

- Mai bine eram, spuse Kylee şi făcu un pas înapoi.
- Vrei s-o ţii în mână?
- Nu! încercă ea sâ zâmbească. Vreau sâ spun... nu ne cunoaştem. Nu ne-a făcut nimeni prezentările.
- Nici nu pot să fac asta decât după ce băieţii îi vor alege un nume.
- Cui să alegem un nume?

Scott dădu buzna în cameră si se opri lângă tatăl lui.

- Grozavă şopârlă, tată. llei, Brad, vino să vezi ce ne-a adus tata, strigă el la fratele lui, aflat în cealaltă cameră.

Acesta veni repede.

- V-vreau sâ v-văd.

Ochii lui străluciră când văzu noul lor animăluţ de casă.

- P-pot s-o ţin?

Nick aprobă şi-i dădu şopârlă. în mâinile lui Brad, aceasta începu să se agite brusc şi băieţelul se sperie şi-i dădu drumul.

Se lovi de masă şi ateriză pe podea. Kylee începu să ţipe când văzu că trupul se împărţise în două, coada rămânând în bucătărie, iar trupul propriu-zis dispărând rapid în camera cealaltă.

- Am o-omorât-o, se văită Brad şi îşi acoperi faţa cu mâinile.
- Stai liniştit, băiete. A intrat în sufragerie. Scott!
- Sunt aici, tată!

Cei doi încercară s-o prindă, în timp ce, în bucătărie, Kylee încerca să nu se mai uite la coada care se mişca încontinuu.

- Brad, nu e moartă. Ascultă-mă.

îi luă mâna de la ochi şi-i arătă fragmentul de corp care se agita pe podea.

- Dacă ar fi moartă, trupul ar fi întreg. Şopârlele fac asta ca să se protejeze de atacatori.

Brad o privea cu interes.

- Când un duşman o apucă de coadă, ea îşi pierde coada isi dispare rapid. O să-i crească alta.
- Serios?

îl mângâie pe frunte.

- Aşa am învăţat la şcoală. Scott şi tatăl tău o s-o prindă.

Ar fi bine s-o prindă! Dacă nu, o să mai doarmă o noapte la Donna. N-ar fi putut sâ doarmă într-o casă în care un asemenea animal ar fi liber! După câteva clipe, Nick intră triumfător în cameră.

- Am prins-o!

O aşează înapoi în acvariul de sticlă şi-i puse capacul.

- Cred că e mai bine să stea aici, cel puţin până st obişnuieşte cu noi.
- Amin! completă Kylee.

Cei doi băieţi cercetau cu interes acvariul. Se vedea că lt plăcea, iar Nick spera că o vor accepta fără probleme. Kylee se apropie de Scott.

- Ce nume o să-i puneţi?
- Brad, ce-ar fi să-i spunem Houdini?
- D-de ce?

- Pentru că Houdini a fost un magician specializat în evadări surprinzătoare.

Băiatul zâmbi şi dădu din cap aprobator.

- E un nume grozav, spuse Kylee. Oare i-o fi foame? Ce putem să-i dăm de mâncare? îl întrebă ea pe Nick.
- Vânzătorul mi-a spus să-i dăm salată.
- Deci nu e carnivoră, respiră ea uşurată.

Mulţumesc, Doamne! Se duse la frigider şi aduse o frunză mare. ii întrebă pe băieţi dacă vor s-o hrănească, dar amândoi refuzară, timizi'. Ridică puţin capacul şi aruncă frunza înăuntru.

- Poate că nu-i place să mănânce în faţa atâtor oameni. Ce-ar fi s-o duceţi în pivniţă?

Scott o privi, apoi luă acvariul şi traversă bucătăria. Brad deschise uşa din colţ şi coborâră împreună scările.

- Ce zici de nişte spaghete? întrebă Nick. Gătesc eu.
- Bine! Ar fi un păcat de moarte ca un irlandez să prepare o mâncare italienească. Arată-mi unde sunt vasele şi te ajut.

Kylee îi zâmbi. îi plăcea să lucreze alături de el..

Kylee se îmbrăcase în cămaşă de noapte şi se pregătea să citească ceva înainte de a adormi, când auzi o bătaie în uşă. îl trimisese pe Brad la culcare acum o oră şi credea că adormise deja.

- Intră, scumpule.

Uşa se deschise, iar în camera intră Nick.

- Scumpule? întrebă el ridicând o sprânceană.
- Am crezut că e Brad.
- Aha! Sper că nu te deranjez, comentă el văzând că deja se schimbase.
- Sigur că nu, răspunse ea, strângându-şi cămaşa pe lângă gât.

Kylee se uită la cămaşa lui albă încheiată neglijent şi la firele de păr care se vedeau prin deschizătura cămăşii. îşi imagină cum ar arăta pieptul lui masculin şi începu să respire mai alert când îşi aminti cât de puternic fusese când o dusese în braţe până la maşină.

El Înaintă şi se sprijini de şifonier, cu braţele încrucişate pe piept. Ca să-şi ia halatul, ar fi trebuit să treacă pe lângă el si nu simţea în stare, aşa că renunţă şi se aşeză pe pat.

- Voiai ceva?
- Doar să-ţi spun că mi-a plăcut cum te-ai purtat de dimineaţă, când a scăpat şopârlă. Ai fost foarte calmă, O'Brien, chiar dacă urăşti reptilele. Nu încerca să negi!

Ridică un deget, de parcă ar fi vorbit cu unul dintre băieţi, dar ochii lui îi spuneau că o tachinează.

Kylee zâmbi. Cuvintele lui de laudă erau foarte importante pentru ea.

Nick o studie cu atenţie. Era îmbrăcată în haine simple, obişnuite, şi avea părul strâns în coadă. Era ceva schimbat la ea, dar nu putea spune exact ce. Părea că este aceeaşi fată pe care o cunoscuse el în urmă cu mulţi ani şi totuşi... îşi dădu seama.

- Mă cunoşti foarte bine. Săracul Brad! Chiar a crezut că a murit după ce a scăpat-o el din mână. Şi când Scott l-a speriat spunându-i că o s-o frigă... Era atât de supărat, încât nu s-a mai bâlbâit.

Veselia îi dispăru brusc.

- Face exerciţii cu un logoped, Nick?

- Nu, răspunse el tăios. Mary-Beth a refuzat să admită că are o problemă. In plus, ea se afla atunci în tratament şi n-am vrut s-o tulbur. Apoi am crezut că lucrurile se vor rezolva după... după nuntă.

- O să mă ocup de asta imediat.

Lăsă cartea pe pat şi luă stiloul şi caietul care se aflau pe noptieră. Zâmbi şi-i arătă lui Nick lista pe care o începuse deja.

-Am o obsesie cu listele. îmi place să scriu tot ce am de făcut.

- Şi eu sunt la fel. Numai că am o secretară care face asta pentru mine.

Râse uşor şi, cu un gest normal, se aşeză pe pat lângă ea. Kylee se încorda. Parfumul lui masculin o învălui, iar mâna aproape că o atingea pe a ei. Ar fi fost atât de uşor să se lase cuprinsă de moment... Dar o mai refuzase o dată, iar orgoliul ei fragil nu-i permitea să rişte din nou.

în lumina palidă, trăsăturile lui aspre se îmblânziseră, iar privirea lui era caldă. Acesta era, se gândi ea. Acesta era bărbatul din scrisorile ei! Bărbatul grijuliu şi atent cu care acceptase să se mărite. Şi aşa trebuiau să fie oamenii căsătoriţi - intimi. Să discute despre problemele lor de peste zi, în dormitor.

Brusc, se hotărî. Vor avea o căsătorie în sensul adevărat al cuvântului. Sentimentul de vinovăţie îi apăru într-un colţ al minţii, dar îl ignoră.

Nick înghiţi cu greu, privindu-i buzele arcuite într-un zâmbet cald. Se întrebă cum ar fi dacă le-ar săruta. Gândul venise pe neaşteptate şi nu şi-l putea explica. Doar îşi ţinuse emoţiile sub control! Dar nu se gândise la amintirile lor şi nici la sentimentele, încă puternice, pe care le avusese pentru ea. Dar aceasta era viaţa adevărată! Iar în viaţa adevărată oamenii nu trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi.

închise ochii, încercând să alunge imaginea pe care o văzuse când intrase în camera ei - silueta ei subţire care-1 atrăgea. Simţind cum reacţionează propriul corp, se întrebă dacă a fost întreg la minte când a trimis-o să doarmă atât de departe de el. Nu mai fusese cu o femeie de multă vreme şi, la urma urmei, erau căsătoriţi. Dar căsătoria nu aduce automat fericire şi încredere. Aflase asta pe propria-i piele şi nu avea de gand să repete această greşeală. De ce naiba nu purta un halat?

- Mai e ceva, Nick?

Kylee îl privea fix, curioasă.

- Da. Cred că ar trebui să te duci la cumpărături.

Nick se ridică brusc, iar ea se încruntă, neînţelegând.

- De ce? N-am nevoie de nimic.

Nici de un halat? se întrebă el în gând. Nu toate femeile adoră să meargă la cumpărături? Dacă cineva i-ar fi spus lui Mary-Beth să se ducă la magazin, în secunda următoare ar fi Ieşit pe uşă, cu cartea de credit în mână. Nu era nevoie să-i npui de două ori şi nici să-i explici motivele.

- în profesia mea, trebuie să îndeplinim anumite obligaţii sociale şi să păstrăm o anumită imagine.

- înţeleg.

Strălucirea din ochii ei dispăru. Nick îşi dădu seama că nu procedează cum trebuie. Fir-ar să fie! Era avocat şi meseria li erau cuvintele, dar acum nu le putea găsi pe cele potrivite. Respiră adânc şi mai făcu o încercare.

- îl ţii minte pe Henry Smith, judecătorul care ne-a căsătorit? Mi-a spus că ar vrea să dea o petrecere în cinstea noastră. Ai cu ce să te îmbraci?

- Costumul pe care l-am purtat la cununia noastră nu e bun?

- Nu ai altceva?

- Nu, Nick, nu am altceva.

- Atunci trebuie să-ţi cumperi ceva.
- Ce anume?
- Nu ştiu, ceva frumos.

Nick se plimba cu paşi mari prin cameră, de parcă ar fi susţinut o pledoarie în faţa unui juriu. Când termină, se întoarse către ea şi se rezemă de uşa de la baie.

- Ce înseamnă frumos, Nick?

De unde naiba să ştie? Acum îi părea rău că deschisese subiectul. Dacă n-ar fi stat în faţa lui în cămaşa aceea de noapte aproape transparentă, nici n-ar fi vorbit despre asta. Din partea lui, ar fi putut să vină la petrecere îmbrăcată în blugi şi un tricou.. Tot ce-şi dorea era ca, acum, să aibă un halat pe ea.

- Nu ştiu, ceva potrivit pentru o petrecere.
- Maica Superioară nu obişnuia să dea petreceri, se strâmbă ea.

îşi îndreptă spatele şi luă cartea de pe pat. O strângea cu atâta putere, încât articulaţiile degetelor i se albiseră.

-Te temi că o să te fac de râs pentru am fost călugăriţă?

Il privea cu ochii mari şi plini de durere. Nick ar fi vrut să dea în el. Ar fi vrut să-i spună ce ticălos este. Ar fi vrut s-o ia în br aţe şi să...

Din doi paşi, străbătu camera şi se aşează lângă ea pe pat. Nu era fardată deloc şi părea foarte tânără şi vulnerabilă. Ar fi vrui să-i mângâie năsucul pistruiat, dar nu îndrăznea s-o atingă.

-Kylee...

Ezită. îi era teamă că, dacă va deschide gura, va spune din nou o prostie. De fapt, nu-i păsa de haine. Era o femeie frumoasă, iar el voia s-o arate tuturor. Dacă n-ar fi vrut, ar fi refuzat oferta judecătorului de a da o petrecere în cinstea lor.

Era mult mai uşor să comunice cu ea prin scrisori. Putea gândi mult mai bine atunci când ea nu-1 privea cu ochii ei Inimoşi, mari şi albaştri.

- Dacă vrei, merg mâine cu tine.

Kylee ştia că încearcă să fie amabil.

- Nu, mulţumesc, am s-o rog pe Donna.
- Mâine e sâmbătă. Aş putea să-ţi arăt oraşul, să-ţi arăt unde sunt şcolile, magazinele, piaţa.

Ea aprobă. Sigur, o menajeră trebuia să ştie toate lucrurile astea!

- Ce le place băieţilor să mănânce la micul dejun?
- Mă gândeam să mâncăm în oraş. Facem asta foarte des.
- E foarte frumos că-ţi faci timp pentru ei.

- Mda, răspunse el, stânjenit. Ar fi mai bine să plec, cred că eşti obosită. Noapte bună, Kylee.

Capitolul 3

Nick şi Kylee aşteptau în biroul logopedului. Când ieşise în oraş cu Donna, Kylee tre:use pe la şcoală, ca sâ afle care sunt posibilităţile de tratament pentru bâlbâiala băiatului. Logopedul ceruse să vorbească cu ambii părinţi, iar ea stabilise întâlnirea fără sâ piardă vremea. Deşi era clar- că *nu* se simţea în largul ei, Nick o admira.

Gândurile lui Nick au fost întrerupte de o femeie care intră în cameră.

- Doamnă şi domnule DeCorsi, eu sunt Charlotte Granger. Femeia micuţă dădu mâna cu ei şi se aşeză în scaunul
rotativ de la birou.

- Am citit dosarul lui Brad, dar vreau să lămurim câteva lucruri.

- In regulă, răspunse Nick.

Am înţeles că Brad a fost văzut de un doctor care a exclus cauzele fizice ale bolii lui. - Aşa e. Am observat primele simptome când soţia mea... Când mama lui s-a îmbolnăvit şi a fost internată în spital.

Nick se uită spre Kylee, recunoscător pentru tot ceea ce făcea pentru Brad. Se gândi la Mary-Beth şi se încruntă. Nu fusese în stare să admită că fiii ei nu erau perfecţi şi ignorase Intotdeauna boala băieţelului. Dar nu era numai vina ei. Brad era şi copilul lui, iar el sperase că îşi va reveni după căsătoria cu Kylee, atunci când casa lor va fi din nou un cămin adevărat.

- Doamnă DeCorsi, e adevărat că aţi fost la mănăstire?

Ea aprobă cu o mişcare a capului, încă neobişnuită cu noul ei nume.

- Am plecat de acolo acum un an. Făceam parte dintr-un ordin de asistente medicale.

- Mă gândeam că poate aţi fost profesoară. Deci n-aţi fost deloc în preajma băieţilor?

- Doar când veneam în vizită.

Kylee simţea din ce în ce mai clar că era nepotrivită pentru noul ei rol.

- îi iubesc foarte mult pe băieţi. Sunt sigură că, sub îndrumarea dumneavoastră, pot să vă ajut şi să obţinem rezultatul dorit.

Pentru prima dată de când se cunoscuseră, doamna Granger zâmbi.

- în acest caz, lupta este pe jumătate câştigată. Faptul că vă feriţi să lucraţi cu el arată că aveţi cele mai bune intenţii. Kylee zâmbi, la rândul ei. De când intraseră în cabinet, se simţise vinovată, de parcă îi luase locul soţiei lui Nick. Erasigură, din prima clipă, că femeia înţelesese adevărata relaţie dintre ei. Acum, după ce auzise complimetul, era mai încrezătoare. Tot ce-şi dorea era să-l ajute pe Brad.

- Doamnă Granger, spuneţi-mi ce trebuie să fac.

- Şcoala e pe sfârşite, aşa că nu pot lucra cu el aici. Dar aş putea să mă ocup de el în particular, pe timpul verii,' şi să facem ceva progrese până la toamnă.

- Ar fi minunat.

Kylee se uită la Nick, care aprobă zâmbind. Căldura din privirea lui îi făcu inima să tresalte. Cu un efort, se uită din nou spre doamna Granger.

- Ce putem face?

- Pentru moment, aveţi răbdare cu el. Când vorbeşte, ascultaţi-1 cu atenţie până rosteşte toate cuvintele. Şi cel mai important, nu vorbiţi în locul lui. Ştiu că e greu, dar este spre binele lui.

- Exact aşa procedăm, spuse Kylee, bucuroasă că făceau ceea ce trebuie.

- Continuaţi. O să-l văd pe Brad de azi într-o săptămână. Cred că, pe timpul verii, vom lucra de două ori pe săptămână.

- Bine. O să fie aici.

Kylee se ridică şi simţi mâna lui Nick, conducând-o grijuliu spre ieşire. în faţa doamnei Granger juca rolul bărbatului proaspăt căsătorit. Kylee se întrebă cum se va purta la petrecere, în faţa prietenilor şi colegilor lui.

Judecătorul Smith îi anunţase că petrecerea se va ţine săptămâna viitoare. Abia aştepta să îmbrace noua ei rochie şi să-i vadă reacţia. Nu avusese niciodată o rochie în care să se simtă atât de frumoasă. Spera că Nick va fi de acord cu ea.

Mai avea doar o săptămână!

***

In pantofii de satin, cu toc înalt, Kylee se simţea nesigură, ca un bebeluş care învaţă să facă primii paşi. Traversă holul sprijinindu-se de perete şi deschise uşa de la intrare. îşi frecă talpa pantofilor ei nou-nouţi de ciment, ca să nu alunece. Mary-Elizabeth o învăţase trucul ăsta în noaptea balului de ibsolvire, dar nu avusese ocazia să-l aplice. Era foarte emoţionată.

Respiră adânc şi intră în casă, închizând uşa încet..

- Am crezut că o să-mi tragi clapa.

Kylee se răsuci rapid. Nick stătea în capul scărilor, îmbrăcat într-un smoching negru, cu un papion foarte elegant. Părul negru şi des, pieptănat cu grijă, îi scotea in evidenţă trăsăturile dure ale feţei. Era foarte chipeş, se gândi Kylee abia respirând.

- Am fost să-mi zgârii pantofii.

Nick ridică o sprânceană, întrebător.

- Cred că ai stat prea mult în preajma băieţilor.

- Nu, am vrut să spun că mi-am zgâriat pantofii pe talpă, ca să nu alunec. Dacă aş fi căzut în faţa tuturor şi te-aş fi făcut de ras? Nick, sunt foarte emoţionată! N-am putea să anulăm totul? Asa putea să le spunem că mi-a venit mintea la cap şi m-am intors la mănăstire.

- Nu te-ar mai primi, dacă ar vedea cum eşti îmbrăcată acum.

Se uită atentă în ochii lui. Era de acord? De ce o privea aşa? intensitatea privirii lui o deranja, dar era mult mai plăcută
decât indiferenţa. Oare ce-ar zice dacă şi-ar da jos bluza subţire care îi acoperea partea de sus a rochiei? Gândul acest o înfioră. Dar încă nu era pregătită!

Nick se apropie de ea şi-i ridică bărbia cu degetul lui arătător. Văzu că tremură şi o luă de mână.

- Tremuri! Nu ai glumit când ai spus că eşti emoţionată, să fie bine, ai încredere în mine.

Văzând cum o priveşte, lui Kylee îi dispăru orice regret provocat de suma mare pe care o cheltuise pe rochie. Dacă asta era reacţia lui, atunci îşi va mai cumpăra încă zece!

- Kylee, dragă, cred că te-ai încălzit după cât ai dansat Ce-ar fi sâ ieşim puţin pe terasă? Mi-ar plăcea să-ţi arăt grădina

Kylee luă o înghiţitură de vin şi o urmă pe gazdă. Barbar; Smith ieşi pe terasă şi se aşează pe un fotoliu.

- Aveţi o casă minunată, doamnă Smith.

- Barbara, te rog. Doamna Smith e soacra mea. Mulţumesc Si nouă ne place foarte mult.

Renunţă o clipă la aerul vesel.

- îmi pare râu pentru Mary-Beth. Cred că îţi lipseşte foarte mult.

- Mulţumesc. Da, mi-e foarte dor de ea. Dar cred că o să-mi revin.

Oftă uşor.

- Nu cred că Nick îşi va reveni, vreodată după această pierdere.

Cealaltă femei îşi înclină uşor capul.

D)e ce spui asta?

Kylee sorbi din paharul cu vin. Dacă ar fi răspuns la această intrebare, însemna că trebuie să-i spună despre aranjamentele
l or secrete. Şi nu era pregătită să facă asta, chiar dacă Barbara ii amintea foarte mult de bunica ei.

- Probabil că te întrebi de ce ne-am căsătorit aşa de repede dupa moartea surorii mele.

- Nu, Nick ne-a spus totul.

- Totul?

Oare i-a spus şi că dorm în camere separate? Se înroşi brusc si îşi dădu jos bluza, rămânând cu umerii goi.

Soţia judecătorului zâmbi, dar nu comentă.

A spus că amândoi vreţi să faceţi cum e mai bine pentru baieţi. Vreau să-ţi spun un singur lucru, ca o prietenă căreia îi pasă ce se întâmplă cu voi. Nu te sacrifica, Kylee. Nu e bine nu i pentru tine, nici pentru Nick. Iar până la urmă, nu va fi bine nici pentru băieţi.

- Ştiu. Fac tot ce pot pentru ca această căsătorie să functioneze.

Barbara Smith se uită cu atenţie la rochia ei şi zâmbi, amuzată.

- Da, văd. Cred că ar trebui să mă întorc la ceilalţi invitaţi. Ce zici, ne întoarcem?

- Aş vrea să mai stau aici puţin. Te superi?

- Deloc. E foarte frumos aici, nu?

Kylee dădu din cap, recunoscătoare că femeia era atât de înţelegătoare. Admira pajiştea verde din spatele casei şi aerul plăcut al nopţii, când auzi o voce necunoscută.

- Dacă ţi-e rece, ştiu o metodă ca să te încălzesc.

Kylee se sperie şi se întoarse brusc. Nici chipul bărbatului nu-i era cunoscut. Ii fuseseră prezentaţi o grămadă de prieteni şi colegi ai lui Nick, dar pe acest bărbat nu-1 mai văzuse în viaţa ei. Blond, cu ochi albaştri şi o figură de copil, părea că-şi petrecea timpul pe vreo plajă din California, şi nu la întâlnirile oamenilor legii. Nu-1 cunoştea, dar trebuia să fie un prieten al lui Nick.

- Bună, eu sunt Kylee, îi întinse ea mâna.

El îi prinse degetele şi i le mângâie uşor. Prinvirea îi era aţintită pe decolteul ei.

- Doug Field. Văd că ţi-ai terminat vinul. Ia paharul meu, nu m-am atins de el.

' Se simţea puţin ameţită, dar se gândi că de vină era emoţia.

O soţie de avocat trebuia să fie prietenoasă cu toate cunoştinţele soţului ei, chiar dacă nu toţi îi plăceau.

- Mulţumesc, îi spuse ea luând paharul.

- S-ar putea să ţi se pară o replică învechită, dar unde te-ai ascuns până acum?

îşi puse mâna pe mâna ei, iar Kylee făcu un pas înapoi. Chiar dacă era lipsită de experienţă, instinctul ei îi spunea că el depăşeşte graniţele simplei politeţi.

- Să spun sincer, la mănăstire.

El izbucni în râs.

- Da, cum să nu! Cu ce te ocupi?

- E soţia mea, Doug.

Vocea lui Nick era tăioasă.

Doug ridică mâinile, ca şi cum s-ar fi predat.

- îmi pare rău, Nick, n-am ştiut că nu e liberă. Mă bucur că te-am cunoscut, Kylee. Felicitări pentru căsătorie.

Se întoarse rapid şi intră în casă.

Kylee nu înţelese de ce a plecat atât de repede, până când nu se uită în ochii lui Nick. Era furios.

- Ce faci aici? întrebă el.

- Am ieşit cu Barbara să luăm puţin aer. Era prea cald inăuntru, răspunse ea ducându-şi o mână la gât.

Gestul îi atrase atenţia lui Nick asupra rochiei. Era ceva schimbat. Parcă avusese ceva

pe deasupra! Nu era în stare să-şi ochii de la pielea ei de culoarea laptelui, de la curbele feminine care ... îşi încleştă pumnii, fiindu-i ciudă că era atât de slab,

- Am avut impresia că-ţi plăcea compania lui Doug.

Kylee înălţă capul, sfidătoare.

- Am crezut că e unul dintre colegii tăi. Am fost prietenoasă, aşa cum se cuvine să fie o soţie de avocat.

- E partener la firmă. îţi dau un sfat - stai cât mai departe de el. O să te joace cum vrea el.

- Sunt o femeie în toată firea! O să mă descurc.

- Crezi? Şi dacă face asta?

Nick'o prinse de braţ şi o trase spre el. îi simţea palma mică pe piept, arzându-i pielea, în ciuda hainelor pe care le purta, le cufundă în privirea ei albastră şi îşi coborî gura spre buzele ei.

Kylee avea impresia că totul se întâmplă cu încetinitorul. îşi ţinu respiraţia când simţi că el se apropiase şi, speriată, închise ochii. Acesta era momentul pentru care se rugase. îi era teamă să nu se facă de râs. Avea treizeci şi unu de ani şi credea că acum se întâmplă pentru prima oară. Trecuseră mulţi ani de la ultimul sărut pe care i-1 dăduse Nick. Iar atingerea rapidă şi aproape frăţească de la cununie nu intra în calcul.

Doamne, ce să fac? se întrebă ea.

Primul contact al buzelor lui fu puternic şi cald... şi blând în ciuda furiei din ochii lui. Complet ameţită de senzaţiile care o învăluiau, Kylee îi trecu braţele pe după gât şi-i simţi mâna în păr. Simţi buza lui alintându-i buzele şi începu să respire rapid. Corpurile lor erau lipite, dar amândoi voiau mai mulţi în clipa în care ea îşi depărtă buzele, invitându-1 să continue, Nick se retrase. îşi aminti brusc că e lipsită de experienţă. La urma urmei, asta încercase să demonstreze - că nu ştia să se comporte cu bărbaţii.

Se depărtă de ea, dar continuă să respire greu în timp ce se uita la chipul şi la părul ei roşu care strălucea în lumina difuză j de pe terasă. îşi dădu seama ce se întâmpla - o dorea. Nicicând nu mai fusese atât de gelos ca atunci când o găsise vorbind cu acel bărbat. Era gata să-l pocnească.

închise ochii, încercând să-şi recapete controlul. Dorise să-i dea o lecţie lui Kylee, dar până la urmă totul se întorsese- împotriva lui.

- Ei bine? întrebă el.

Cu o mână nesigură, Kylee îşi atinse buzele.

- Ei bine, ce? Nu mai ştiu ce m-ai întrebat.

- Cum ai fi reacţionat dacă Doug ar fi făcut asta?

Ea respiră adânc.

- întrebarea asta n-are rost. N-ar fi încercat niciodată aşa ceva.

De unde ştii? rosti el printre dinţi.

- Dar de ce să vrea să mă sărute?

- Tu chiar nu înţelegi, nu?

Se uită fix la ea, cu o pasiune nedisimulată.

- Eşti o femeie foarte frumoasă.

Kylee rămase fără cuvinte. Nu se aştepta la aşa ceva. Viaţa cu Nick DeCorsi se dovedea a fi plină de surprize. întâi o respinge, apoi o sărută până rămân amândoi fără suflare. Ea ar fi vrut să continue până... Până când? Până când s-ar fi lăsat cuprinşi de pasiunea momentului şi ar fi făcut dragoste.

- Pentru că nu am încredere să te las singură aici, dă-mi voie s.i ie conduc înăuntru, spuse el cu o voce dură, oferindu-i braţul.

Kylee îl acceptă şi, ca sâ-i facă în ciudă, îi zâmbi fermecător.

Dacă n-ar fi ţinut la ea sau n-ar fi dorit-o deloc, n-ar fi sărutat-o. Acumı când ştia că nu-i era indiferentă, lucrurile se schimbaseră considerabil. Dorea ca această căsătorie să funcţioneze şi îl dorea pe el. Trebuia să facă un singur lucru, şi încă repede! Trebuia să treacă din patul ei în al lui!

Capitolul 4

în camera lui, Kylee aştemea cearşaful pe pat, îi aşează perna şi avu impresia că întreaga cameră se umple cu parfumul lui. Aici dormea el în fiecare noapte, singur. Oare cum ar fi dacă ar împărţi patul cu el şi s-ar trezi în fiecare dimineaţă lângă el? De ce o respinsese? Până nu va afla răspunsul la această întrebare, nimic nu se poate schimba între ei.

De când se căsătoriseră, intrase în camera lui doar ca să-i aducă rufele. Acum se uita prin camera lui în care nu se mai simţea vreo prezenţă feminină.

- Ce faci aici?

Vocea acuzatoare a lui Nick o surprinse. Fusese atât de atentă la ce vedea şi simţea în dormitorul lui, încât nu observase că nu se mai auzea zgomotul făcut de duşul care curgea.

Nick stătea în faţa ei, cu un prosop înfăşurat în jurul taliei. Ea făcu ochii mari, pentru că nu-1 văzuse niciodată dezbrăcat. Cu un alt prosop îşi ştergea părul. Privirea ei fu atrasă de părul lui de pe piept, dornică să-l simtă sub degete. - Fac patul, răspunse ea respirând greu.

Nu-i spunea nimic, dar Kylee se simţea ca o persoană care , incălcase teritoriul altcuiva.

- De ce îmi faci patul? întrebă el- arătându-i ceasul de pe noptieră.

Era cinci şi cincisprezece minute după amiaza.

-Pentru că nu am avut timp să-l fac înainte de a merge la serbarea de sfârşit de an a lui Scott.

Pentru că sunt soţia ta si am dreptul să fiu aici, răspunse în sinea ei.

- Dar am să mă culc în câteva ore.
- Ştiu, dar aşa face o gospodină care se respectă.

El încercă să zâmbească, iar tensiunea dispăru. Oare el înţelegea ce puţin îi cerea? Din seara când o sărutase, fusese foarte distant. Faptul că acum puteau sta de vorbă liniştiţi era ca o rază de soare după o furtună puternică.

- Te duci la carnavalul organizat la şcoală?
- Sigur că da. Băieţii au plecat deja, cu prietenii lor. Trebuie să ne întâlnim cu ei după spectacol, ca să mergem la masă.

Kylee nu-şi putea lua ochii de la pieptul lui dezgolit. Fusese o iarnă lungă, dar, din pricina originii lui de italian, părea mai bronzat decât avea să fie ea vreodată. Nu credea că există bărbat mai atrăgător ca el.

Nick îşi drese glasul.

- Cred că ar trebui să mă îmbrac.

Ea se înroşi, ruşinată că a fost prinsă uitându-se la el atât de ..Insistent.

- Da, cred că da.

Văzând că nu se mişcă, Nick zâmbi ademenitor.

- O să mă îmbrac chiar acum, preciză el vrând să-şi desfacă prosopul din jurul taliei.

Kylee scoase un strigăt slab şi ieşi în fugă din cameră. Nu se simţea pregătită pentru aşa ceva.

Nick înconjură încă o dată clădirea, în căutarea unui loc de parcare apropiat de şcoală.

- S-ar părea că o să dureze ceva timp! Dacă vrei, te pot lăsa la şcoală, ca să nu mergi prea mult pe jos.

- Nu e nevoie. Prefer să stau cu tine.

In plus, simţea nevoia să fie cu el atunci când va da ochii cu toţi necunoscuţii care voiau să afle amănunte despre noua lui soţie.

în timpul ceremoniei de absolvire care avusese loc dimineaţa, observase câteva priviri curioase în direcţia ei. Dar nu avuseseră timp să stea la discuţii cu ceilalţi părinţi, pentru că Nick fusese chemat de urgenţă la birou.

- S-a intâmplat ceva?

Văzu că o maşină tocmai ieşea din parcare şi, cu mişcări experte, îi luă locul. Kylee se gândi că sinceritatea şi comunicarea sunt punctele cheie ale unei relaţii adevărate, aşa că nu ezită.

- Am emoţii.

- El scoase cheia din contact şi se întoarse spre ea.De ce? E doar un carnaval - cea mai mare strângere de fonduri a anului. Toată lumea vine aici ca să cheltuiască bani.

- Ce o să spună lumea? Ne-am căsătorit de puţină vreme - si foarte repede după ce a murit sora mea.

- Ti-e teamă să nu creadă că am fost amanţi?

- O, Doamne! strigă ea, uimită.

- Cred că nu.

El tăcu o clipă, apoi întinse mâna către o şuviţă care-i atârna pe obraz.

- Dacă te-ai fi gândit la ce vor spune oamenii, te-ai fi răzgândit în privinţa căsătoriei noastre?

- Nu, clătină ea din cap hotărâtă. Credeam, şi încă mai cred, că băieţii trebuie să crească alături de un tată şi o mamă, chiar dacă e mamă vitregă.

- O'Brien, nu-ţi mai face griji! Eu nu-mi fac. Nu e treaba nimănui. Şi chiar dacă te consumi din. pricina asta, tot n-o să-i poţi opri.

Cuvintele lui o făcură să se simtă mai bine. Era bucuroasă că avusese încredere în el.

- Bine, zâmbi ea uşor. Hai să cheltuim nişte bani. Jurământul care îmi impunea să trăiesc în sărăcie nu mai este valabil.

- Am observat, răspunse el. Am primit nota de plată pentru rochie.

Văzu expresia ei îngrijorată şi se strâmbă.

- Te necăjeam.

- Aha! Glume de-ale bărbaţilor.

- Oare va înceta vreodată să se simtă ca o străină?Obişnuieşte-te! Băieţii sunt experţi în astfel de glume.

O ajută să coboare din maşină. Vremea era plăcută, destul de caldă, dar Nick ştia că avea să se răcească în timpul nopţii. Se uită la blugii şi pulovărul ei albastru pufos, întrebându-se dacă erau suficient de călduroase. Văzuse factura şi pentru aceste haine. Poate ar fi bine să-i anuleze cartea de credit. Nu îl deranja preţul, ci reacţia pe care o

avea atunci când vedea cât de bine arăta în ele.

Arăta absolut grozav. Blugii se mulau ca o a doua piele, iar pulovărul îi punea în evidenţă sânii. Oare cum ar fi dacă i-ar cuprinde în palme? Ar fi calzi şi... ar răspunde mângâierilor lui? Sau anii petrecuţi în mănăstire au reuşit să stingă pasiunea care, credea el, ardea în ea?

Simţi transpiraţie pe frunte. Nu ştia de ce, dar de câte ori se gândea la ea, o vedea îmbrăcată in haine de călugăriţă care-i ascundeau feminitatea. Nu crezuse niciodată că poate fi atât de atrăgătoare. Poate că băieţii aveau nevoie de o femeie şi un bărbat care să locuiască împreună, dar pentru el era o formulă foarte periculoasă.

Nick îşi puse pulovărul subţire pe spate şi, luând-o de braţ, traversară împreună strada. Când îi dădu drumul, braţele lor se atinseră, iar Nick simţi o fulgerare în tot corpul. Mări pasul şi îşi băgă mâinile adânc în buzunare, pentru că dorinţa de a o atinge era prea puternică.

Când ajunseră la locul carnavalului, Nick o luă de mână, de teamă să nu se rătăcească unul de altul. Nu intenţionase s-o protejeze, dar nu putea rezista impulsului.

- E grozav. Uite, un montagne-russe, îi arătă ea încântată.

Nick se uită în ochii ei albaştri.

- îşi aduci aminte când am fost în parcul de distracţii, deşi toată lumea credea că învăţăm?

- Nu-mi mai aduce aminte!

- Aşa e, n-ar trebui să-ţi aduc aminte cum te-ai simţit după ce ne-am dat în toate drăciile alea.

- Nick... Putem să mergem la montagne-russe? Te rog, şopti ea.

El se opri şi se aşeză la coadă, pentru bilete.

- Cu o singură condiţie. Să-mi spui cât a trecut de când ai mâncat.

- 0 să uiţi vreodată ce s-a întâmplat atunci?

-Nu.

Atunci a fost ultimul moment în care Nick s-a simţit lipsit de griji.

- Hai să ne grăbim.

Trenuleţul opri şi lumea începu să coboare. Nick urcă primul si o ajută pe Kylee să se aşeze lângă el. Ştia că forţa centrifugă avea să-i arunce unul spre altul şi se temea să nu-i facă râu. Porniră, iar Nick se abţinea cu greu să n-o ia pe după umeri. Nu avea încredere în sine. La prima coborâre, ea începu să ţipe, apoi chicoti ca un copil. II prinse de braţ când trenuleţul făcu o curbă, aruncându-i pe amândoi spre dreapta. Părea atât de fragilă! Următoarea curbă o împinse din nou spre el, iar feţele li se atinseră pentru o clipă. La naiba! îşi puse braţul pe umărul ei, trăgând-o mai aproape. Tot restul cursei, Kylee stătu ghemuită la pieptul lui, iar Nick fu dezamăgit când îi dădu drumul.

• - Te simţi bine? o întrebă el văzând cât e de palidă.

Ea dădu din cap.

- Da. Dar cred că o să mai aştept puţin înainte de a mânca ceva. De ce râzi? întrebă ea văzându-i expresia amuzată.

- Nu, nu-i nimic. Mă bucur să văd că unele lucruri nu se vor schimba niciodată.

M'i'

- Uite!

Kylee îi arătă un coş de baschet deasupra căruia era aşezat un ursuleţ de pluş uriaş.

- Oare ce trebuie sâ faci ca să-l câştigi?
- Probabil că trebuie să înscrii patruzeci şi două de coşuri.

Ea râse, întrebându-se de ce toată lumea se simţea atât de bine şi de lipsită de griji în parcurile de distracţii. II luă pe Nick de mână, hotărâtă să-şi încerce norocul.

- Vreau să văd dacă pot.

întreaga viaţă i se părea un şir de încercări norocoase. Nu ştia la ce să se aştepte din partea lui Nick. De când veniseră la carnaval fusese fermecător şi foarte atent cu ea, aşa cum era când se cunoscuseră, aşa cum era în scrisorile pe care i le trimisese. Ar fi dorit ca seara să nu se mai termine. Nu, ar fi mai bine ca Nick să fie la fel şi când vor ajunge acasă!

- Ai mai aruncat vreodată la coş? o întrebă el.
- Sincer vorbind... nu.
- Lasă-mă pe mine.

Se întoarse către omul chel care ţinea mingea.

- Cât costă?
- Cincizeci de centi pentru trei lovituri. Dacă înscrieţi de trei ori la rând, aţi câştigat jucăria.

Nick îi întinse o bancnotă.

- De cinci dolari.

Kylee îl privea, sprijinită de taraba de lemn. înscrise de câteva ori, dar niciodată de trei ori la rând.

- Nu-i nimic, Nick. Nu credeam că o să fie atât de greu.

Se înfiora uşor din pricina aerului rece,

- Se face târziu. Ilai să-i căutăm pe băieţi şi să mergem acasă.

Nick îşi scoase pulovărul şi i-1 puse pe spate. Kylee tremură din nou, dar nu de frig.

- Vreau ursuleţul ăla, îi spuse el hotărât. O să-l ai.

îi dădu bărbatului alţi cinci dolari, chiar când Donna Westphal apăru lângă ei, cu băieţelul ei şi cu Scott.

- Ce faci, Nick?
- Pierd bani. Nu vezi ce fac?
- D-de ce, tată?
- Deoarece Kylee îşi doreşte grozăvia aia de pluş.

Donna îi făcu cu ochiul lui Kylee.

- M-ar plăcea să mai stau, dar Eric trebuie să meargă la culcare.

Văzu privirea severă a lui Nick şi începu să râdă.

- Succes! La revedere!

Omul cu mingea se uită la ceas şi tuşi semnificativ.

- Domnule, ar fi mai ieftin dacă aţi cumpăra jucăria de la magazin.
- E o strângere de fonduri, nu?

-Da.

-Atunci înseamnă că fac asta pentru o cauză bună. în plus, doamna vrea ursuleţul.

Nick accentuă ultimele trei cuvinte arătând cu degetul spre obiectul interesului lui. Luă mingea şi se pregăti să arunce. Mingea intră în coş exact când Scott apăru lângă ei.

- Nu ştiam că tatei îi place baschetul atât de mult. Ultima oară când am trecut pe aici, tot el arunca la coş.

Kylee îşi duse un deget la buze.

- Taci! Se concentrează.

Nick îşi făcu semnul crucii şi înscrise a doua oară. Kylee îi dădu mingea-şi, prinsă de moment, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

- Să-ţi poarte noroc.

Nick bătu mingea de pământ şi, cu multă atenţie, o aruncă spre coş. După un arc perfect, intră în coş fără să atingă cercul de fier.

- Da! strigă el cu pumnul strâns.
- B-bună lovitură, tată.
- Ai reuşit, îl îmbrăţişă Kylee.

Scott îl bătu pe spate.

- Bravo, tată. Ce ai câştigat?
- Vezi chestia aia mare şi roz de acolo?

Băiatul ridică privirea, apoi se uită la tatăl lui, nevenindu-i să creadă.

-Ai cheltuit atâţia bani pentru aia? Tată, trebuie să avem o discuţie serioasă - ca de la bărbat la bărbat!

Nick primi ursul şi se uită la Kylee să vadă dacă îl poate duce.

- E cât tine de mare. Mai bine îl duce Scott.

Băiatul încremeni, apoi începu să râdă.

- Bună glumă, tată.

Dar îşi dădu seama că tatăl lui nu glumea.

- Tată! Nici să nu te gândeşti! Dacă mă văd prietenii mei cu arătarea asta în braţe...

Kylee trecu de partea cealaltă a nepotului ei.

- Nu e bine, îi şopti ea conspirativ. Mai degrabă gândeşte-te că toate fetele se vor uita la tine şi vor crede că eşti un băiat foarte drăguţ.

El zâmbi larg.

- Bună încercare, mătuşă Kylee, dar mi-ar fi ruşine să mai ies din casă! Iar peste două luni încep cursurile la liceu.

Kylee îi întoarse- zâmbetul. Simţea că învinsese într-o bătălie foarte importantă - nu mai era exclusă din cercul lor. Pentru că Brad mergea mai în faţă, ea trecu la mijloc, luându-i de braţ pe cei doi.

- De ce nu pot să mă duc la patinoar?

Scott se rezemă bosumflat de maşina de uscat rufe. Semăna foarte mult cu tatăl lui. într-o bună zi o să frângă inimile fetelor.

- N-am spus că nu poţi să te duci. Am spus că te duc eu. Oricum trebuie să-l iau pe Brad de la lecţia de vorbire.

Kylee începea să simtă răcoarea din pivniţă. La început nu-i plăcuse aici, dar se.obişnuise. Mai mult, îi plăcea că avea unde să se retragă când băieţii făceau prea mult zgomot. Se învăţase chiar şi cu Iloudini, care n-o scăpa din ochi.

Scott oftă teatral. *

- Ti-am spus că are cine să mă ducă.
- Şi eu ţi-am spus că nu-mi place să te ştiu în maşina unei persoane pe care n-am cunoscut-o.
- Dar Matt este fratele mai mare al lui Mark şi conduce foarte bine.
- Nu l-am cunoscut!
- lisuse...

Kylee ridică brusc privirea. Era momentul să-l facă să renunţe la obiceiul acesta.

- Te rog să nu mai vorbeşti aşa. Mă consider jignită.

- Mi se pare o prostie să nu mă laşi să fac asta! N-o să mi se întâmple nimic.

- Nu mi se pare în regulă.

Oare exagera? Dar ştia că dacă i s-ar întâmpla ceva lui Scott, Nick n-ar ierta-o în veci. Şi nici ea nu s-ar ierta.

- Pot să mă duc sau nu?

Kylee se gândi o clipă.

- Da, dacă mi-1 prezinţi pe fratele lui Mark. Dacă nu, te duc eu şi tot eu vin să te iau.

- Da, ar fi nemaipomenit. Nu pot să mă duc cu prietenii mei decât dacă mămica mea vitregă îl cunoaşte pe Matt!

Vocea lui era plină de sarcasm, iar Kylee simţea că-şi pierde răbdarea.

-Atunci nu poţi să te duci.

Scott se încruntă şi începu să strige.

- Eşti o ticăloasă!

Kylee sări în picioare, cu pumnii strânşi.

- Să nu-mi mai vorbeşti aşa! Du-te imediat în camera ta!

- Vezi să nu! răspunse el urcând scările în fugă.

Kylee rămase fără cuvinte. Nu ar fi fost atât de uimită nici dacă ar fi primit o palmă. îi venea să plângă, dar era mult prea furioasă. Auzi voci şi urcă în bucătărie.

- Dar, tată...

- Nu vreau să aud nimic! Ascult-o pe Kylee!

Nick şi Scott vorbeau în sufragerie. Cum de venise acasă aşa devreme? Pantofii ei scârţâiră pe podeau din bucătărie şi amândoi se uitară către ea. Scott o privi plin de ură şi se îndreptă spre uşă. Kylee trecu pe lângă Nick şi îl văzu pe Scott în hol dând un pumn animalului de pluş adus de la carnaval şi apoi trântind uşa cu putere după el.

- Mă duc...

Kylee intenţionă să iasă din casă după el, dar Nick o prinse de mână.

Are nevoie să fie singur. Iar tu trebuie să înţelegi ceva.

Capitolul 5

- Ce să înţeleg?

Kylee ridică ursul şi îl puse la loc. Avea impresia că Nick îi va tăia craca de sub picioare.

- Scott a fost obligat să aibă grijă de el şi de Brad chiar dinainte ca Mary-Beth să se îmbolnăvească. Pentru că ea lucra, lipsea foarte mult de acasă.

Kylee se crispă când îl auzi. Sora ei- fusese în stare să se ocupe cu succes de familie, de copii şi de serviciul ei care o solicita foarte mult. Iar e,a nu putea să se ocupe de un băiat de paisprezece ani fără să declanşeze al treilea război mondial.

- Ce vrei să spui?

- încearcă să te pui în locul lui Scott. De multă vreme hotărăşte singur ce are de făcut. Şi nu greşeşte prea des. Nu e uşor să se împace cu cineva care, dintr-o dată, îi spune ce trebuie sâ facă.

- Vrei să spui că, dacă vrea să sară de pe podul Brooklyn, eu trebuie sâ-i urez „drum bun“?

Văzu că Nick se încordează şi că face un efort să nu-i răspundă..

- Nu, nu asta vreau să spun, ştii bine. Nu poţi să laşi şi de la tine?
- Asta am vrut să fac. M-am oferit să-l duc eu cu maşina.
- Nu înţelegi că s-ar simţi umilit?
- Deci e vina mea pentru că încerc să-l protejez.
Gata, a căzut craca! se gândi ea.
- Ce vrei să fac? Nu am voie să intru în dormitorul tău şi nici să-i dau sfaturi lui Scott. Sunt doar servitoare în casa asta? Vrei să verifici dacă ciorapii tăi sunt destul de albi?
- Exagerezi.
- Cine? Eu?
Ştia că ridică tonul prea mult, dar nu-i păsa.
-Dacă cineva şi-a pierdut controlul, acela e fiul tău. întâmplător, ţi-a spus cum a strigat la mine?
- Am auzit, spuse el printre dinţi.
-Şi e în regulă? Limbajul şi lipsa lui de respect faţă de un adult sunt permise pentru că e independent?
- O să fie pedepsit, n-avea grijă.
- Cum? îl întrebă ea, neîncrezătoare.
- N-are voie să iasă din casă.
- Cât timp?
-Astăzi şi mâine.
- Atât?
- Dar tu ce voiai?
- Să fie închis pe viaţă fără posibilitatea eliberării condiţionate.
- Pe buzele lui apăru o urmă de zâmbet.Asta înseamnă că o să stea aici, cu tine, tot timpul.
- Ai dreptate, nu m-am gândit la asta. Dar pedeapsa ta nu este potrivită pentru ce a făcut el. Nu te-ai gândit să-i speli gura cu săpun?
- Cred că e la fel de puternic ca mine.
- încearcă.
Kylee se uită la pieptul lui lat şi la braţele puternice puse în evidenţă de cămaşa albă cu mâneci scurte. Scott era doar un copil, în timp ce Nick era bărbat în toată firea. Oricât era de furioasă, nu putea să ignore ce simţea când îl privea. Era din ce în ce mai conştientă de masculinitatea lui.
Se apropie de uşă, pentru că avea nevoie să se depărteze de el. în prag se întoarse.
- Nick? Te-ai gândit vreo clipă că şi pentru mine e o situaţie absolut nouă? N-am mai avut grijă de un adolescent până acum.
- Unde pleci?
în vocea lui se putea citi dezaprobarea şi... Poate îngrijorarea?
- Cred că Scott şi cu mine semănăm mai mult decât am crezut. Şi eu am nevoie să fiu singură. Brad are şedinţă cu logopedul.
- Când te întorci?
- La pastele cailor.
Kylee ieşi si trânti uşa. Fir-ar să fie, Nick! N-o susţinuse deloc. Puţina credibilitate pe-care o avea în faţa băieţilor fusese distrusă, mulţumită lui!
Nu avea de gând să se întoarcă în casa aceea. Un bărbat care n-o înţelege şi n-o sprijină merită să-şi facă griji şi să seîntrebe de ce nu vine acasă! Dar probabil că n-o să observe ,absenţa ei decât atunci când nu va mai avea şosete curate.
;, Mergea cu paşi mari, furioasă, însă nu putu să menţină ritmul prea mult timp. Curând simţi că furia dispăruse, dar rămăsese şi fără energie. Se prăbuşi pe o bancă, având în

minte cuvintele lui Nick. Fusese dezamăgit de felul în care se purtase cu Scott. îl dezamăgise. Se părea că nu reuşeşte să-l mulţumească, indiferent ce făcea.

Nick auzi că uşa de la intrare se deschide încet. Ore întregi fusese atent la uşă, dar acum se putea relaxa. îşi aruncă pe umăr prosopul cu care ştergea vasele, lăsă farfuria pe masă şi se duse în întâmpinarea ei.

Kylee stătea în hol, uitându-se fix la ursul de pluş, şi luă un bilet care fusese prins cu un bold de hăinuţa lui. Nick îşi aminti cum se simţea când îl scrisese. Voia s-o facă să râdă, să o cucerească. Dar nu pentru el, ci doar de dragul băieţilor... Nu ştia decât că era foarte uşurat pentru că se întorsese acasă.

Kylee îşi ridică privirea şi îl văzu. Zâmbi uşor, cu biletul în mână.

- „Poţi să mă ierţi?[11] Drăguţ, Nick, dar parcă nu ţi se potriveşte.
- Sâ înţeleg că a venit pastele cailor?
- în legătura cu plecarea mea...
- Aveai dreptul să fii supărată,
- - Sunt foarte temperamentală, ca toate roşcatele. M-am gândit încă o dată la tot ce s-a întâmplat şi am încercat să mă pun în locul lui Scott. Avea dreptate să se supere. Dar să ştii am fost jignită de termenul pe care l-a folosit. Şi încă nu mi-a trecut.Mătuşă Kylee...

Ea se întoarse spre scări, surprinsă de vocea băiatului.

- Nu ştiam că eşti aici.

Scott coborî scările, dar nu se apropie. Trase aer în piept şi wbi foarte repede.

- îmi pare rău că ţi-am zis aşa. Am stat de vorbă cu tata.
- îţi accept scuzele. Amândoi am greşit, îi întinse mâna.
- Prieteni?

El zâmbi şi se apropie, cu mâna întinsă.

- în regulă.
- Dar să nu se mai întâmple, altfel chiar o să-ţi spăl gura cu ăpun.

Zâmbetul lui se lărgi.

- Cine o să te ajute?
- Nu mă subestima.
- N-aş- îndrăzni.
- Nici eu, interveni Nick. Ţi-e foame? Ai lipsit de la masa de eară.

Kylee se lovi cu palma peste frunte.

-Am uitat complet. Pregătesc imediat ceva.

- Băieţii au mâncat, dar eu te-am aşteptat.

Nu-i spuse că încercase să mănânce, dar nu putuse să
i nghită nimic.

Ochii ei se luminară. întinse mâna către el, dar nu îndrăzni să-1 atingă.

- Frumos din partea ta. Ce avem la masă?
- Singurul fel pe care ştiu să-l gătesc - spaghete.
- Când ai avut timp să găteşti?Am venit mai devreme, ţi-aminteşti?

-A, da. Dar am uitat să te întreb de ce.

-Voiam să stau puţin cu băieţii înainte să plece în tabără.

- Da, pleacă mâine. S-a ales praful de pedeapsa lui Scott, spuse ea cu o voce dură.
- Am amânat pedeapsa pentru când se întoarce.
- Hai să nu mai discutăm despre asta. Mi-e foame.

Ea merse în bucătărie, fără să-şi dea seama de felul senzual în care-şi mişca şoldurile şi nici de privirea lui.

Şi mie, completă în gând Nick.

Kylee încercă, din nou, să se concentreze asupra cărţii. Casa era prea goală fără băieţi. îi era foarte dor de ei.

Cine ar fi crezut? se întrebă ea zâmbind.

Primele zile fuseseră minunate. Avusese timp să se ocupe de ea, un lux la care renunţase de când se căsătorise. Trebuia să recunoască faptul că erau momente când nu mai putea suporta gălăgia. Dar acum ar fi dat orice să-i audă tropăind pe scări.

Auzi soneria şi se ridică de pe canapeaua din sufragerie, grăbindu-se sâ răspundă.

-Bună, Donna.

Cealaltă femeie îşi scoase ochelarii de soare.

- Scuză-mă că am venit fără să te anunţ, dar eram în trecere de la magazin şi am vrut să te întreb dacă Brad poate veni să doarmă la noi peste noapte. Eric m-a rugat să vă întreb.

- Intră, o invită ea.

I-ar fi prins bine să stea de vorbă cu cineva.

- Sunt sigură că Brad ar fi venit, dar e plecat în tabără.

- Probabil că Eric a uitat.

- Ai timp să bei un ceai, nu?

- Sigur.

O conduse pe Donna în bucătărie.

- Ia loc. Lipsesc doar o clipă, să las cartea.

Intră în camera ei, fără să-şi dea seama că Donna e în spatele ei.

- Nu ştiam că folosiţi şi camera asta, comentă aceasta.

Toate lucrurile din cameră erau ale ei, astfel că Donna înţelese că au dormitoare separate. Ii venea să intre în pământ de ruşine.

- Probabil că te întrebi... Ştii, există o explicaţie...

- Nu e treaba mea, spuse Donna.

Kylee păru că n-o aude.

- Nick s-a gândit că, după perioada pe care am petrecut-o la mănăstire, ar fi... mai bine aşa.

- Deci n-a fost ideea ta?

- Păi, nu. Dar a procedat aşa doar pentru că e foarte înţelegător.

- înţelegător, pe naiba! Şi când se termină perioada asta de tranziţie?

Kylee oftă adânc. După atâta vreme în care încercase să-şi controleze sentimentele, simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva.

- Donna, nu mai ştiu ce să fac. Mă respinge şi nu ştiu cum să mă apropii de el.

Kylee intră în bucătărie şi turnă ceai în două ceşti pe care le scosese din dulap.

- Am nevoie de un sfat, îi spuse prietenei sale după ce se aşezară la masă.

- Eşti virgină, nu?

Pufni uşor.

- Ce întrebare prostească! Sigur că eşti!

Kylee agita neatentă linguriţa în pahar, neavând curajul de a-i înfrunta privirea.

- O spui de parcă ar fi o boală.

- în vremurile noastre, chiar este.

- Mulţumesc, mă simt mult mai bine. Dacă e o boală, înseamnă că există şi un tratament.

- Scuză-mă. Dar e foarte ciudat!
- Ai dreptate. Spune-mi, ce crezi că ar trebui să fac?
- în mod clar, situaţia asta nu mai poate continua. Nu e normală.

Donna tăcu puţin, apoi zâmbi diavoleşte.

- Trebuie să-l seduci.

Kylee se înecă şi începu să tuşească.

- Poftim?
- Fă-1 să te ducă în pat, înţelegi ce vreau să spun.
- Nu, nu înţeleg. Cred că am lipsit de la lecţia asta.
- Bine, atunci îţi explic mai clar. Mai întâi, scapă de băieţi, cel puţin pentru noaptea asta.
- Băieţii lipsesc toată săptămâna, pentru că sunt în tabără.
- Perfect.

Kylee se încruntă.

- Nu e perfect. Nick a lucrat târziu în toate nopţile de când au plecat ei.
- E un semn bun.
- Cum adică?
- E clar că încearcă să te evite, zâmbi Donna. îi e frică să fie singur cu tine.
- Dar de ce?
- Pentru că e prost! De unde să ştiu eu de ce? Poate că îi e frică de fetele virgine... De fapt, ţie ar trebui să-ţi...
- Ce anume?
- Nimic, nimic. Uite ce trebuie să faci. Pregăteşte o cină romantică - lumânări, flori, vi'n.
- Şi cum îl conving să vină acasă?
- Nu ştii chiar nimic? Minte-1, evident.

Kylee îşi încrucişa braţele pe piept.

- Nu pot să fac asta.
- Ba poţi! Spune-i că arde ceva. în felul ăsta n-o să minţi, pentru că o să ardă ceva dacă faci ce-ţi spun.
- Bine. Să zicem că vine. Ce urmează?
- Cel mai important lucru sunt hainele. Mai exact, lipsa lor. Kylee rămase cu gura căscată.
- Eu? Fără haine? Aici?
- Nu! Sexul în bucătărie este numai pentru avansaţi. E foarte cald afară, nu? îmbracâ-te cu ceva uşor - pantaloni scurţi, un tricou mulat. Şi sub nici o formă să nu porţi sutien.
- Să nu port sutien? Dar fără sutien mă simt dezbrăcată!
- Asta e ideea! Fă ce vrei cu el, numai nu-1 purta.
- Şi pe urmă? întrebă ea curioasă.
- Lasă natura să-şi urmeze cursul.
- Crezi că planul ăsta o să funcţioneze?
- Aşa cum îl cunosc eu pe Nick, o să funcţioneze.

Kylee se foi neliniştită pe scaun. Poate ca Donna avea dreptate. Poate că trebuia să-i dea un impuls lui Nick, în loc să aştepte ca el să facă primul pas. Pentru ca mariajul lor să meargă, era absolut obligatoriu ca ei să aibă o relaţie intimă. Ce se întâmpla acum între ei nu era normal şi nici pe departe mulţumitor. Cel puţin, nu pentru ea.

Dorea să cunoască împlinirea adevărată alături de un bărbat. îl dorea pe Nick. Trebuia să-i arate că, de fapt, şi el o dorea.

- Am s-o fac, spuse ea hotărâtă.

- Aşa te vreau!

Donna se ridică şi se pregăti de plecare.

- Noroc!
- Mulţumesc, o să am nevoie.

- Kylee? Unde eşti? Ce s-a întâmplat?

Nick intră în casă pe uşa din spate, traversă bucătăria şi se opri înmărmurit în uşa sufrageriei.

îi atraseră atenţia lumânările aprinse în întreaga cameră. Masa era aranjată pentru două persoane, cu tacâmuri de argint şiiarfurii de porţelan. Atmosfera intimă era întregită de un buchet de garoafe roşii care tronau în mijlocul mesei, răspândind un miros ameţitor.

- Kylee? Unde eşti? strigă el încă o dată.
- Nick? Ai venit.

Se apropie de el, cu picioarele goale, iar el văzu privirea caldă cu care îl intimpina, nu-si amintea ca Mary-Beth să îl fi
aşteptat vreodată aşa. Alungă repede acest gând, pentru că încrederea sau mulţumirea conjugală nu intrau în planurile lui.

- Mda. Secretara mi-a transmis mesajul tău. De ce trebuia să vin repede acasă? Şi ce s-a întâmplat aici? S-a întrerupt curentul electric?

Atinse întrerupătorul şi candelabrul lumină brusc întreaga încăpere.

- Am pregătit cina, spuse ea ridicând neglijent un umăr.

Abia atunci Nick observă cum era îmbrăcată. Bretelele
subţiri ale tricoului ei alunecaseră de pe umeri, oferind o privelişte completă asupra pielii ei perfecte. Privirea lui coborî pe sânii puşi în evidenţă de materialul care se mula ademenitor. Sfârcurile se iţeau... Doamne, asta însemna că nu purta nimic pe dedesubt. De câteva ori, când coborâse în pivniţă, văzuse sutienele ei albe de bumbac puse la uscat. Oare ce se întâmplase? Unde era sutienul ei?

Poate asta era urgenţa.

- S-a întâmplat ceva cu maşina de spălat?

Ea îşi lăsă capul pe un umăr.

- Nu. De ce?
- Pentru că... nu porţi...

Făcu un efort şi îşi ridică privirea spre chipul ei.

- Nu contează. Când mâncăm?
- După ce te schimbi. Nu vrei să te îmbraci cu altceva, mai confortabil?

Nick simţea că nu se putea uita la bustul ei, aşa că se uită la pantalonii ei scurţi şi la picioarele lungi care.. .Nici aşa nu era bine. Pulsul începea să i se accelereze.

îşi drese vocea, încercind să-si păstreze controlul.

- De ce nu te-ai îmbrăcat pentru cină?
- E prea cald.
- Câtă dreptate ai!

Nick urcă în fugă scările către dormitorul lui. Oricât de mult s-ar fi grăbit, nu-şi putea alunga din minte imaginea trupului şi a ochilor ei minunaţi.

Nu se putea gândi aşa la ea! Era călugăriţă! La naiba! Pe cine încerca să păcălească? Plecase de la mănăstire şi devenise soţia lui!

Şi ce dacă? O simplă hârtie nu-i dădea dreptul... nu le dădea dreptul... Nu voia s-o lase

să se apropie. Nu voia să admită că începea să aibă nevoie de ea. Dacă va face asta, nu va mai putea da înapoi. Acum, dacă nu oferea nimic, nici nu putea cere ceva. Ştia că dacă nu se aşteaptă la nimic, nu va putea fi dezamăgit.

Numai că nu se gândise că s-ar putea s-o dorească.

îşi puse nişte pantaloni scurţi şi un tricou şi coborî în sufragerie. Lumina era din nou stinsă, iar camera era luminată doar de lumânări. Ce naiba făcea?

- Kylee, vrei să faci economie la curent? Să ştii că-mi permit să plătesc factura.

Ea turna vin în pahare şi tresări, mirată de tonul lui răstit.

- Te deranjează?

- Nu, dar aş vrea să văd ce am în farfurie, răspunse el aşezându-se în capul mesei.

- Nu ai voie. Am încercat o reţetă nouă.

Se duse în bucătărie şi se întoarse cu un vas în care părea să fie lasagna. Puse în farfurii şi, când se aplecă să îl servească, îi atinse umărul cu pieptul. El îşi încleşta degetele, dornic s-o atingă.

- Ani uitat salata, observă ea şi dispăru iar în bucătărie.

Nick o privea uimit, incapabil să rostească vreun cuvânt,
arzând de dorinţă să-i mângâie fiecare curbă a trupului.

Ea se întoarse, se aşează şi bău vinul, cu înghiţituri mici.

- îmi era foarte sete, îl privi ea timid. E foarte cald.

- Ştiu, mi-ai mai spus.

De parcă avea nevoie să-i aducă aminte! comentă în sinea lui, iritat. Şi el era înfierbântat, iar situaţia se înrăutăţea cu fiecare minut.

Părul roşu îi încadra faţa şi îi atingea umerii cu mişcări care nu se doreau provocatoare. Nick ar fi dorit să-şi îngroape palmele în el. îi privea buzele pline şi expresia inocentă. Oare ştia ce-i făcea? Nu avea experienţă cu bărbaţii, dar îşi dădea seama că-1 înnebunea?

Se uită la paharul lui de cristal.

- Aş vrea mai degrabă o bere.

Ea se ridică.

- Mă duc să-ţi...

- Nu! Stai jos! o opri el. Te-ai tot fâţâit pe aici.!. Vreau să spun, abia te-.ai aşezat. Stai liniştită.

Luă din frigider o sticlă şi căută desfăcătorul, învăluit de parfumul ei care se simţea în toată bucătăria.

- Nick?

Se uită spre ea şi-i văzu ochi mari, plini de dorinţă.

Brusc, înţelese. Cina era doar o înscenare, o încercare de seducţie, o capcană feminină. Ar fi trebuit să-şi dea seama! N-a înţeles de la început pentru că nu s-a aşteptat la aşa ceva din partea ei, dar era clar că nu era cu nimic diferită de celelalte femei.

- N-o să meargă, Kylee. Nu vreau să fac aşa ceva.

- Ce anume? Am pregătit masa, nimic mai mult.

- Flori? Vin? Fără lumină?

Fără sutien? adăugă în gând.

- încerc să mă port ca o soţie adevărată, se apără ea. Dar , trebuie să mă ajuţi, Nick. N-am mai făcut aşa ceva.

- Eu am făcut. Şi nu mai vreau.

-Atunci de ce te-ai însurat cu mine? Ai făcut-o numai pentru băieţi?

Se întoarse cu spatele, dar el apucă să vadă o lacrimă curgându-i pe obraz. înainte să dea drumul la apa de la chiuvetă, o auzi sughiţând.

- Plângi?

Ea negă cu o mişcare a capului.

- Ba da, plângi. întotdeauna sughiţi când plângi.
- De unde ştii?
- Mi-aduc aminte.
- Aha. Acum nu mai fac aşa.

închise apa şi sughiţă din nou.

Nick îşi dorea ca temperamentul ei irlandez să iasă la iveală. Ar fi ştiut cum să procedeze dacă era curioasă. Dar aşa. Nu putea s-o vadă plângând. Şi asta îşi amintea!

Kylee trecu pe lângă el, iar Nick văzu durerea de pe chipul ei. Se ura că o adusese în starea asta!

- Kylee...

întinse mâna. vrând s-o oprească şi s-o consoleze, dar ea se feri.

-Nu!

îi prinse faţa în mâini şi îi şterse lacrimile de pe obraji. Ea se retrase, lipindu-se de frigider.

- Nu am vrut să... încercă ea să spună.
- Ştiu.

îşi puse palmele de o parte şi de alta a ei, apoi, după un moment de ezitare, se aplecă uşor. Prima atingere a buzelor ei îl înfioră. Simţise gustul sărat al lacrimilor şi, ridicându-şi privirea, se uită în ochii ei mari, albaştri, acum plini de durere. Alungă orice gând din minte şi se concentră doar asupra ei. îi părea rău că plânsese din cauza lui şi voia s-o împace.

Kylee avea impresia că nu fusese nicicând atât de umilită, nici măcar atunci când fusese trimisă în camera de oaspeţi. Voia ca el s-o sărute, dar cu pasiune, nu din milă. Voia să plece! încercă să-l împingă, dar era ca şi cum ai încerca să mişti un munte din loc.

El îşi coborî capul de parcă n-ar fi simţit împotrivirea. Privirea lui intensă aproape că o hipnotiza. Stătea nemişcată, dar inima îi tresălta de dorinţa de a-1 simţi din nou aproape. Sărutul lui era cald, tandru, minunat. Kylee îi răspunse şi îl mângâie uşor pe piept. Se sperie puţin când simţi dovada că trupul lui o dorea, dar era bucuroasă că avea această certitudine. El îi dădu mâinile deoparte şi îi ridică tricoul, alintându-i sâinii calzi şi fermi. Kylee se arcui, potrivindu-şi trupul peste al lui. Nick auzi un geamăt uşor şi îşi dădu seama că era felul ei de a-i arăta dorinţa şi pasiunea care o învăluiseră.

- Doamne, Kylee...
- Nick o îmbrăţişă cu putere, apoi buzele lui le cuprinseră pe ale ei, puternice şi poruncitoare. Se pierdu în sărutul lui, fericită că ajunseseră la apropierea pe care şi-o dorea.Nick, şopti ea. E ca data trecută... îţi mai aduci aminte? El împietri. Kylee ar fi vrut să-şi ia cuvintele înapoi, dar era

prea târziu. Vraja fusese ruptă.

Nick se depărtă şi închise ochii, încercând să-şi recapete respiraţia. Când îi deschise, toată pasiunea dispăruse.

- îmi pare rău. N-am vrut să se întâmple aşa ceva.

îşi trecu mâna prin păr.

- Nu pot. Trecutul e prea... La naiba!

Era rândul ei să închidă ochii, amintindu-şi prima lor atingere. Fir-ar să fie! Se întâmplase exact la fel. Ca şi în seara asta, Nick o dorise, dar ea era prea tânără şi speriată de propriile trăiri. îl respinsese, împingându-1 astfel în braţele surorii ei.

Kylee ştia că era lipsită de experienţă, dar nu era proastă. Ţinea la el şi, după ce se

petrecuse în seara asta, era sigură că şi el o dorea. Avea nevoie de apropierea intimă la fel de mult ca şi ea. Simţea că, dacă nu se va întâmpla ceva curând, căsătoria lor s-ar putea termina. Şi nu avea de gând să-l piardă din nou!

Timp! Avea nevoie de puţin timp ca să-i arate că poate fi fericit din nou - cu ea.

Capitolul 6

Kylee intră în căsuţă şi îşi puse valiza pe podea. Mirosul greu o izbi. Bun venit pe plaja din Jersey!

- E . . . drăguţă.
- E o cocioabă amărâtă, dădu verdictul Scott.
- D-de ce nu ne-au d-dat căsuţa în care am stat în fiecare an? vru să ştie Brad.
- Tatăl tău a spus că nu e disponibilă, îl luă ea pe după umeri.
- C-casa aia era f-foarte mare. Mama avea c-camera ei. S-spunea că îi t-trebuie o cameră s-separată pentru că avea multe h-haine.

Kylee nu dădu importnaţă cuvintelor băiatului. Probabil că a vrut să spună că îşi ţinea hainele în altă cameră. Nu se putea ca Nick şi Mary-Beth să doarmă separat. Se iubeau, iar Nick n-ar. fi putut sta fără soţia lui. In cazul ăsta, care era locul ei?

Scott făcu rapid turul casei şi se întoarse în sufragerie. - Există un singur dormitor.

- Un singur dormitor? Eşti sigur?

Vocea lui Nick a sunat un pic mai tare decât şi-ar fi dorit. Lăsă valiza jos, apoi duse cele două sacoşe cu provizii pe bar..

- Da, m-am uitat peste tot, îi răspunse băiatul cel mare. Nu cred că are unde să fie. Unde o să dormim?

Kylee îşi ţinu respiraţia şi îşi încrucişă degetele.

Nick se duse către canapea şi ridică una dintre perne.

- Canapeaua este extensibilă. Eu şi Kylee o să dormim aici, iar voi, în cameră.

Ea fu foarte dezamăgită.

- Hai, tată! protestă Scott. Voi. boşorogii, o să vă culcaţi la ora opt şi o să ne trimiteţi şi pe noi la culcare la fel de devreme. Asta este ultima şansă ca să mă uit până mai târziu la televizor, pentru că şcoala începe peste câteva zile.

Nick îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de perete, . gândindu-se la ce spusese băiatul.

- Bine. Rămâneţi voi în sufragerie.

Kylee părea indiferentă, dar spuse un „mulţumesc[11] în

[1] gând. în secunda următoare, işi dădu seama ce spusese Scott.

- Scuză-mă! Boşorogi?

Puştiul zâmbi.

- Da, adică oameni în vârstă, cu păr alb.
- Eu nu am păr alb.

Cu un pas semeţ, se aşează pe un scaun de la bar. Scott veni v după ea şi îi examină pârul.

- Ba ai. Uite! ridică el o suvită.

- Nu-i adevărat, se feri ea. Şi chiar dacă ar fi aşa, din cauza cui crezi că a apărut?

- Din cauza lui Brad, făcu el pe isteţul. Dar o să-i trag eu o bătaie, fii fără grijă.
- N-n-am făcut n-nimic, protestă Brad, căutând apărare la tatăl său.
- Potoliţi-vă, interveni Nick. Dacă aveţi chef de joacă, duceţi-vă pe plajă.

- Grozav!

Cei doi băieţi ieşiră în fugă.

- Mai avem destule bajage în maşină, spuse Nick, dar se opri când o văzu zâmbind. Ce ţi se pare aşa amuzant?

- Nimic, dar mă bucur că suntem aici.

Vorbea foarte serios. Chiar dacă locul nu era grozav, cel puţin nu existau fantome. în casa din Connecticut se simţea înconjurată de umbrele trecutului. Aici i se părea posibil să construiască un nou început. Şi, "o săptămână întreagă, avea să doarmă în acelaşi pat cu Nick. Orice se putea întâmpla!

- Te ajut să aduci restul de bagaje. Ai adus mâncarea?

- Da. Poate ar fi mai bine să încui maşina. Băieţii o să aducă restul, mai târziu. Ce zici, O'Brien? Vrei să mergem pe plajă? Vreau să văd ce fac copiii.

Kylee se uită la Nick. Zâmbea şi părea relaxat. Oare şi el simţea că nu există nici un fel de tensiune?

- Aşteaptă puţin, să-mi pun costumul de baie, îi ceru ea.

- Costumul de baie? Nici nu ştiam că ai aşa ceva. Ai luat în serios chestia cu cumpărăturile, nu?

- Mda. Ştii modelul acela vechi?

Nick aprobă, plin de speranţă.

- Ei bine, costumul meu nu e deloc aşa. Donna m-a aiutaî să-l aleg.

Intră în dormitor cu două valize şi scoase dintr-una ; costumul pe care abia şi-l cumpărase. Donna îi spusese că , **unul** dintr-o bucată era mai sexy decât cel din două piese, pentru că bărbaţii erau atraşi de ceea femeile nu lăsau la Vedere. Costumul era foarte decoltat şi, din punctul ei de Vedere, nu lăsa prea mult loc imaginaţiei. Pentru că nu se simţea în stare să apară în faţa lui Nick aşa, trase rapid pe ea **un** tricou.

în sufragerie, Nick punea mâncarea în frigider. Când o auzi, se întoarse.şi o examină de jos în sus. Muşchii i se încordară la vederea picioarelor ei zvelte, dar se linişti când dădu cu ochii de tricoul lung, care o acoperea în mare parte.

îşi strânse părul în coadă şi îşi luă ochelarii de soare.

- Hai să mergem.

- Fără pălărie? întrebă el uimit.

- Nu am pălărie. De ce?

-Aşa. Eu...

îşi băgă mâinile în buzunare.

- Mary-Beth venea foarte rar pe plajă, iar când venea purta pălărie. Spunea că din pricina soarelui apar riduri.

Deci fantomele o urmăreau şi aici. Mary-Elizabeth făcea totul perfect. Ea era doar sora mai mică, nepricepută, neatentă. Imperfectă.

Şi ce dacă apar riduri? Un ten perfect nu era cea mai mare grijă a ei. Aşa era ea, iar el trebuia s-o accepte sau să renunţe la ea complet. Până acum, se părea că ar vrea să renunţe.

- Nu am pălărie, se încruntă ea. Asta e!

El deschise uşa din spate şi o lăsă să iasă. Kylee simţi nisipul sub tălpile goale şi razele soarelui de amiază încălzind- o plăcut. La zece metri în faţa ei se întindea plaja, plină de copii şi oameni mari care înotau, stăteau la soare sau jucau volei.

Kylee respiră adânc, bucurându-se de aerul sărat.

- Ii vezi pe băieţi? întrebă ea.

- Da, sunt în apă.

- Valurile sunt destul de mari. Eşti sigur că n-o să fie probleme?

- Amândoi înoată foarte bine, iar pe plajă sunt salvamari.

Kylee îi atinse braţul, iar atingerea îi înfioră pe amândoi.

- Crezi că se întâmplă ceva dacă îi lăsăm în apă şi facem o scurtă plimbare?

El îşi puse ochelarii de soare.

- E o idee foarte bună. N-or să păţească nimic.

- Putem să mergem pe malul apei?

- Sigur. Dar chiar vrei să mergem aşa aproape? Mary-Beth nu mergea niciodată în apă. Brad se ruga adesea de ea să meargă cu el sau măcar să se uite cum înoată.

Ea oftă şi-şi feri privirea. Va înceta vreodată s-o compare cu sora ei? Se îndepărtă de el şi, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, se pomeni stropită din cap până*n picioare de un val înalt. Apa sărata îi intră în ochi, iar ea strigă şi apoi izbucni în râs.

- Apa e caldă, nu rece ca cea din Oceanul Pacific.

- La ce te aşteptai?

- Păi, suntem pe Coasta de Est. Mă gândeam că aici totul e rece.

- Acum ştii că nu e aşa.

O privi adânc, apoi zâmbi jucăuş.

- Parcă eşti un şobolan plouat.

Ea "se încruntă.

-Tu ai vrut-o.

Se aplecă, îşi făcu mâinile căuş şi începu să-l stropească. Atacul ei îl luă prin surprindere. Cu ochii la ea, îşi scoase tricoul şi ochelarii de soare.

- Vrei război?

Tricoul ei se udase şi se lipise de corp, dar Kylee îl ignoră şl se propti bine pe picioare.

- Să văd de ce eşti în stare!

El o privi atent, cu ochii strălucitori.

- Las-o baltă. Nu vreau să profit de tine.

- Laşule!

- Tu ai spus-o. Hai să vedem ce fac băieţii.

Abia ieşit de la duş, Nick îşi ştergea părul. Prin uşa deschisă, auzea discuţia dintre Kylee şi băieţi. Râsul ei vesel ajunse până la el.

- Gata, băieţi. Aerul ăsta m-a dat gata. Vreau să mă duc la culcare.

El se uită rapid către patul de două persoane. Lângă pat, văzu costumul ei ud şi i se păru minuscul. îi veni în minte imaginea ei cu tricoul ud lipit de corp. Cum să stea cu ea în aceeaşi cameră şi să nu facă nimic din ce, era sigur, amândoi aveau să regrete?

Se pieptănă repede şi văzu în oglindă o hârtie care-i atrase atenţia. Era un pliant de la Barul lui Charlie. Aproape uitase
de locul în care petrecuse multe nopţi., aşteptând ca timpul sâ treacă mai repede. Se distrase bine acolo, între atâţia oameni care beau şi cântau. Nu se mai simţise singur.

Ei îi plăcea muzica, îi plăcea să cânte. Cu siguranţă i-ar plăcea acolo. Era momentul să treacă la acţiune.

Se îmbrăcă cu blugi şi un pulovăr şi se duse în sufragerie, unde erau Kylee şi băieţii. Pe bar era o cutie de carton în care fusese pizza. Ea stătea turceşte în mijlocul camerei, jucând cărţi cu Brad. Era îmbrăcată în nişte blugi care i se mulau ademenitor pe coapse şi un tricou.

- Hei, O’Brien, ce zici de o plimbare?

- Poftim? ridică ea privirea.

- O plimbare, să-ţi arăt zona.

Cu siguranţă se plictisise de jocul de cărţi şi avea să profite de invitaţia lui.

- Nick, tu nu eşti obosit? Eu sunt frântă. Şi după cât ai condus azi...

- Ce s-a întâmplat cu fata aia petrecăreaţă pe care o ştiam eu?

Se uită la el, uimită.

- Cred că vorbeşti de o altă călugăriţă.

- Unde ţi-e spiritul de aventură?

- A obosit.

- Ştiu un loc unde te vei simţi foarte bine. La Barul lui Charlie se cântă multe melodii irlandeze.

- Se cântă? tresări ea.

- Da! O să-ţi placă?

- Şi băieţii?

- Vor sta acasă. O să fie în regulă.

îi dădu pulovărul înainte să se răzgândească.

- Bine, mergem, dar nu stăm mult, zise ea, încălţându-se.

- Să fiţi cuminţi, le spuse el băieţilor.

- Da, tată. De parcă am cunoaşte pe cineva aici cu care să ne distrăm, comentă Scott.

Coborâră scările din faţa casei şi merseră tăcuţi unul lângă altul, în aerul rece al nopţii. Făcură la dreapta şi intrară pe o stradă luminată, plină de magazine în care se vindeau tricouri, haine, mâncare, suveniruri.

- Nick, e grozav! Aşa ceva nu există în California. Sau cel puţin nu ştiu eu...

Eram sigur că o să-ţi placă. Stai să vezi barul. Nu e departe.

El mergea într-un ritm susţinut şi, nu după multă vreme, auzi respiraţia ei greoaie. Se uită la ea şi-i văzu obrajii roşii din pricina efortului şi câteva picături de transpiraţie pe frunte. Rezistă impulsului de a o lua în braţe.

Se auzi sunetului unui pian.

- Barul lui Charlie.

Ii deschise uşa şi o luă de braţ, stând lângă ea până se obişnui cu lumina difuză. Aroma de bere şi alune îi învălui rapid.

Nick o luă de mână şi o trase după el spre un colţ mai îndepărtat. Toate mesele erau pline, dar mai erau două locuri libere la o masă unde stăteau patru bărbaţi. Se aşezară faţă în faţă. Nick văzu că ea s-a atins de un bărbat blond care îi zâmbi şi avu o senzaţie ciudată, necunoscută şi imposibil de controlat.

- Ai venit la timp pentru deşteptarea lui Steve O’Donnell, îi spuse acesta.

Ea făcu ochii mici, neînţelegând.

- Cum poate cineva să doarmă când e atâta gălăgie?

- Asta a fost bună! Bănuiesc că nu...

Bărbatul fu întrerupt de apariţia unui chelner. Nick luă două halbe şi îi dădu ei una.

- Bea, doamnă DeCorsi.

- Berea asta e verde, observă ea.

El râse şi se uită la ceilalţi patru bărbaţi care chicoteau.

- Aşa e ceremonia. Uite!

Kylee se uită în direcţia indicată şi văzu în mijlocul barului un coşciug descoperit.

- în nopţile de vineri şi sâmbătă, la ora unsprezece, Steve O'Donnell este cărat prin bar şi apoi lăsat să se odihnească. în coşciug se află o persoană vie, un voluntar din bar. în timpul marşului, toată lumea cântă ..Deşteptarea lui Steve O'Donnell" şi bea bere verde.

Ea se uită neîncrezătoare la conţinutul halbei.

- Are colorant, dar gustul nu e diferit deloc.

Kylee ezită, dar apoi râse amuzată.

- Ai dreptate. E chiar bere.

Cântecul plin de vitalitate începu şi patru bărbaţi ridicară coşciugul, plimbându-1 prin bar. Conversaţia era imposibilă, aşa că Nick se uită în tăcere la Kylee. Cânta din toate puterile, încurcând unele cuvinte şi amuzându-se teribil din pricina asta. Bătea din picior în ritmul melodiei şi aplauda - era plină de viaţă.

- Cântatul îţi face sete, comentă ea, terminându-şi berea.

- Dă-mi voie.

Bărbatul care stătea lângă ea îi umplu imediat paharul.

- Mulţumesc, îi zâmbi ea.

Nick se încruntă. Poate că nu a fost o idee aşa de bună!

- Kylee, trebuie să mergem.

- încă nu. îmi place melodia asta.

Se ridică, îşi puse mâinile în şolduri şi începu să danseze într-un ritm rapid. Blondul de lângă ea se ridică şi o luă de mână, învârtind-o. Deşi era încordat, Nick trebuia să recunoască faptul că era foarte frumoasă. Exact când simţea că nu mai suportă s-o vadă în mâinile partenerului de ocazie, cântecul se termină. Era îmbujorată, iar ochii îi străluceau.

- Umple-o, ridică ea halba. Am gura uscată!

înainte ca el să se mişte, cineva îi umplu din nou halba. Ea bău puţin, începu să cânte şi goli halba când melodia se termină.

- E de ajuns. Noi trebuie să plecăm, se opuse el când cineva vru să-i mai toarne bere.

O luă de mână şi începu să se strecoare către ieşire.

- Hei, unde pleci? strigă după ea unul dintre bărbaţii de la masă.

- Petrecerea s-a terminat, interveni Nick hotărât.

Aerul curat de afară îi învioră.

- Cum ţi s-a părut barul?

- E grozav, Nick. Toată lumea era atât de prietenoasă... Nici nu mai ţin minte de când n-am mai dansat aşa.

- Nu mai este aşa cum îl ştiam eu, mormăi el.

Se alesese praful de planul lui. El voise să petreacă împreună câteva ore doar pentru ca, atunci când se vor duce acasă, să fie prea obosiţi ca să se mai gândească la faptul că trebuie să doarmă împreună.

Acum nu-şi putea scoate din minte imaginea ei dansând cu acel bărbat, felul în care o atinsese...

- O'Brien...

Se uită în dreapta lui, uimit că nu e acolo. Se întoarse şi o văzu rezemată de balustrada de lemn.

- Ce naiba faci? o întrebă el iritat.

- Se învârteşte strada cu mine, chicoti ea. Poţi să te îipbeţi de la berea asta?

- Nu, dar de la bărbaţii necunoscuţi care-ţi tot umplu paharul, da!

Se uită la el, nevinovată.

- Te-ai supărat? Voia doar să fie amabil.

- Da, sigur, de-aia nu-şi mai lua mâinile de pe tine şi voia să mai rămâi acolo. Când o să înţelegi cum se uită bărbaţii la tine?

- Eşti gelos.

- Nu vorbi prostii, pufni el. Dar nu-mi plac bărbaţii care pun mâna pe soţia mea.

- Ciudat! clipi ea repede. Nu simt că sunt soţia ta.

Cuvintele ei erau tăioase, dar Nick ştia că le merită.

- Nick... vreau să-ţi spun ceva de multă vreme.

Se agăţă de pulovărul lui şi îl trase spre ea.

- Sărută-mă.

El nu credea că o să simtă sărutul ei înfometat până în stomac.

Capitolul 7

Kylee simţi că el era uimit şi că ezita. Când puse capăt sărutului, îl privi insistent în ochi şi îşi ţinu respiraţia.

- La naiba! exclamă el şi o sărută din nou, cu mai multă putere.

Kylee simţi că i se înmoaie genunchii şi se retrase puţin. Simţea că pluteşte, că nu-i e teamă de nimic. Puse mâna pe pieptul lui, dorindu-şi să-l atingă direct pe piele.

- încetează, îi ceru el îndepărtându-i mâna.

- Dar...

întinse mâna să-l mângâie pe frunte, dar el se feri, astfel că ea îşi pierdu echilibrul.

Chicoti, dar văzu că el era încruntat.

- înveseleşte-te, Nick.

- Unul dintre noi trebuie să rămână cu picioarele pe pământ, zise el dur.

Luă mâna ei dreaptă şi o puse după gâtul lui, apoi îi înconjură talia. O ajută să coboare scările şi să meargă spre casă.Kylee se simţea minunat în braţele lui. îşi strecură mâna sub pulovărul lui, mângâintlu-i muşchii tensionaţi. Când degetele ei ajunseră la curea, respiraţia lui se acceleră.

- O'Brien... o avertiză el.

Vocea lui o trezi. Se împiedică de o piatră aflată în mijlocul străzii, iar el o strânse mai tare de talie.

- Poate aşa o să te potoleşti, mormăi el, luând-o în braţe.

Feţele lor erau acum aproape lipite. Cu degetul arătător,
Kylee îi urmărea conturul feţei, râzând amuzată când ajunse la lobul urechii.

- încetează! Vorbesc serios.

- Fă-mă să încetez.

- Nu ştiu cum...

-Atunci arată-mi, murmură ea.

Ajunseră acasă. Sufrageria era întuncată, dar pe canapeaua întinsă se distingeau corpurile celor doi băieţi care dormeau. Ameţită şi dezorientată, închise ochii şi-şi ascunse faţa la pieptul lui. îi era somn, dar nu voia să doarmă.

Nick intră în camera lor şi închise uşa cu piciorul. îşi eliberă o mână, făcând-o să stea lângă el. Kylee îl ţinea de gât cu o mână, iar cu cealaltă îi mângâia obrazul şi buzele. Gemând, el îi sărută palma şi o lipi de corpul lui. Buzele lor se lipiră, într-un sărut plin de pasiune. O conduse către pat şi o aşează pe salteaua moale. Ea simţi corpul lui puternic şi îl primi cu căldură. Întinse mâinile către umerii lui, dar le lăsă să cadă, fără vlagă, de-a lungul corpului ei. Era atât de ameţită! îşi simţea ochii grei şi îi închise fără să-şi dea seama.

Câteva clipe, pluti între somn şi starea de deplină conştientă. Amintirea neclară a unui trup puternic şi înfierbântat lângă ea o făcu să zâmbească. întinse mâna spre el, dar nu găsi decât aşternutul. Un alt vis pierdut!

Capul îi zvâcnea de durere. Deschise ochii, dar nu • recunoscu încăperea. Unde era? Se uită fix la pereţi şi, în cele din urmă, îşi aminti. în timp ce aranja aşternuturile mototolite, se simţi învăluită de parfumul lui Nick. Deci fusese acolo în timpul nopţii!

Se ridică în pat, iar camera se învârti câteva clipe. Când putu să vadă clar, observă blugii întorşi pe dos aruncaţi pe un scaun. Tricoul şi sutienul erau aruncate pe podea. Ridică pătura şi răsuflă uşurată când văzu că poartă cămaşa ei de noapte. Dar... Nu-şi amintea să se fi îmbrăcat cu ea. Atunci... Ce se întâmplase?

îşi amintea că ajunsese în casă în braţele lui. Nick rămăsese lângă ea, era sigură. Dorinţa din ochii lui fusese reală. Oare făcuse dragoste cu ea?

Capul o durea şi nici stomacul nu-1 simţea prea bine. Dar în afară de asta, nu era nimic schimbat. Ştia că ar fi trebuit s-o doară, dar nu simţea nimic. Oare cum fusese? Fir-ar să fie! Cea mai importantă noapte din viaţa ei, şi ea nu-şi amintea nimic!

Se ridică din pat cu grijă şi îşi puse halatul. După ce se spălă pe dinţi, deschise uşa spre sufragerie. Nu se auzea nici un zgomot. Cât era ceasul? Patul fusese strâns, iar draperiile trase. Camera era luminată slab, ceea ce însemna fie că abia se iviseră zorii, fie că cerul era înnorat.

Se uită spre bucătărie şi îl văzu pe Nick aplecat deasupra chiuvetei. Purta un slip albastru şi un tricou gri fără mâneci.

- Bună dimineaţa. Cât e ceasul?

Intră si se aşeză pe un scaun. Chipul lui părea de piatra. Intimidată de tăcerea lui, Kylee îşi dori să aibă o mică parte din curajul de azi-noapte. Amintirea purtării ei şi imaginea hainelor din cameră o făcură să roşească.

- Nu mai e dimineaţă, răspunse el uitându-se la ceas. Este unsprezece şi jumătate. Băieţii au plecat deja. Nu arăţi prea bine. Cum te simţi?

- N-am fost niciodată atât de ameţită.

El râse.

- A meritat?

Kylee îi aruncă o scurtă privire.

- Cred că da. Ne-am distrat bine. Nu-i aşa?

Fără să-i răspundă, îi dădu o cană de cafea. Şi-ar fi dorit să-i spună ceva, altfel cum avea să afle ce se întâmplase noaptea trecută?

- Nick, începu ea ezitant. In legătură cu noaptea trecută...
- Ce-i cu ea?
- Mi-a plăcut la Barul lui Charlie.
- Aşa am crezut şi eu.

Şi acum? Să-l întrebe direct?

- Ce s-a întâmplat când ne-am întors?
- Nu-ţi aduci aminte? Interesant!
- Am înţeles. Atunci eu pun întrebările şi tu îmi răspunzi. Cum am ajuns acasă?
- Te-ai împleticit o bucată de drum, după care te-am luat în braţe.

Ea închise ochii ruşinată.

- Cine m-a dezbrăcat?
- în mod sigur n-au fost spiriduşii, răspunse el amuzat.

Când îl privi, văzu că nu era atât de relaxat pe cât voia să pară. Kylee oftă, resemnată la gândul că o văzuse fără haine.

- Spune-mi cinstit. Am... Am...
- Kylee! N-aş profita niciodată de tine.
- De ce nu? şopti ea.

Era ceva în neregulă cu ea? O pedepsea pentru că îl respinsese atunci, de mult?

- Pur şi simplu n-aş face asta.

Nick lovi cu palma în masă.

- Nu merge cu mine, aşa că renunţă la ideea asta. Bine?

Ieşi din bucătărie şi se îndreptă spre uşa din spate.

- Mă duc pe plajă.

Kylee râmase în bucătărie multă vreme după plecarea Iui. l-ra clar că el nu voia o relaţie, nici măcar nu voia să încerce. Din scrisorile lui nu înţelesese cât de nefericit era. Dar acelea fuseseră scrise înainte ca Mary-Elizabeth să moară. Oare într- adevăr nu putea să depăşească pierderea ei?

Făcu un duş, îşi puse costumul de baie şi se duse pe plajă. Din pricina cerului înnorat, erau puţini oameni. îl văzu pe Scott în apă, făcând surf, iar pe Nick şi Brad jucându-se în nisip. în jurul lor erau lopăţele, găleţi şi alte instrumente despre care ar fi putut jura că fuseseră luate din bucătărie.

îşi întinse prosopul la câţiva metri de ei şi se aşeză să-i privească. Nick o văzu, iar ea observă la rându-i cât era de tensionat.

Brad îşi trecu mâna peste faţă, clipi de câteva ori, apoi începu să strige.

- T-tată! M-mi-a intrat n-nisip în ochi!

- Nu te speria, îl linişti Nick. Ţine ochii închişi şi nu te freca.

Se uită direct la ea.

- Kylee, îmi dai un prosop?

Ea îi întinse un colţ curat al prosopului pe care stătea.

- Ce să mai fac?

- Adu nişte apă în galeată.

Ea se întoarse repede şi îl văzu pe Nick ştergând cu grijă faţa băiatului.

- Poţi să plângi, fiule. De fapt chiar ar trebui să plângi. Lacrimile or să cureţe ochii.

- C-cred că acum e b-bine.

Brad ridică spre ochi aceeaşi mână plină de nisip.

-Nu...

- Brad...

Nick şi Kylee strigaseră în acelaşi timp.

Băieţelul îşi şterse obrazul cu umărul.

- Haideţi! D-doar nu sunt un copil mic.

Sări în picioare şi alergă spre apă, scoţându-şi tricoul pe drum. Nick îl urmă şi îl sărută pe frunte. Era uimitor că un bărbat atât de puternic putea fi atât de tandru cu copiii. în schimb, pe ea nici nu voia s-o atingă. Va avea vreodată loc
In inima lui? Şi dacă va avea, va putea să treacă peste sentimentul de vinovăţie? Sora ei murise, iar ea îi luase locul.

Nick se apropie şi îi dădu înapoi prosopul.

-Ar trebui să te dai cu o cremă protectoare. Ţi se înroşeşte nasul.

- Nu am.

- Uite acolo, pe pătură. Ţi-am adus eu.

- De ce?

El o mângâie pe obraz.

- Pentru că altfel, micuţa mea roşcată, o să arăţi ca un rac. Se duse cu el şi se aşeză pe pătură. Nick se întinse lângă ea
şi-şi puse în palmă o cremă groasă şi albă. Mirosul de nucă de cocos se simţi imediat.

- Miroase frumos.

- Scoate-ţi ochelarii şi nu te mai mişca. Trebuie să te ung peste tot.

încet, el începu s-o dea cu cremă, iar Kylee avu senzaţia că se poartă ca si cu băieţelul lui cel mic. Faptul că era atât de atent cu băieţii lui îi dădea speranţe. însemna că ar fi

capabil de o dragoste adevărată. Şi cu siguranţă ţinea şi la ea puţin, chiar dacă nu merita.

Nick întrerupse momentul de intimitate şi îşi scoase tricoul, aruncându-1 pe pătură.

- Mă duc în apă cu Brad.

Kylee oftă adânc.

De ce, Doamne? De ce îmi faci asta?

- Kylee, fii cuminte şi culcă-te.

Nick vorbi printre dinţi, simţind în stomac fiecare mişcare pe care ea o făcea în pat, lângă el. Nu-i vedea decât conturul corpului, dar imaginea ei în pijamaua roz nu-1 lăsa în pace.

- Nu pot, mă ard gleznele. Nu suport nici măcar cearşaful.

Vocea ei era lipsită de putere, ca a unui copil. Se răsuci din nou în pat, fără a-şi găsi locul. Picioarele ei erau roşii, dar el nu se gândea decât la forma lor. încercă să se stăpânească.

—Crema de la farmacie nu ţi-a fost de ajutor?

- Nu, îmi pareră. Şi te-ai dus special!

- Nu-i nimic, îmi pare rău că nu te simţi bine. Dar ţi-am spus...

- Nu-mi spune ,,ţi-am spus eu“. Nu credeam că poţi să te arzi pe picioare. La naiba!

- Cred că e prima oară când te aud înjurând.

- Dacă te mai iei de mine, n-o să fie ultima. Dacă locuieşti cu trei băieţi, până la urmă te deprinzi cu obiceiurile lor proaste.

- Da, cred că da, râse el, dar redeveni serios. Cred că e foarte greu pentru tine. Toată viaţa ai fost înconjurată de femei şi te-ai trezit, brusc, între şopârle şi rufe de spălat.

- Crezi că Houdini e bine? chicoti ea.

- Donna a spus că o să aibă grijă de el, chiar dacă nici ei nu-i place.

Izbucni în râs.

- N-o să uit niciodată ce faţă ai făcut când te-am rugat să-l ţii în mână. Parcă ai fi crezut că te mănâncă.

- Chiar asta credeam. Ce ar fi făcut Mary-Elizabeth?

Tonul ei era blând. Nick tăcu, gândtndu-se că întotdeauna
admirase la soţia lui stăpânirea de sine. Dacă s-a temut de ceva, el n-a ştiut. N-a avut nevoie de ajutorul nimănui, decât atunci când s-a aflat pe patul de moarte. Şi atunci, profitase de situaţia ei şi o pusese pe Kylee să-i facă acea promisiune. A fost singurul gest altruist din viaţa ei.

- Nu s-ar fi atins de animal. L-ar fi transformat într-o curea grozavă şi şi-ar fi cumpărat o geantă care să se asorteze.

Kylee se mişcă din nou.

- Cum te mai simţi?

- Puţin mai bine.

Vocea ei era somnoroasă, iar lui i se păru sexy.

- Cred că medicamentul îşi face efectul. încerc să găsesc o poziţie confortabilă.

Da, şi eu, competă el în gând.

Noaptea trecută nu se gândise decât la dorinţa care-1 măcina. îl oprise faptul că ea adormise. Voia să fie trează şi dornică. Dornică era, recunoscu el. Dar nu era conştientă.

îi auzi respiraţia egală şi îşi dădu seama că, în sfârşit, adormise. Ea se rostogoli şi, fără să-şi dea seama, puse mâna pe pieptul lui. Atingerea îl înfiorâ, făcându-1 s-o dorească exact ca noaptea trecută. îi ridică mâna, i-o sărută şi i-o strecută sub pătură. Se întoarse cu spatele, dar se chinui mult până adormi.

Capitolul 8

- Dar d-de ce trebuie să p-plecăm, tată?
- Pentru că trebuie să mă ocup de un caz foarte important. Era o minciună. Sunase la birou, dar partenerul lui îi

spusese că nu are nevoie de ajutor. Se uită la Kylee care stătea pe un scaun la bar. Era foarte atrăgătoare în pantalonii ei scurţi si tricoul mulat.

Auzise cuvintele pe care le şoptise dimineaţă şi rezistase foarte greu impulsului de a o lua în braţe. De aceea trebuia sâ plece de acolo. Nu mai putea dormi lângă ea încă o noapte. Va fi în siguranţă în Connecticut, unde dormeau în camere separate.

Scott sări de pe canapea uitându-se urât la tatăl lui.

- Ai spus că de data asta o să fie altfel. Ai spus că o să stăm aici toată săptămâna!
- Ştiu, băiete. Dar s-a ivit ceva neprevăzut. Iar dacă eu nu câştig bani, tu n-ai mai putea să joci hochei.

Dacă pui aşa problema... - Ştiam eu că o să înţelegi.

Kylee în schimb nu înţelegea. Nick pricepu acest lucru din privirea ei, dar nu putea să-i explice.

Se auzi un claxon, iar Nick îşi luă valiza şi se îndreptă spre uşă.

-A venit taxiul. Să vă distraţi bine restul săptămânii. Dacă aveţi nevoie de ceva... sunaţi-mă.

Kylee îl privi închizând uşa. Să sune? Asta era tot? Nu avea de gând să dea nici un telefon, măcar sâ vadă cum se simt băieţii? Se uită la chipurile posomorâte ale copiilor şi îşi dădu seama că nici ei nu se simt bine.

- E frumos afară, băieţi. De ce nu vă duceţi la apă?
- Se spune pe plajă, o corectă Scott. lisuse!
- Spuneţi cum vreţi, îşi puse ea mâinile în şolduri; Putem să plecăm şi noi. Nu trebuie să stăm aici toată săptămâna. .
- Dar n-avem ce fiice acasă, spuse Scott.

Ea se uită la Brad, care aprobă.

- Foarte bine, atunci rămânem aici şi ne distrăm, accentua ea ultimul cuvânt.
- Dar n-o să fie la fel fără tata!
- Scott, suntem aici de câteva zile şi ai petrecut foarte puţin timp cu tatăl tău. De ce dintr-o dată vrei să fie aici?

El se îndepărtă şi se uită la fratele lui.

- Mă duc pe plajă. Vii şi tu?
- P-pot, mătuşă.Kylee? îi ceru el voie.

Ea aprobă şi băieţii plecară trântind uşa.

Kylee opri maşina pe aleea din faţa casei. Se simţea amorţită din cauza drumului lung pe care-1 făcuseră. Băieţii o luară la goană spre intrare, iar ea se duse către cutia poştală. Luă corespondenţa şi se îndreptă spre casă.

Ursuleţul roz era la locul lui, în hol. Vechiul bilet pe care i-1 scrisese Nick era prins de guler. Acela era locul în care obişnuiau să-şi lase mesaje când plecau pe neaşteptate de

acasă.

- Mătuşă Kylee, pot să dorm noaptea asta la Mark?

Strigătul venea din bucătărie. Intră în sufragerie şi îl văzu pe Scott stând în cadrul uşii care despărţea cele două camere. Ţinea telefonul între ureche şi umăr.

- Nu vrei să-l vezi pe tatăl tău? îl întrebă ea tăios.
- Nuu. O să-l văd mâine. Şcoala începe poimâine, şi n-o să mai pot dormi la el decât la sfârşiturile de săptămână.

Acum e sfârşit de săptămână, se gândi ea, dar nu-i spuse nimic.

- N-am nimic împotrivă. Dar descărcăm mai întâi bagajele?
- Sigur, dar şi Brad trebuie să ajute. El vrea să se ducă la Eric.
- Mi se pare corect.

împreună, aduseră din maşină toate valizele şi genţile.

- P-pot să p-plec?
- Sigur.

Se uită la mizeria pe care o lăsaseră în casă şi se gândi că nu făcuse o afacere prea bună. Tocmai când voia să separe hainele curate de cele murdare care trebuiau duse în pivniţă, îi alunecă o scrisoare din teancul pe care-1 ţinea în mână. Duse scrisorile ei în dormitor şi urcă scările către biroul lui Nick. Trecu pe lângă dormitorul lui şi rămase câteva clipe în prag. Să mai încerce? Mai avea rost să se supună umilinţei provocate de respingerile lui?

îşi continuă drumul către biroul lui, în care era o ordine desăvârşită. Pe masă erau câteva scrisori prinse cu un elastic. Kylee lăsă corespondenţa pe birou şi se uită către foile de deasupra, atrasă de scrisul cunoscut.

Era scrisoarea pe care i-o trimisese ea când se întorsese în apartamentul ei ca să-şi facă bagajele. După cum arătau foile, era clar că Nick le citise de nenumătare ori. O frază îi atrase atenţia, „întotdeauna o să fie o legătură specială între noi, Nick“.

Se uită curioasă la pachet şi văzu, uimită, că erau toate scrisorile de la ea, păstrate în ordine şi datate. Dar de ce? Dacă n-ar fi ţinut la ea, n-ar fi avut nici un motiv să le păstreze. Puse toate foile la loc şi ieşi din birou.

Se mai opri o dată în faţa dormitorului şi văzu că şifonierul era deschis. Hainele lui ocupau jumătate din spaţiu. Cealaltă jumătate o atrăgea.

Brusc, se hotărî să-şi ocupe locul în această casă şi în patul lui Nick. Ştia că trebuie să încerce, altfel nu vor fi niciodată o familie adevărată. Coborî scările hotărâtă şi luă din camera ei umeraşele cu haine. Se duse înapoi şi le atârnă lângă costumele lui Nick.

Cu mâinile în şolduri, se uită satisfăcută la rezultat.

-Aşa!

Coborî vrând să repete gestul, când auzi o uşă de maşină trântindu-se. Ştia că Nick trebuie să sosească. Oare va renunţa astăzi la treburile lui sau va întârzia, ca de obicei? Cum va reacţiona când va vedea ce face? Alungă această întrebare, de teamă să nu se răzgândească.

îşi duse lenjeria în dormitorul lui şi o puse pe pat, căutând un sertar liber.

- Unde sunt băieţii? Şi ce faci aici?

Ea se răsuci rapid. Nick stătea în cadrul uşii, cu o pereche de bikini în mână. Era încruntat şi o privea cu ochii îngustaţi.

- Băieţii au vrut să doarmă la prietenii lor.

Kylee evită răspunsul la a doua întrebare. Nick intră în cameră, agăţându-i chiloţii de clanţă.

- Te-am întrebat ce faci.
- Ceea ce ar fi trebuit să fac din ziua în care ne-am căsătorit. Mă mut aici.

- Te muţi pe dracu'!

Nick îşi aruncă haina pe pat, lângă un neglijeu negru de mătase. Părea potrivit pentru noaptea nunţii. Nick îşi trecu o mână prin păr. în nici un caz! Din cauza asta îşi întrerupsese vacanţa şi lucrase câte paisprezece sau chiar şaisprezece ore pe zi. Dacă ar fi stat în aceeaşi cameră cu ea, n-ar fi putut rezista atracţiei. Era sigur că avea să facă dragoste cu ea. Iar ea nu ştia în ce se bagă.

Kylee se întreptă spre uşă.

- Unde te duci?

- Să-mi aduc şi restul lucrurilor.

Văzând că tonul lui dur n-o opreşte, Nick o apucă de mână şi îi blocă drumul.

- Te avertizez! Nu-ţi aduce lucrurile aici, pentru că o să le cari înapoi.

- Nu ştiam ce să fac. Relaţia noastră este în impas şi, dacă nu înţelegi asta, înseamnă că eşti un prost. Nu te-ai schimbat deloc. Mai ţii minte cum te purtai în timpul şcolii? De câte ori ne certam, te îngropai în cărţi, iar notele tale creşteau brusc. Şi ştii de ce?

- Nil, dar o să-mi spui tu, nu?

- Sigur că o să-ţi spun. Pentru că nu ştii sâ comunici. Nu te simţi în largul tău şi nu poţi să suporţi sentimentul ăsta. Mă bucur că nu mai eram împreună când ai dat examenul de intrare în barou. Altfel, n-ai mai fi avut o carieră în care să te refugiezi acum.

- Habar n-ai despre ce vorbeşti.

Amintirile dureroase reveniră.

- Crezi că tu te-ai purtat mai bine?

- Ce vrei să spui? întrebă ea precaută.

- Ai început sâ te întâlneşti cu tocilarul ăla slăbănog care ţi-era coleg.

- Era un băiat foarte sensibil, îi luă ea apărarea, iritată. în plus, tu ai început să te întâlneşti cu sora mea.

Subiectul acesta era tabu.

- Nu mai zici nimic? Ştiu că ai iubit-o pe Mary-Elizabeth şi că ţi-e dor de ea. Dar trebuie să treci peste asta.

El nu voia să se gândească la acea perioadă şi mai ales nu voia să discute cu ea despre asta. Timp de treizeci şi opt de ani nu-şi exteriorizase sentimentele. Era prea bătrân să înceapă s-o facă acum.

- Cred că am primit răspunsul pe care-1 căutam.

- Unde te duci?

- Ţi-am spus, să-mi aduc şi restul lucrurilor.

- Ţi-am spus să nu faci asta.

- De ce te-ai însurat cu mine, Nick?

Vocea ei era acum blândă şi caldă.

- Ştii bine de ce.

- Nu, nu ştiu. Aş fi putut să am grijă de băieţi şi fără să fiu căsătorită cu tine.

- Şi ce-ar fi spus vecinii? Doar ai fost călugăriţă.

- Am fost. Am fost călugăriţă. Dar, înainte de toate, sunt femeie. Am sentimente şi nevoi, Nick. Uite!

îi luă mâna şi i-o apăsă pe sân.

Nick tresări puternic. O dorea de multă vreme, dar niciodată ca acum. Fusese un prost să creadă că pot avea o căsătorie de convenienţă. O dorea din ziua căsătoriei şi nu se putea gândi decât la ea.

Kylee vedea că în ochii lui înfloreşte pasiunea, dar îi era teamă. Dacă se va retrage din nou? Nu mai putea suporta încă
o respingere. Se aplecă şi o sărută. Când se depărtă, Kylee fu dezamăgită.

- Nu mai face asta, Nick. Nu mai începe ceva ce...
- Nu-ţi face griji. De dafa asta n-am să mă mai opresc. Doar dacă...

Kylee văzu că tremura uşor şi-l luă de mână.

- Ce e? Eu ar trebui să fiu emoţionată. Pentru mine e prima dată.

în ochii lui negri văzu nesiguranţa.

- Kylee.. . şopti el.

Se aplecă şi o sărută tandru, dar se retrase rapid.

- Nick, nu pleca.
- Stai liniştită.

închise şi încuie uşa.

- E doar o măsură de precauţie. Nu vreau să fim întrerupţi.

Se duse către pat şi aruncă toate hainele jos.

- Nick, lenjeria mea...
- Nu vei avea nevoie de ea.

Privirea lui era intensă, plina de pasiune şi promisiuni. îi întinse mâna, iar ea se apropie zâmbind. Văzu telefonul pe noptieră şi puse receptorul deoparte.

- Să nu fim întrerupţi.

Se aşeză pe marginea patului, iar Nick îngenunche şi începu să-i descheie bluza. Respiraţia lui se acceleră când simţi degetele ei mângâindu-i muşchii încordaţi. Nick îi desfăcu sutienul şi ea se înfioră când aerul rece îi cuprinse sânii. Pentru că nici un bărbat n-o mai văzuse aşa, primul impuls fu să se acopere. Dar alungă acest gând, fericită să i se ofere.

- Eşti mai frumoasă decât mi-am imaginat, zâmbi ei.

Se întinse către noptieră şi făcu lumina mai mică.

- Vrei s-o sting?

Kylee se gândea că va fi cuprinsă de un sentiment de vinovăţie care o va determina să se oprească. Dar ştia că nu greşeşte, li răspunse că nu cu o mişcare a capului.

Sub mângâierile lui o întinse în pat. Fără să-şi ia ochii de la ea, Nick se dezbrăcă. Kylee ar fi vrut să închidă ochii, dar aşteptase prea mult clipa în care avea să vadă lângă ea un bărbat adevărat. Se aşeză lângă ea în pat, cuprinzând-o în braţe, lipind-o de el, iar ea.îl sărută uşor pe gât.

- Trebuie să-mi arăţi ce să fac, îi şopti ea.
- Te descurci de minune, iubito.

Pasiunea lor crescu, sărutările deveniră mai apăsate. Un singur moment de durere o înfioră, dâr fu alungat rapid de tandreţea lui. Experienţa şi inocenţa, duritatea şi fineţea se împleteau într-un singur trup şi suflet.

Acum ştia ce înseamnă să fie iubită. De acum nu se va mulţumi cu mai puţin de atât..

Capitolul 9

Nick intră şi fu învăluit de aroma prăjiturilor coapte în casă. Când simţise ultima oară acelaşi miros îmbietor? Nu înainte ca ea sâ apară în casa lor. Lăsă servieta pe un scaun, puse scrisorile deasupra, după care intră în bucătărie, atras de aromă.

Kylee scotea o tavă din cuptor. Se întoarse şi îl văzu.

- Bună. Nu te-am auzit, îi zâmbi ea.

-Văd şi de ce. Miroase grozav aici. Fursecuri cu ciocolată?

- Da. Ştii ce greu mi-a fost să rezist tentaţiei şi să nu le mănânc pe toate?

Se uită la talia ei subţire şi la picioarele lungi şi suple.

- N-ai de ce să-ţi faci griji.

- Aş avea, dacă le-aş fi mâncat pe toate.

Era atât de aproape încât îi simţea parfumul amestecat cu aroma de ciocolată. Ar fi vrut să o sărute, dar nu vroia sâ cadă în capcană.

- Unde sunt băieţii? Cum a fost prima zi de şcoală?

- Ce-ai făcut toată ziua? continuă el în gând. Ţi-a fost dor de ei? Ţi-a fost dor de mine? Au ieşit cu rolele, iar Scott spune că şcoala e grozavă. Chiar au recunoscut că se bucură că au început cursurile.

Nick îi zâmbi. I se părea atrăgătoare în mijlocul bucătăriei.

Uşa de la intrare se deschise brusc, iar Brad năvăli înăuntru lăsând o urmă de noroi după el. Kylee se duse în hol în întâmpinarea lui.

- M-miroase frumos. Sunt f-fursecuri cu c-ciocolată?

- Ai miros bun, îl prinse ea de nas. Cu cine semeni? Lasă-ţi rolele acolo şi poţi să mănânci câteva. Dar nu prea multe înainte de masă.

Văzu scrisorile de pe servieta lui Nick.

- Ceva important?

- Nu cred, zise el aruncându-le o privire scurtă. O să mă duc în birou mai târziu şi o să le citesc.

- încep să pregătesc cina, altfel o să mâncăm numai fursecuri. N-ar fi o.masă prea raţională.

Zâmbetul lui o făcu să tresară. îi promisese că va veni devreme acasă şi nu aflase de ce. îşi aminti ce se întâmplase când fuseseră împreună şi îşi dori ca experienţa să se repete, în noaptea următoare fusese mai retras, dar ea pusese acest lucru pe seama faptului că nu mai erau singuri acasă. în plus, băieţii urmau să înceapă şcoala. Măcar acum era sigură că relaţia lor era pe drumul cel bun.

Amintirea surorii sale îi umbri bucuria, făcând-o să se simtă vinovată. Dar ştia că aşa era cel mai bine pentru noua lor familie. Băieţii aveau nevoie de asta.

Intră după Nick în bucătărie.

- Ai avut o zi grea?

-Da. Tu?

îi arătă tăvile murdare.

- Tu ce crezi?

Nick se rezemă de dulap, cu gura plină de fursecuri.

- O să-ţi strici pofta de mâncare.

- Nu-i nimic, merită. încă sunt caide.

-Atunci, poftă bună. O să întârziem puţin cu masa. Nu vrei să te schimbi?

- Exact asta voiam.

Nick se uită insistent la buzele ei şi se aplecă uşor. Ce naiba făcea? Ai fi zis că-i plăcea că este acolo. Nu putea face asta. Se întoarse şi ieşi din bucătărie în grabă.

După ce se schimbă, Nick observă urmele ei în toată camera - parfumul care-1 înnebunea, panglica de catifea cu care-şi prindea părul, cutia muzicală pe care i-o dăruise el.

în ziua în care ea se întorsese de la mare, se simţise vuP nerabil. îi era dor de băieţi şi.nu putea uita nopţile în care dormiserâ împreună. îşi pierduse controlul. Ar fi trebuit s-o trimită înapoi în camera ei. E adevărat că n-a mai putut păstra distanţa, dar asta nu însemna că a primit-o în inima lui.

îi plăcea foarte mult tabloul de familie care îi cuprindea pe băieţi, pe Kylee şi pe el. Nu mai simţise aşa ceva niciodată. El şi Mary-Beth stabiliseră să-şi vadă fiecare de viaţa lui.

îi ceruse părerea la decorarea casei şi o însoţise prin toate magazinele de mobilă. Ajunsese să creadă că relaţia lor era, dacă nu satisfăcătoare, măca?'reciproc avantajoasă.

Apoi îşi aminti de noaptea în care Brad fusese bolnav. După ce-i scăzuse temperatura, Mary-Beth insistase să se ducă la o întâlnire de afaceri. Spunea că nu s-ar fi dus, dar el se purta mai bine decât ea cu băieţii când erau bolnavi. N-ar fi putut sâ rămână acasă? Poate şi el ar fi avut nevoie de cineva cu care să vorbească. Atunci şi-a dat seama că nu se poate baza pe ea.

După aceea, întârzia foarte des în oraş, iar el a hotărât să nu se mai bazeze niciodată pe o altă persoană. Imaginea lui Kylee în mijlocul bucătăriei îi veni în minte. Ea avea grijă de loţi, iar pofta ei de viaţă îl atrăgea ca un magnet. Dar cât va dura?

Spera că şi-o va scoate rapid din minte, dar de când fuseseră împreună se gândea numai la ea. Ştia că, dacă ar rămâne singuri, şi-ar pierde din nou stăpânirea de sine.

Coborî în bucătărie şi-l văzu pe Scott vorbind la telefon. Pe aragaz fierbea o oală mare cu apă, iar Kylee era aplecată deasupra chiuvetei, cu spatele la el.

- Pot să te ajut?
- Vrei să faci salata? îi răspunde ea privindu-l peste umăr.
- Sigur. Unde-i Brad?
- Sus, se uită la televizor.

Apropierea de ea îl înfiora, aşa că încercă să se gândească la altceva.

- Ţi-au mai povestit băieţii ceva despre şcoală?
- Amândoi au spus că a fost foarte bine. Abia aşteptam ca Scott să-mi povestească despre prima lui zi Ia liceu, dar a plecat în grabă să se joace cu prietenii lui.

Scott puse telefonul în furcă.

- Tată, sunt la liceu acum!
- Mulţumesc că m-ai anunţat.
- O sâ primesc o grămadă de apeluri şi ştiu că tu vrei să nu ţin telefonul ocupat.

Nick ştia ce vrea sâ spună băiatul, dar prefera să-l lase să-si susţină punctul de vedere. Era un exerciţiu bun pentru u-' viitor avocat.

- Nu crezi că ar fi mai bine să am o linie telefonică separată? Aici e atâta gălăgie, încât abia aud. Ar fi bine şi pentru şcoală. Aş putea să-mi compar notiţele cu colegii mei, fără ca tu să pierzi apeluri importante.
- Dar ce s-a întâmplat cu învăţatul la bibliotecă?

De câte ori nu făcuse asta împreună cu Kylee? întotdeauna
alegeau colţul cel mai retras, nerăbdători sâ rămână singuri.

- Hai, tată! Spune da sau nu.

Se uită la Kylee şi văzu semnul ei abia perceptibil de
refuz.

- Nu. Ţi-ai prezentat bine cazul, dar cred că nu ar fi bine.
- De ce?
- Pentru că tot ce faci acum este parte din pregătirea pentru facultate. Nu cred că e bine să ai acces nelimitat la telefon.

Scott se strâmbă.

- Nu mai sunt copil..
- Ştiu. Dar la telefonul nostru se pot purta două conversaţii în acelaşi timp. Si dacă vrei să nu te deranjeze nimeni, poţi să foloseşti telefonul din biroul meu. Şi dacă tot discutăm despre asta, nu cred că ar trebui sâ mai vorbeşti la telefon ! până nu-ţi termini temele.

Băiatul se îndreptă hotărât spre uşă.

- îmi pare rău că am deschis subiectul. Când mâncăm?

- Masa e gata, răspunse Kylee. Vrei să-l chemi pe fratele tău?

Scott trânti uşa fără să răspundă.

Mai târziu, după ce toate vasele erau spălate, iar copiii aveau pregătite hainele pentru a doua zi, Kylee urcă în dormitor. Imediat după cină, Nick se dusese în birou pentru că avea de lucru.

Intră în dormitor şi vă2u că patul fusese desfăcut. In timp ce Nick se spăla pe dinţi, ea scoase din dulap neglijeul de mătase. Avea de gând să-i facă o surpriză şi să-l poarte pentru prima dată.

Auzi o bătaie în uşă şi tresări, lăsând lenjeria să-i cadă din mână. Crezuse că băieţii erau în pat, dar descoperi că la uşă era Scott.

- Tată...

Se opri mirat.

- Ce naiba cauţi aici?
- Scott, lasă-mă...

Scott se feri de mâna ei şi îi aruncă o privire plină de ură.

- Nu eşti mama mea şi n-o să fii niciodată. Nu ai voie să fii aici, aici nu e locul tău!

Kylee rămase ca de piatră.

- Nu am putea să...

El se întoarse fără un cuvânt şi intră în camera lui.

Era adevărat că nu le spusese, dar crezuse că băieţii ştiu că doarme în aceeaşi camera cu tatăl lor. Era clar că greşise, iar acum plătea pentru asta.

- Parcă l-am auzit pe Scott, comentă Nick ieşind din baie.
- Da, a fost aici.
- E totul în regulă?

Cum să-i mărturisească ce-i spusese fiul lui? Nimic din ce i-ar spune Nick nu i-ar alunga acele cuvinte din minte. Iar el s-ar simţi obligat să-l pedepsească pe băiat. De ce să plătească dacă spunea adevărul? Nick n-o iubea, era sigură. Dar era atâ| de uşor să pretindă că totul era în regulă!

- Da, nu s-a întâmplat nimic.

El se aşează pe pat.

- Am uitat să-ţi spun. A venit o scrisoare pentru tine.
- Da? se miră ea luând plicul adresat doamnei DeCorsi.

Scoase scrisoarea, dar se opri după ce citi formula de
adresare. „Dragă Mary-Beth“.

- Ce este? Parcă ai fi văzut o fantomă! întrebă el când văzul cât este de palidă.
- Nu e pentru mine, îi dădu ea hârtia.
- O, Doamne! Habar n-am avut. Dacă aş fi ştiut, aş fii aruncat-o.
- Nu-i vina ta, dar nu m-am aşteptat.

Era doar încă o dovadă că încălca teritoriul altei femei şi că
se folosea de moartea surorii sale pentru a obţine ceea ce] dorea.

Kylee se încuie în baie, prea supărată ca să stea de vorba, cu cineva.

Kylee stătea în pivniţă, uitându-se fix la teancul de rufe din faţa ei. Dormise alături de Nick în fiecare noapte, dar n-o mai atinsese din seara în care Scott aflase că dormea în aceeaşi] cameră cu tatăl lui. In aparenţă, erau un cuplu unit. în realitate, erau mai distanţi ca niciodată.

Se întrebă dacă Nick se simţea la fel de rău ca ea. îi era foarte greu să fie atât de aproape de el, dar ştia că nu are nici un drept asupra lui..

Sunetul telefonului îi întrerupse şirul gândurilor.

- Alo!

- Doamna DeCorsi? Sunt doamna Greer, profesoară la liceul fiului dumneavoastră. Vă sun în legătură cu Scott.

Nu e fiul meu, se gândi ea. Nu va fi fiul meu niciodată.

- E totul în regulă? nu-şi putu ascunde îngrijorarea.

- A fost suspendat de la cursuri pentru că s-a bătut. Puteţi să veniţi să-l luaţi acasă?

-Am înţeles. Vin imediat.

Kyle urcă în fugă scările, înşfacă geanta şi ieşi din casă. Scott implicat într-o bătaie? Nick trebuia să ştie, se gândi ea şi se întoarse în casă. Secretara lui îi spuse că era la tribunal şi că nu putea fi deranjat decât în cazul unor urgenţe. Trebuia să se descurce singură.

Intră în şcoală şi, urmând indicaţiile profesoarei, îl găsi pe Scott stând singur într-o sală de clasă neocupată. Ochiul drept îi era umflat şi învineţit. Buza de sus era spartă, iar pe bărbie
i se prelinseseră câteva picături de sânge.

O văzu pe Kylee, dar nu scoase nici un cuvânt.

- Cred că ar trebui să-mi explici de ce ai făcut asta.

- Pot să-l sun pe tata?

- E la tribunal.

Se uită la ea, stânjenit.

- M-a lovit pentru că Sierra l-a părăsit. Mi-a spus să nu mă apropii de ea.

- Ai povestit cuiva?

- Domnul Van Fleet nici n-a vrut să mă asculte.

- Dar e ridicol! Tot sistemul nostru juridic este clădit pe premisa că oricine este considerat nevinovat până la proba contrarie. Şi cum să demonstrezi ceva dacă nu ascuti variantele ambelor părţi?

- Doamna DeCorsi?

Se uită la bărbatul slab, cu părul şaten, care stătea în praguL
uşii.

- Da.

- Sunt David Van Fleet. Mă bucur că aţi venit.

- Scott mi-a spus că celălalt băiat a început bătaia.

- Regulile şcolii noastre prevăd ca amândoi să fie trimis acasă, îi explică el rămânând lângă catedră.

Kylee se apropie de el.

- N-am auzit niciodată de ceva atât de nedrept.

- Scott poate aduce martori care să susţină varianta lui dar şi celălalt băiat poate face la fel. Credeţi-mă, este mai uşor să-i trimitem acasă pe amândoi. De multe ori este binevenit ajutorul părinţilor.

- Vă referiţi la pedeapsă?

- Preferăm termenul de „motivaţie pozitivă", zâmbi el.

- Înţeleg.

Făcu un efort să nu-i răspundă aşa cum merita şi puse (mână pe umărul băiatului care tremura, pentru a-i da curaj. Se uită încruntată către administratorul şcolii..

- Se pare că puneţi mare preţ pe comunicare.

- Şi ne aşteptăm ca şi dumneavoastră să faceţi la fel.

- Să n-aveţi nici o îndoială.

îl privi fix.

- Dar vreau sâ vă spun ceva. Dacă Scott spune că celălalt' băiat l-a lovit, atunci să ştiţi că aşa s-a întâmplat. Dacă cineva îl loveşte din nou, am să-l sfătuiesc să se apere. Din nou. E clar, domnule Van Fleet?

- Atunci o să-l trimitem acasă din nou, doamnă DeCorsi.

- Foarte bine.

Ieşiră din şcoală şi se duseră către maşină. Kylee Îşi' dădu seama cât de tare tremura abia când văzu că nu poate să bage cheia în contact.

- De ce mi-ai luat apărarea?

- Pentru că eu cred ca ţi s-a făcut o nedreptate.

- M-ai crezut când am spus că nu eu am început?

- Ştiu că nu minţi, îl privi ea. Eşti încăpăţânat, egoist, iute la mânie, dar eşti cinstit.

- Hai, mătuşă Kylee. Nu mă menaja, spune-mi în faţă ce crezi.

încercă să zâmbească, dar mişcarea îi provocă durere.

- Poţi sâ joci diseară?

El aprobă cu o mişcare a capului.

-Jucătorii de hochei trebuie să arate aşa.

Kylee se uită atentă la el. Familia visurilor ei nu includea buze umflate şi ochi învineţiţi. în plus, Nick va vrea să ştie de ce fiul lui arăta ca după un meci de box cu Muhammad Ali.

Capitolul 10

Nick se grăbi către patinoar, sperând că nu pierduse prea mult din meciul lui Scott. Intră în aerul rece şi o văzu pe Kylee în tribună. Se acoperise cât mai bine cu haina, în timp ce picioarele îi erau învelite cu o pătură albastră. Ştia că îi este foarte greu să îndure temperaturile scăzute, dar sub nici o formă nu acceptase ideea de a nu fi prezentă la meciurile lui Scott.

încă nu se obişnuise s-o vadă în tribune. De obicei urmărea meciurile singur sau cu alţi părinţi ai căror copii jucau. Se simţea mai bine singur şi n-ar fi crezut că o să se bucure s-o vadă acolo.

Tabela electronică arăta că mai erau zece minute şi treizeci şi şase de secunde din a treia repriză. Fir-ar să fie! Ar fi vrut să vadă tot meciul, dar se bucura că echipa lui Scott conducea cu patru la unu.

- Se aşează lângă Kylee.Bună. Ai îngheţat?

- Complet, încă din a doua reprimă, zâmbi ea. Scott a înscris două goluri.

- Grozav! Ştiu că îşi dorea să facă *hat trick.*

Ea îşi ridică sprâncenele, nelămurită.

- Aşa se numeşte gestul ăla pe care îl face cu casca?

El izbucni în râs.

- *Hat trick* înseamnă că un jucător a reuşit să înscrie trei goluri în acelaşi meci.

-Aha!

- îmi pare râu că am întârziat, dar cazul acela legat de asigurări e foarte complicat. Am fost la tribunal de dimineaţă, iar apoi am fost prins cu nişte declaraţii. S-ar putea să fiu nevoit să merg la Boston.

-Am încercat să te sun în cursul dimineaţii. S-a întâmplat ceva...

El îi făcu semn să tacă pentru că echipa lui Scott avu o ocazie foarte clară de a înscrie.

- Scuză-mă. Ce voiai să spui?

- O să-ţi spun mai târziu. Nu cred că acum e cel mai bun moment.

Publicul puţin numeros îşi susţinea frenetic favoriţii, astfel că el n-o auzi.

- Ce?

Ea se întoarse spre el şi-i strigă la ureche.

- Mai târziu.

El aprobă, dar simţi în tot corpul şoaptele ei calde. Ştia că toate încercările de a o ignora eşuaseră. Nu putea uita căldura trupului ei, pielea mătăsoasă, reacţia ei plină de pasiune la atingerile lui. După Cfc Mary-Beth fusese atât de rece, nu se mai aşteptase să fie atras de o altă femeie.

Văzu că tabela indica încă două minute de joc. Jucătorii se opriseră la fluierul arbitrului chiar dacă timpul trecea.

- Oficialii lasă timpul să treacă.

- De ce?

- Aşa se procedează dacă rezultatul jocului nu mai poate fi schimbat în ultimele minute.

Ea se ridică.

- Cu cât ieşim mai repede de aici, cu atât mai bine.

Kylee avu impresia că aerul din acea noapte de octombrie era la fel de rece ca atmosfera de la patinoar. începu să tremure.

- Nu ştiu cum de n-ai îngheţat. Dacă tot nu porţi haina, nu mi-o dai mie?

Nick râse şi i-o întinse.

- Mai bine mergem acasă.

- Nu, mulţumesc, am glumit. Nu pot s-o îmbrac peste haina mea. Te superi dacă îl aştepţi singur pe Scott?

- Aşa de frigurioşi sunt californienii?

- Sunt prea îngheţată ca să-ţi răspund. Dar ai grijă, DeCorsi! Când o să mă încălzesc...

Se opri, pentru că începuse să tremure prea tare.

- Du-te! 0 împinse el către parcare.

Scott sări din maşină şi intră în casă, cu geanta imensă pe umăr. Nick îl urmă, dornic să vadă tabloul de familie din bucătărie. Scott dădea pe gât o sticlă de suc, ca după fiecare meci. Kylee era la aragaz, pregătind ceva de mâncare, iar zgomotul care se auzea era dovada că Brad imită marşul elefanţilor.

Un sunet de alarmă îl trezi. Nu trebuia să se acomodeze cu această situaţie. Prezenţa lui Kylee îi dădea siguranţă, dar nu putea s-o lase să intre în viaţa lui. Făcuse asta odată şi fusese un dezastru. Aflase atunci că o femeie, un bărbat şi doi copii nu formau neapărat o familie.

Scott termină de băut şi se întoarse.

- Ce naiba ai păţit? V-aţi bătut în prima parte a meciului, înainte ca eu să ajung la patinoar? Arbitrii ăia nu sunt buni de nimic! Nu ştiu să controleze meciul!

Băiatul se sprijini de frigider, cu ochii în podea.

- Nu s-a întâmplat la meci, tată.

- Scott a fost suspendat de la cursuri pentru că s-a bătut, explică rapid Kylee.

- Ce a făcut? De ce nu m-ai sunat?

-Am încercat. Erai la tribunal, iar secretara mi-a spus că nu poate să te deranjeze decât în caz de urgenţă.

- Şi asta ce era? arătă el spre ochiul violaceu al fiului său.

- M-am descurcat.

Nick lovi cu pumnul în tocul uşii.

- Cum te-ai descurcat? ceru el amănunte.

- Tată, mătuşa Kylee a venit să mă ia şi a stat de vorbă cu domnul Van Fleet. Mâine pot să mă duc înapoi la şcoală.

Kylee îşi plimbă privirea de la unul la altul, apoi îi dădu o farfurie lui Scott.

- Brad e sus, îşi face temele. Te rog să-i duci asta.

- Dar nu-i dai voie să mănânce în cameră.

- Astăzi e o excepţie, spuse ea pe un ton tăios.

Băiatul luă farfuria şi se îndreptă cu grijă spre scări. Nick îi făcu loc. Şi el era furios, dar credea că e mai bine să fie singuri.

- Ai făcut un meci bun, fiule.

- Mulţumesc, tată. Noapte bună.

După ce îl văzu urcând scările, Nick opri apa la chiuveta unde ea spăla vasele.

- Fiul meu a fost dat afară pentru că s-a bătut, iar tu n-ai considerat nimerit să-mi spui? Şi 1-âi lăsat să joace un meci întreg cu ochiul ăla cu care abia vede? Nu ţi-a trecut prin cap că aş vrea sa aflu un asemenea lucru? în primul rând, trebuie să fie pedepsit. în al doilea rând, poate că nu avea voie să joace.

Iar în al treilea rând, eu sunt tatăl,, încheie el în gând.

Kylee respiră adânc înainte să răspundă.

- Nick, l-am dus la un doctor care i-a făcut mai multe teste. Vederea lui nu e în pericol şi a spus că poate să joace dacă poartă cască.

Făcu un pas spre el, amenințătoare.

- Am şi eu un cuvânt de spus în creşterea lor sau nu? Ai de gând să interni în toate deciziile pe care le iau?

- Vreau să fiu anunţat atunci când fiul meu e suspendat de la şcoală.

- Am încercat. Ce mai puteam să fac? Să-l las să stea în camera de pedeapsă până când se retrăgea curtea?

îl privi fix în ochi.

- Şi încă ceva - i-am spus că nu e pedepsit.

- De ce Dumnezeu i-ai spus aşa ceva? Cum o să înveţe?

- Ar putea, dacă încerci să comunici cu el. L-am ascultat şi l-am crezut. Dacă are vreo importanţă, domnule avocat, să ştii că a fost în legitimă apărare.

Nick începu să înţeleagă şi se simţi prost pentru ieşirea lui.

- Kylee, eu...

- Regulamentul şcolii prevede ca toţi băieţii implicaţi în bătaie să fie suspendaţi. Aşa se fac lucrurile pe aici - nimeni nu se oboseşte să asculte explicaţiile.

- N-am ştiut, spuse el spăşit.

- Sigur că n-ai ştiut! Dar nici măcar n-ai întrebat! Şi încă ceva - eu i-am dat voie să joace hochei, după ce doctorul mi-a spus că nu e nici un pericol. Am crezut că e bine să-şi elibereze toate frustrarea în urma incidentului de la şcoală.;

Ca să argumenteze mai bine, îl împungea în piept cu degetul la fiecare cuvânt pe care-1 rostea.

- Ai ceva de comentat?

-Nu.

Kylee ieşi din bucătărie şi căută în geantă cheile de la maşină.

- Am nevoie de aer.

- Eşti prea nervoasă ca să conduci.

- Foarte bine. Atunci o să merg pe jos, hotărî ea, punând cheile înapoi în geantă.

Nick o prinse de mână şi o răsuci către el.

- Iar fugi! Trebuie să lămurim problema asta.

- E deja lămurită. Şi să ştii că există mai multe moduri de a fugi de cineva. Cel mai simplu e să respingi acea persoană.

O poţi face fără să te mişti din loc.

Ea se smuci, dar nu se putu elibera. Nick nu voia ca ea să plece, deşi ştia că are dreptate. O verifica întotdeauna. Dacă ar accepta sâ-i fie partener, însemna că ar recunoaşte că are nevoie de ea. Şi nu putea face asta!

Dar o dorea, ştia acest lucru.

Şi ea îl dorea. Nick înţelegea asta din felul în care îl privea, cum respira, cum se ferea de el.

Se aplecă uşor, iar Kylee îşi feri faţa, speriata.

- Nu face asta!

- Ce să nu fac? Sâ nu spun că am fost un prost? Să nu-mi cer scuze? Să nu te sărut?

- Nu joci cinstit, protestă ea.

- Ştiu.

îi dădu drumul şi o mângâie uşor pe faţă.

- Ştiai că atunci când te enervezi îţi apar pete pe faţă?

- Ai grijă, îl avertiză ea. O să mi se urce la cap toate laudele astea!

încercă să se îndepărteze de el, dar o prinse de bărbie.

- Nu te mai agita atâta! încerc să-ţi spun că îmi pare rău. Ai avut dreptate în tot ce ai spus.

- Nu-mi place când eşti aşa de înţelegător. îmi prinde bine să mă enervez, din când în când.

- Ştiu eu altceva care ţi-ar prinde bine. în plus, e cea mai bună metodă de împăcare.

Kylee oftă adânc şi îşi sprijini fruntea de pieptul lui.

- Nu putem să fim împreună decât dacă ne certăm?

- Da, pentru că tu eşti o irlandeză încăpăţânată, iar eu un italian pasional. Combinaţia asta este explozivă.

Se uită la el, cu privirea plină de pasiune.

-Nick...

El se uită în spatele ei, către vechea ei cameră. O luă de mână şi o conduse într-acolo.

- întotdeauna au existat scântei între noi... Lasâ-mă să-ţi arăt că poate exista un foc adevărat.

***

Kylee termină de pus caşcavalul şi se uită mulţumită la cele trei tăvi cu pizza care

aşteptau să fie băgate la cuptor. Ai fi fost mai simplu să le comande, dar Scott o rugase insistent sâ le facă ea. Nu l-a putut refuza, în primul rând pentru că nu voia să strice relaţia fragilă care se înfiripa între ei. în plus, voia ca petrecerea de ziua lui să iasă bine.

Nick apăru în bucătărie cu câteva pungi în mâini.

- Sper ca sticlele astea de suc să fie de ajuns.
- Cred că da, îi răspunse ea după ce se uită la ce adusese.
- Sărbătoritul e gata?
- Nu l-am văzut. îi ia o grămadă de timp! Cred că vrea s-o impresioneze pe Sierra.
- Nu-mi vine să cred că are cincisprezece ani şi că a început să se uite după fete. Ştii ceva despre ea?

Kylee clătină din cap.

- Pare foarte drăguţă şi politicoasă la telefon, dar încă n-am întâlnit-o. Cred c-o s-o vedem în seara asta.
- Mda! Mă duc să strâng covorul din sufragerie şi să fac loc de dans. Să verific şi casetofonul şi casetele?

Ea aprobă.

- Ar fi bine, sâ n-avem surprize în ultimul moment.
- Cum să n-avem, când casa o să fie plină de copii?

După ce plecă Nick, Kylee rămase cu ochii la uşa fostului ei dormitor, amintindu-şi de noaptea în care făcuseră dragoste acolo. Unirea lor depăşise orice aşteptări, dar, mai târziu, sentimentul de vinovăţie o cuprinsese. Faptul că fuseseră împreună în camera menajerei îi amintise că locul ei nu era acolo. Nick nu-i mărturisise niciodată ce simte pentru ea. Se purta foarte frumos, era atent, dar asta nu era suficient.

Scott apăru în cadrul uşii. Vânătâile îi dispăruseră fără să lase nici o urmă pe faţă. Unde e tata?

- Mută mobila în sufragerie.
- Mă duc să-l ajut.

Auzind soneria de la uşă, Kylee îşi scoase şorţul. Scott deschisese uşa înainte ca ea să ajungă la intrare. Veniseră trei fete blonde, la fel de emoţionate ca şi Scott.

- Intraţi, vă rog, le invită ea.

Nick apăru şi puse o mână pe umărul fiului său.

- Nu faci prezentările?
- Heather Douglas, Brandy Morgan... Sierra Samuel, le indică el pe fete în ordine. El e tatăl-meu, iar ea e soţia lui.

Kylee nu-şi dăduse seama că-şi dorea să-l audă spunându-i „mamă“. îşi ascunse dezamăgirea.

- Scott, întreabă-le pe fete dacă nu vor ceva de băut.

în tot timpul cât a stat la bucătărie, soneria a sunat fără întrerupere. Sufrageria era plină de tineri, fete şi băieţi. Toţi băieţii arătau ca Scott, făcând-o pe Kylee să se întrebe ce aveau împotriva unei perechi curate de blugi. Fetele purtau toate pulovere lungi şi pantaloni mulaţi negri. Nu exista nici una care să nu fi adoptat această uniformă.

Muzica era asurzitoare, iar Nick fu nevoit sâ fluiere ca să Ie atragă atenţia că pizza era gata. După ce copiii şi-au umplut farfuriile, Kylee observă că muzica se schimbase. Acum se auzea o baladă foarte frumoasă.

- îmi permiţi să te invit la dans? o întrebă Nick.

- N-ar trebui să-i supraveghem?
- Cu siguranţă n-o să păţească nimic în următoarele minute.

O înconjură cu braţul şi o trase spre el. Ea îşi puse o mână după gâtul lui şi începură să se mişte încet pe podeaua de lemn.

- Hei, ia uitaţi-vă la părinţii lui Scott. E grozav că dansează!

Kylee se uită peste umărul lui şi o văzu pe blonda drăguţă,
cu ochi albaştri, ţinându-1 de mână pe Scott.

- Sierra e foarte drăguţă, nu?

El aprobă şi o trase mai aproape.

- Alertă de gradul zero!
- Unde? încercă ea să afle despre ce o vorba.
- O pereche, mai exact fiul meu şi o fată, vor să urce scările.

îi dădu drumul şi se duse către ei, oprindu-i. Expresia de pe faţa fetei era foarte serioasă.

-Are nevoie sâ discute cu cineva, domnule DeCorsi. Vrem să stăm de vorbă, dar aici e prea multă gălăgie.

- înţeleg, îşi încrucişă el braţele la piept. Ce-ar fi să oprim muzica, iar voi sâ vă întoarceţi la ceilalţi invitaţi?
- Avem de ales? întrebă Scott.
- Nu.
- Atunci nu opri muzica, tată. Las-o baltă.

Cei doi se întoarseră în sufragerie. *

Kylee se duse în bucătărie, iar Nick o urmă.

- Nu poţi să stai aici, îi spuse ea. Unul dintre noi trebuie să stea de pază.
- De ce nu te duci tu?
- Pentru că toţi copiii ăia sunt mai înalţi decât mine.
- Ştiu ce fac! O să mă postez în faţa scărilor, ca să fiu sigur că nimeni nu urcă în dormitor.
- Bună idee. Păcat că l-am trimis pe Brad la Eric. Ne-ar fi fost de ajutor.
- De ce crezi că Scott a insistat ca el să plece?
- Vin şi eu cu tine.

Unul lângă altul păziră scările. Tot restul serii şi-a dat seama că nu e deloc uşor să supravegheze o petrecere de adolescenţi. Nu stăteau locului o clipă şi găseau cele mai neaşteptate ascunzători.

După ce plecă şi ultimul invitat se prăbuşi extenuată pe un scaun.

- Te-ai distrat bine? îl întrebă ea pe Scott.
- Da, a fost în regulă.
- Ceilalţi copii s-au simţit bine? vru să ştie Nick.
- Da, cred că da.
- N-ai uitat nimic? îi spuse Nick cu reproş.
- A... mulţumesc, răspunse el şi urcă în fugă scările.
- într-o bună zi o să fie foarte recunoscător.

- Aş vrea să văd şi eu ziua aia, oftă Kylee.

Capitolul 11

Nick ieşi din maşină, îşi lua servieta şi privi spre casa cu toate ferestrele luminate. Se simţea bine acasă. Lipsise doar trei zile, dar i se păruseră trei ani. Niciodată nu fusese atât de nerăbdător să se întoarcă acasă. Oare din cauza lui Kylee? Ea era singura schimbare din viaţa lui. Dar ce schimbare!

Se gândea deja la faţa ei zâmbitoare şi la masa care era gata pregătită. Şi la dormitor.. .li lipsise corpul ei cald, lipit de al lui. Se încruntă, încercând -să-şi dea seama când devenise atât de importantă pentru el. Atunci când făcuse dragoste cu ea? Sau chiar din ziua în care se căsătoriseră?

Se grăbi spre casă, înfiorat de aerul rece.

- Am venit!

îşi lăsă bagajul lângă ursuleţul de pluş şi căută mesajele, dar nu găsi nici unul. Era prea multă linişte în casă. Unde erau? Unde era Kylee? întotdeauna îl întâmpina în hol, chiar şi atunci când nu fusese plecat mai multe zile.

- Intră în bucătărie şi-i văzu pe băieţi pregătindu-şi ceva de mâncare. De ce nu gătea Kylee?Bună, băieţi. Unde e Kylee? E totul în regulă?

Brad se uită la el, iar Nick înţelese că era îngrijorat.

- Bună, tată. E s-sus, se odihneşte. De când ai p-plecat, a fost foarte obosită şi nu s-a simţit b-bine deloc.

Brad se apropie de el.

- M-mă bucur că ai venit, t-tată.

- Şi eu, fiule, îl îmbrăţişă el cu căldură. Tu, Scott? S-a petrecut ceva interesant cât am fost plecat?

- Nu, totul e la fel.

- Bine. Mă duc să văd ce face Kylee.

Urcă scările, rugându-se să nu fie ceva grav. Nu se putea întâmpla încă o dată! Era prea tânără! Dar şi Mary-Beth fusese...

Intră în camera lor şi o văzu pe Kylee dormind adânc. Nu ar fi vrut s-o deranjeze, dar voia să fie sigur că totul era în regulă. Se apropie şi-i dădu părul de pe faţă. La atingerea lui, ea deschise ochii.

- Nick, şopti ea abia auzit.

întinse mâinile către el, ca un copil care vrea să fie luat în braţe. Nick se aplecă spre ea, neputând să reziste.

- Cum te simţi?

- Bine.

Respiră adânc.

- Nick, eşti acasă!

Se eliberă din îmbrăţişarea lui şi se rezemă de tăblia patului.

- Da, întreg şi sănătos.

- Trebui să pregătesc masa. Cât e ceasul?

- Aproape şapte.

- Of! I-am spus lui Scott să mă trezească cel târziu la cinci şi jumătate. Am vrut să stau în pat doar jumătate de oră.

Se uită îngrijorată Ia el.

- In mod sigur băieţilor le e foame. Şi ţie! Am avut alte planuri pentru seara când vei veni acasă!

El nu avea nevoie de o masă îndelung pregătită. Se simţise acasă în clipa în care ea întinsese braţele spre el. Neputând rezista impulsului, se aplecă şi o sărută, savurând atingerea dulce a buzelor ei. De ce nu se sătura de ea? De ce nu şi-o putea scoate din minte? O dorea - acum, aici, tot timpul, oriunde. Exact aşa cum îşi promisese să nu fiică!

Se depărtă de ea, încercând să-şi recapete răsuflarea.

- Băieţii îşi pregăteau ceva în bucătărie. Pentru ei, untul de arahide şi gemul reprezintă o masă foarte bună.

- Mă întreb de ce nu m-a trezit Scott, gemu ea.

- Cred că e îngrijorat din pricina ta. Ca şi Brad. Mi-au spus că nu te-ai simţit prea bine.

- Mă simt bine. Sunt doar puţin obosită şi stomacul mă cam supără. Probabil că e un început de gripă.

- Ar trebui să te duci la doctor.

- Nu e nevoie.

- Ştiu că aşa spun întotdeauna asistentele. Aşa că mâine dimineaţă am s-o pun pe secretara mea să te programeze.

Ea îl privi cu ochii întredeschişi.

- înţeleg că nu mă pot opune.

- Nu. Şi ca să nu-ţi treacă prin cap să lipseşti, am să te duc chiar eu.

- Ai face tu asta? îi zâmbi ea fermecător.

- Da. Ce s-a mai întâmplat cât am fost plecat? Să nu uiţi să vorbeşti cu doctorul despre metode de contracepţie.

Dacă nu cumva era prea târziu! Oare oboseala ei să fie cauzată de... Nu, nu încă o dată. Ultimul lucru de care avea nevoie era un copil.

***

Nick se încruntă, privind norii prevestitori de ninsoare. Intră în bucătărie şi fu învăluit de aroma plăcintei cu dovleac şi a curcanului umplut. Evident Kylee făcea pregătiri pentru Ziua Recunoştinţei.

- E cineva casă?

- Aici jos, se auzi o voce îndepărtată.

Se auziră paşi pe scara care ducea în pivniţă.

• - Tocmai am terminat de spălat rufele, spuse ea intrând în încăpere.

El puse servieta pe masă şi haina pe spătarul scaunului.

- îmi pare rău că nu l-am văzut pe Brad în piesa de teatru pe care au jucat-o azi. Miroase grozav aici.

- Plăcinta pentru mâine. Mi-a fost foarte greu să gătesc pentru că stomacul mă supără în continuare.

Nick o privi îngrijorat, temându-se de cuvintele ei.

- E totul în regulă? Ce a spus doctorul Macias?

- A spus că sunt perfect sănătoasă. Oboseala şi greţurile sunt perfect normale pentru starea mea.

- Kylee, nu face pe,deşteapta. Spune-mi odată!

- Sunt însărcinată, îl anunţă ea cu faţa strălucitoare.

El se întoarse şi închise ochii. Părea că timpul fusese dat înapoi. în faţa lui nu era Kylee, ci Mary-Beth. Iar el era prins în capcană.

Capitolul 12

- Puţină conversaţie n-ar strica.

Liniştea apăsătoare o speria.

- Te rog, Nick, spune ceva.

El se întoarse pe jumătate, iar Kylee văzu chipul lui încremenit. Nick îşi trecu mâna prin păr şi oftă adânc.

- îl vrei?

Ea îngheţă. Era vorba despre un copil, despre o nouă viaţă pe care o zămisliseră împreună. Ce voia să spună? Că el nu-1 dorea? Nu-i putea spune decât adevărul.

-Da.

Kylee îi susţinu privirea, dorind să afle ce gândea,

- Eşti surprins?

El zâmbi amar.

- Nici nu-ţi pot explica cum mă simt.

- Te rog, Nick, hai să vorbim despre asta. Avem mare nevoie.Nu ştiu ce să spun.

Nick se duse spre frigider şi luă o sticlă de coniac. Ieşi, iar Kylee auzi că îşi lua un pahar din sufragerie. Se întoarse în bucătărie şi bău un pahar pe nerăsuflate. îl umplu din nou şi se ajeză în faţa ei la masă.

Kylee era dezamăgită. îşi imaginase că el va fi uimit, dar fericit, când va afla. Ar fi trebuit s-o ia în braţe, s-o învârtă prin toată casa şi să se poarte cu ea cu mare grijă.

- Nick...

El o privi în ochi.

- Vrei să ştii cum mă simt? Mă simt de parcă îmi fuge pământul de sub picioare şi nu e nimeni care să mă poată ajuta.

- Eu sunt aici. Ce pot face?

- Dacă n-ai fi aici n-aş avea nici o problemă. Şi trebuie să-i mulţumesc lui Mary-Beth şi pentru asta. Jurământul pe care ni l-a smuls pe patul de moarte a fost ultima ei manipulare.

Privirea lui era furioasă.

- Se pare că asta e o trăsătură de familie.

Ea tresări de parcă ar fi lovit-o.

- Despre ce vorbeşti? Ce vrei să spui despre sora mea?

- Spun că Mary-Beth m-a îmbătat intenţionat ca să mă facă să mă culc cu ea. După ce am aflat că este însărcinată, am fost obligat s-o iau de nevastă.

- N-am...

- Nu-mi spune că n-ai ştiut. Doar ştii să socoteşti.

Tonul lui sarcastic o uimi.

- Sigur că ştiam că era însărcinată când v-aţi căsătorit. Dar am crezut că vă iubeaţi atât de mult, încât n-aţi mai putut aştepta.

- întotdeauna ai fost aşa naivă?

Strânse paharul de coniac atât de tare încât Kylee crezu că o să-l spargă.

- Ştiu că ai iubit-o pe sora mea.

El se ridică brusc, răsturnând scaunul.

- Nu am iubit-o niciodată pe Mary-Beth. M-am însurat cu ea numai pentru că purta copilul meu.

Kylee încremeni, nevenindu-i să creadă că viaţa pe care o invidiase fusese doar o minciună.

- Atâţia ani... Cu siguranţă v-a legat ceva. Cum aţi putut să staţi împreună?

El ridică din umeri.

- Am hotărât să ne vedem fiecare de viaţa lui. A început să facă afaceri imobiliare ca să aibă o scuză să plece de acasă. Când ştiam că e aici, lucram la birou până târziu.

Cum de nu ştiuse niciodată? Atâţia ani Mary-Beth prelinsese că are o căsnicie perfectă, doi copii minunaţi, o maşină bună şi o casă într-un cartier select - totul era o prefăcătorie. Şi propria ei căsătorie? Kylee încercase din răsputeri să fie femeia pe care credea că o doreşte el. O minciună!

Nick se plimbă prin bucătărie cu paşi mari, îşi mai turnă un pahar de coniac şi puse sticla înapoi în frigider. Părea că se liniştise, dar Kylee ştia că nu-i adevărat.

îşi aminti cuvintele lui şi simţi fiori de gheaţă pe şira spinării.

- Tu crezi că mi-am propus să rămân însărcinată?

Nu mai ştia ce să creadă. Oare se înşelase şi în privinţa lui Nick? Bărbatul tandru şi atent exista în realitate, sau era doar o fantezie?

- Ce pot să cred? De când ne-am căsătorit ai făcut tot posibilul să intri în patul meu.

- Oamenii căsătoriţi dorm împreună.

Ştia că nu mai are nimic de pierdut şi dorea cu disperare să afle răspunsurile care o măcinau.

- De ce m-ai respins? De ce ai vrut să dormim în camere separate?

- Ca să nu repet aceeaşi greşeală.

- Dar te-ai însurat cu mine!

- Numai pentru copii. Pentru mine nu înseamnă nimic.

Nu înseamnă nimic? Dar atracţia care existase întotdeauna
între ei? Fuseseră împreună şi făcuseră un copil! Asta nu însemna nimic? Căsătoria lor era lipsită de orice semnificaţie?

- Nu pot să cred că nu simţi nimic.

Te iubesc! Asta nu înseamnă nimic? Cum de lucrurile i se păreau atât de clare? Era sigură de sentimentele ei pentru că niciodată n-o duruse atât de tare răceala lui.

- Cum rămâne cu copilul? Să nu dai vina numai pe mine. Trebuie să ne asumăm răspunderea amândoi. Tu ai mai multă experienţă. Dacă nu voiai un copil, de ce n-ai avut grijă?

Nick tresări la remarca ei. Şi el se gândise că era vina lui. Merita sarcasmul ei, dar îl durea că-i provocase atâta gurere şi dezamăgire. Ştia că-i sfărâmase visele, dar nu avea încotro. Ştia că dacă ar fi luat-o în braţe, dacă ar fi primit-o în viaţa şi inima lui, l-ar fi distrus. Ar fi făcut ce vrea din el, aşa cum a făcut Mary-Beth.

- Cum rămâne cu copilul? repetă el. O să-l avem.

- Dar cu noi?

îşi înconjură talia cu braţele, de parcă şi-ar fi protejat copilul de răceala din vocea lui.

- Nu există „noi“. Asta încerc să-ţi spun din prima zi când ai venit în casa asta. Crede-

mă că e mai bine aşa. O ştiu din proprie experienţă.

- Eşti fericit, Nick?

întrebarea fusese şoptită, iar el aproape că n-o auzi. O văzu însă tremurând şi muşcându-şi buza şi aproape îşi pierdu şi ultima urmă de autocontrol.

Cel mai greu lucru pe care-1 făcuse în viaţa lui era să stea nemişcat în faţa ei, fără să-i spună ce simte cu adevărat. Toată viaţa îşi dorise o familie mare şi unită, dar Mary-Beth îl refuzase implacabil. Nu-i putea spune cât de mult şi-ar dori o fetiţă cu părul roşu şi ochi albaştri ca ai ei. Nu putea să-i ofere această putere asupra lui.

Ea se ridică.

-Aranjamentul ăsta îţi convine? E... suficient?

- Trebuie să fie.

- Atunci îmi pare rău pentru tine.

Privirile lor se întâlniră. Nick nu crezuse că poate să-l doară atât de tare suferinţa altei persoane. Kylee intră în vechiul ei dormitor şi închise uşa.

Uşa de la intrare se deschise şi băieţii intrară în casă. Nick ştia că trebuie sâ le spună. Aveau nevoie să afle că nu era nimic în neregulă cu Kylee şi că simptomele ei erau cauzate de un lucru perfect normal. Dar încă nu le putea spune. Mai întâi trebuia să se obişnuiască el cu această idee.

Băieţii năvăliră în bucătărie.

- Bună, tată, îl salută Brad îndreptându-se spre cămară.

- Salut, tată, zise la rându-i Scott, căutând ceva în frigider.

- Cum a fost filmul, băieţi?

îi auzi răspunzând, dar nu înţelese. Era prea preocupat să asculte ce se întâmpla în camera ei. Plângea? îi apăruseră pete pe faţă? De ce nu putea să se ducă la ea?

De parcă i-ar fi auzit gândurile, uşa de deschise, iar Kylee păşi în bucătărie. Avea cearcăne şi era foarte palidă, dar părea liniştită. Nu se uită în direcţia lui şi Nick înţelese că ieşise doar pentru băieţi.

- Bună, copii. Cum a fost filmul?

- Plictisitor, răspunse Scott luând o gurăxle lapte.

- Tu ce părere ai, Brad?

Băiatul cel mic dădu din cap, cu gura plină de biscuiţi.

- Nu mânca prea mult înainte de masă. Despre ce a fost filmul?

- 0 prostie de poveste de dragoste. N-a fost nici un pic de sânge!

- Nu te-ai săturat de asta după bătaia de la şcoală? încercă ea să zâmbească.

Nick scoase farfuriile din dulap, uimindu-se de relaţia ei cu băieţii. Avea un simţ matern înnăscut şi îi făcea pe copii să aibă încredere în ea. Lui i-a fost întotdeauna foarte greu să comunice cu ei. Era sigur că o să se descurce de minune cu un copil

- copilul lor.

Când Kylee termină de pregătit mâncarea, se aşezară cu toţii la masă. Nick nu-şi lua ochii de la ea, dar Kylee refuza să-l privească. Văzu că Brad se uită la ea, îngrijorat de faptul că nu mânca nimic.

- D-de ce nu mănânci, mamă?

Nick se uită la Brad. Era prima dată când îl auzea spunân- du-i aşa. Kylee oftă şi se uită la băiat.

- Nu prea mi-e foame, scumpule.

- Eşti bolnavă? întrebă el nesigur.

Chiar dacă el nu voia să ajungă să aibă nevoie de ea, băieţii aveau nevoie. Se ataşaseră foarte tare de ea şi trebuiau să ştie adevărul. Nick îşi drese glasul.

- Trebuie să vă spun ceva.

Nick simţi că îl priveşte şi înţelese groaza ei.

- Ne faci un patinoar în curtea din spate!

Nick izbucni în râs. Aşa era Scott, se gândea numai la sine. Avea cu cine sâ semene!

- Nu, e ceva mult mai important.

- Ce poate fi mai important de atât?

- Mătuşa Kylee va avea un bebeluş. Din cauza asta era obosită şi nu avea poftă de mâncare.

- Un bebeluş? se miră Scott, în timp ce Brad râmase cu gura căscată.

- Da, ştii tu. Omuleţii ăia care nu fac altceva decât mănâcă, dorm şi plâng.

- Ştiu ce înseamnă, tată, dar nu-mi vine să cred. Sunt la liceu.

- Ce legătura are una cu alta?

- Ce vor crede colegii mei?

Brad sări de pe scaun şi începu să sară într-un picior.

- Abia aştept sâ le s-spun prietenilor mei. Pot să-l sun pe Eric, mamă?

- Du-te sus, în birou.

Nick văzu privirea plină de dragoste cu care Kylee îl urmări şi îşi dori să se uite şi la el la fel.

- Când se va naşte? întrebă Scott.

Nick îşi dădu seama, amuzat, că el nu întrebase acest lucru.

- în iunie, răspunse Kylee.

- La vară, reflectă el. Am destul timp să mă obişnuiesc cu ideea.

Kylee se ridică şi se duse lângă el, cu ochii în lacrimi.

- E cel mai frumos lucru pe care-1 put H spune, îl îmbrăţişâ ea.

- Ai fi ştiut că mint dacă ţi-aş fi spus că mă bucur.

Kylee îşi scoase batista şi îşi şterse lacrimile, apoi îşi suflă nasul.

- Nu-mi plac scenele astea lacrimogene, se ridică el de pe scaun.

- Aşa sunt femeile însărcinate, îi explică Nick.

- Ne aşteaptă nouă luni foarte lungi, se plânse Scott.

- Şapte şi jumătate, îi corectă ea.

- Nu contează.

Scott şi Nick vorbiseră într-un glas.

***

Kylee stătea cu Donna în bucătărie. Trebuia să fie bucuroasă în aşteptarea Crăciunului, până la care mai era o lună de zile, alături de noua ei familie şi de bărbatul pe care-1 iubea. Dar indiferenţa lui Nick îi alungase orice şansă de a petrece o iarnă de vis.

Donna opri apa la chiuvetă.

- Ce-i cu tine? Ai pregătit atâta mâncare şi abia te-ai atins de ea.

- în ultima vreme nu prea am poftă de mâncare.

Se uită la prietena ei. Mai devreme sau mai târziu tot avea să afle.

- Sunt însărcinată.

- Bravo, zâmbi larg Donna. Cred că nu mai ai nevoie de cursul pentru avansaţi. Eşti fericită?

Kylee clătină din cap, ferindu-şi privirea.

- Nick nu-1 vrea.

- Nu pot să cred.

- Aşa mi-a spus.

Se uită la prietena ei şi văzu că Donna era neîncrezătoare.

- înseamnă că a minţit. Acum înţeleg totul. Tot ce a făcut azi dovedeşte că vrea acest copil.

- Cum adică? Ce-a făcut?

- Nu te-a lăsat sâ ridici nimic prin casă. S-a agitat in jurul tău aşa cum nu l-am văzut niciodată. Acum înţeleg de ce.

• - N-ai dreptate. A spus că nu vrea să fie legat de mine. Şi de ce să vrea? Mi-a spus că n-a iubit-o niciodată pe Mary- Elizabeth. Cum m-ar putea iubi pe mine?

Kylee n-ar fi vrut să spună atât de multe, dar avea nevoie să discute cu cineva.

- Stai aşa! Nu te compara cu sora ta. Ea era foarte dificilă şi...

- Ce vrei să spui?

- Ştiu că nu trebuie să-i vorbeşti de rău pe morţi, dar ar trebui să afli că Mary-Beth n-a fost deloc aşa cum ai crezut tu. Sâ nu te mai compari cu ea. Tu eşti bună, săritoare, amuzantă. M-am săturat să te aud vorbind de bine despre femeia aia care era o ticăloasă!

- N-ai dreptate!

- Nu, Kylee. Tu erai departe de ea şi o vizitai din când în când. L-am auzit adesea pe Brad vorbind cu Eric. Copilul ăla avea nevoie de atenţia ei, dar ea era mereu prea ocupată. Apoi s-a îmbolnăvit. Tu n-ai cunoscut-o cu adevărat. Jur că n-am înţeles niciodată de ce Nick s-a căsătorit cu o femeie ca ea.

- E o poveste lungă.

Mai întâi Nick şi acum Donna îi vorbeau despre Mary- Elizabeth. îşi iubise sora şi n-ar fi vrut să-i creadă, dar nu aveau de ce s-o mintă.

- Cred că am înţeles - era însărcinată.

Kylee făcu ochii mari.

- De unde ştii?

Donna ridică din umeri.

- Simplu. Nick e băiat bun, dar are sânge fierbinte, ca orice bărbat. Mary-Beth a rămas gravidă, iar el s-a văzut obligat să facă ceea ce se cuvine, nu?

- Cam aşa ceva.

- Nu mai poţi schimba trecutul, aşa că ar trebui, să te gândeşti la viitor. Să ştii că-mi vine să mă duc sus şi să-i spun vreo două lui Nick. Cineva trebuie să-l facă să admită că te iubeşte.

Kylee zâmbi, plină de speranţă, dar alungă rapid acest gând.

- Nu mă iubeşte, dar nu-i nimic. Am ştiut de la început ce înseamnă căsătoria asta. Nimeni n-a spus nimic de dragoste.

Donna clătină din cap, exasperată.

- Asta n-are a face!

Kylee se rezemă de dulap.

- Acum nu contează decât copilul meu.

- l-ai spus iui Nick că-1; abeşti?

Kylee era sâ scape paharul din mână. îl iubea pe Nick, îl iubise dintotdeauna. Dar de unde ştia Donna?

- Nu trebuie să mă intereseze decât copilul.

- Ai spus că Mary-Beth ţi-a cerut să te măriţi cu el doar de dragul băieţilor? iartă-mă că-ţi spun asta, dar este singurul gest altruist pe care l-a făcut în toată perioada cât am cunoscut-o.

Donna oftă.

- întotdeauna am crezut că, acum mulţi ani, între tine şi Nick a fost ceva. Doi oameni nu se căsătoresc doar de dragul copiilor. Trebuie să simtă ceva unul pentru altul. Iar acum a mai apărut un copil! Trebuie să-i spui.

- Poate că da.

- Nu mai spun nimic. Dar dacă ai nevoie de mine...

- Ştiu. Şi îţi mulţumesc foarte mult.

Prietena ei zâmbi.

- Ştiu că ai multe pe cap, dar crezi că ai putea să-mi dai nişte plăcintă cu dovleac?

- Toată ziua m-am gândit la plăcintă. Acum înţeleg ce înseamnă ca o femeie însărcinată sâ aibă pofte.

* $ V

Nick se culcă pe spate, cu mâinile sub cap. Camera era mult prea rece. îi lipsea respiraţia ei liniştită, parfumul ei, felul în care se răsucea în somn. Dacă întindea mâna, nu mai simţea pielea ei mătăsoasă şi caldă. Era singur, aşa cum intenţionase.

Şi atunci, de ce nu se liniştea? După cât de mult mâncase, ar fi trebuit să doarmă ca un copil. Copilul... Se gândea la Kylee, care dormea la parter. Era a doua noapte în care fugea de el. Oare şi ei îi era dor? Având în vedere cum se purtase cu ea, putea să se considere norocos că nu-i oti ise mâncarea.

Era foarte îngrijorat din cauza ei. Astăzi i se păruse foarte obosită. în starea ei, n-ar fi trebuit sâ pregătească o masă atât
de bogată, darmite să mai aibă şi invitaţi. Donna îl felicitase pentru că avea sâ fie tată, dar din privirea ei înţelesese că l-ar fi strâns de gât.

Fusese prima Zi a Recunoştinţei pe care o petreceau împreună. Aveau multe lucruri pentru care trebuiau să fie recunoscători dar, din pricina lui, ea se simţea mizerabil. Ca şi el.

Dădu pătura deoparte, se ridică din pat şi coborî la parter. Credea că toată lumea dormea.

Kylee era în bucătărie, desculţă, şi aşeza în dulap vasele pe care le folosiseră la masă. De ce nu doarmea? Doar era însărcinată, pentru numele lui Dumnezeu! El îşi drese glasul.

- Te simţi bine?

Ea se întoarse brusc, cu mâna la piept.

- M-ai speriat de moarte.

- Iartă-mâ, credeam că m-ai auzit. Te simţi bine?

- Da, răspunse ea sprijinindu-se de dulap.

- De ce nu dormi? Ar trebui să te odihneşti. Şi nici n-ai mâncat. Ştii că acum mănânci pentru doi. A, probabil că de-asta nu dormi. Ţi-e foame? Vrei să-ţi fac un sandviş?

De ce nu? se gândi ea. Dacă ar face ceva, poate n-ar mai vorbi aiurea. Şi nici măcar nu spunea ceea ce voia ea să audă. Ar fi vrut să afle că a coborât din camera lui ca s-o ia cu el, în patul lui, şi să-i spună că acolo e locul ei. Poate că atunci ar putea dormi amândoi.

- Nu mi-e foame. Şi te rog să nu fii amabil cu mine. Nu faci decât să îngreunezi situaţia.

- Ce vrei sâ spui?

- Mi-ai arătat foarte clar că nu eşti prea bucuros din pricina copilului. Acum nu te purta ca un soţ grijuliu. Amândoi ştim că
^ e doar un rol. Şi trebuie să mă gândesc bine la copilul meu.

- E copilul nostru. Şi nu-mi place ce sugerezi.

- Nu sugerez nimic, sunt prea obosită.

El scoase din frigider o sticlă de lapte.

- Vrei? Poate te ajută să dormi.

- Nick, tocmai ţi-am spus că nu mă simt bine când te porţi aşa cu mine.

- Vreau să te răsfăţ.

- Nu face asta. N-o faci din suflet, e doar pentru aparenţe. Din ce mi-ai spus, am înţeles că tu ai ani buni de antrenament.

Făcu un gest larg, arătând întreaga casă.

- Toate astea sunt importante pentru tine, dar locul meu nu e aici.

- Ba sigur că e. Eşti soţia mea.

- Nu înţelegi? Ne-am căsătorit doar pentru că...

Se opri şi se aplecă uşor, înconjurându-şi talia cu un braţ.

- Vin imediat.

- E totul în regulă?

Nick vru să să ducă după ea, dar se opri când văzu că nu-i răspunse. Se îngrijoră când văzu că absenţa ei se prelungeşte. Kylee apăru brusc în cadrul uşii. Pe chipul ei se putea citi panica.

- Kylee? Ce s-a întâmplat?

- Sângerez, Nick.

în secunda următoare, el o îmbrăţişă. în nici un caz nu avea de gând s-o lase singură în noaptea aceea. O luă în braţe şi o duse la etaj, în camera lui.

Capitolul 13

- îmi pare rău că soţul meu v-a făcut să bateţi atâta drum, doamnă doctor Macias.

Din noaptea trecută, de când o dusese în camera lui, Nick n-o mai scăpase din ochi. Dacă nu voia copilul, de ce se purta aşa?

- A insistat mult să veniţi?

- Să spunem că este un avocat foarte convingător.

Ochii căprui ai doctoriţei zâmbeau. Era o femeie înaltă pe care Kylee o plăcuse din primul moment în care o văzuse.

- Care e verdictul?

Kylee încerca să pară liniştită, dar era foarte speriată.

- Pentru moment sângerarea s-a oprit. Asta e bine. Dar ai o uşoară febră. Asta nu e

bine, dar nici nu e foarte grav.

Doctoriţa îşi luă stetoscopul de la gât şi-l puse în geanta de la picioarele lui Kylee.

- Pentru că ai peste treizeci de ani şi acesta este primul tău copil, trebuie să fii foarte atentă. Rămâi în pat până scade febra. Să nu faci efort, de pildă să nu ridici greutăţi.Şi apoi?

- O să vedem.

- Şi dacă voi sângera din nou?

- N-o să se întâmple asta, o încuraja doctoriţa.

Kylee ar fi vrut s-o creadă, dar propria-i pregătire o făcea să se gândească la ce putea fi mai rău.

- Şi dacă, totuşi, se întâmplă?

- Atunci va trebui să te internezi şi să-ţi facem nişte analize amănunţite. Dar nu cred că e momentul să ne gândim la asta.

- Care a fost cauza?

Doctoriţa respiră adânc.

- Şi eu aş vrea să ştiu. Dar se întâmplă destul de des. Tot ce pot să-ţi spun este că trebuie să stai liniştită, pentru că şi stresul poate fi un motiv. Nu te gândi decât la copil.

Se îndreptă către uşă.şi se opri cu mâna pe clanţă.

- Mă duc să vorbesc cu Nick. Te rog să mă suni dacă apare vreo schimbare. Absolut orice.

Când rămase singură, Kylee' închise ochii şi se rezemă de tăblia patului. Cum să se liniştească, când întreaga viaţă îi era dată peste cap?

Peste câteva minute auzi uşa deschizându-se şi îl văzu pe Nick, cu o expresie îngrijorată pe chip.

- De ce nu dormi?

- Dar tu de ce mă deranjezi?

De unde ştiai că am nevoie de tine? îşi spuse ea în gând.

El intră în cameră şi se aşeză lângă ea, pe pat.

- De fapt am venit să te întreb dacă poţi să-i primeşti pe băieţi. Sunt îngrijoraţi din cauza ta.

- Sigur că vreau să-i văd.

Numai lor le păsa ce se întâmpla cu ea? El părea calm şi stăpân pe situaţie. Dar ştia că nu era prea odihnit, pentru că o păzise aproape toată noaptea. Cearcănele de sub ochii lui spuneau totul.

- Trimite-i înăuntru, zise ea, bucuroasă să nu se mai gândească la problemele ei.

- S-a făcut.

El se ridică şi se îndreptă către uşă.

- Doctoriţa ne-a spus totul. Mă duc la magazin, dar le-am spus băieţilor că nu trebuie să rămâi singură.

- Dar, Nick...

El ridică o mână pentru a o împiedica să comenteze.

- Le-am dat ordin băieţilor. Unul dintre ei trebuie să rămână tot timpul cu tine când eu nu sunt acasă. Dacă pleacă amândoi, trebuie s-o cheme pe Donna.

- îmi dai ordin şi mie?

- Da, să stai în pat, zâmbi el jucăuş. îmi pare rău că nu m-am gândit la ordinul ăsta mai de mult.

Nick intră în bucătărie şi puse pe masă cumpărăturile. Puse pe o tavă o cană mare cu apă şi un pahar. Oare de ce mai avea nevoie? Doctoriţa îi spusese lui Kylee să nu se ridice din pat, iar el trebuia să aibă grijă sâ respecte această recomandare. Nu putea accepta sâ i se întâmple ceva.

Un ţipăt ascuţit îi atrase atenţia şi urcă în fugă scările spre dormitor. Se opri în cadrul uşii, văzându-1 pe Brad. Stătea în pat, lângă Kylee, ţinându-1 în mână pe Houdini. Ea credea că încheiase un armistiţiu cu animalul, dar era valabil numai când acesta era în cuşcă. Acum se uita îngrozită spre el.

- Gata, nu te speria! Vrei să-l ţii în mână? întrebă Brad.

-Nu!

- O să se simtă jignit, mamă.

îl văzu pe Nick în uşă.

- Ai venit la timp.

- Brad, ar fi bine să-l iei de aici. Kylee trebuie să se odihnească şi nu cred c-o s-o facă până când Houdini n-o să fie înapoi în cuşcă.

- Bine, tată.

Brad băgă reptila înapoi în cuşcă şi ieşi din cameră.

Nick o luă de mână.

- Te simţi bine?

- Nu s-a schimbat nimic.

- Unde e Scott?

- I-am spus că poate să iasă cu prietenii lui. Astăzi nu are cursuri şi nu trebuia sâ stea aici, să mă ţină de mână.

Nick o mângâie uşor.

- Eu exact asta aş vrea să fac.

Se înroşi, prima oară după zile în şir când fusese palidă.

- Cine zicea că avocaţii spun numai adevăruri?

- Să mă trăsnească dacă mint!

-Ai grijă, DeCorsi, s-ar putea s-o păţeşti.

Se auzi uşa de la intrare şi peste o clipă Scott intră în dormitor, cu o roşcată drăguţă în urma lui.

- Bună, ea e Sherry.

Se întoarse spre fată.

- El e tatăl meu şi ea e mama. O să nască.

- Nu chiar acum, zâmbi Kylee. Mă bucur să te cunosc, Sherry.

- îmi pare bine să vă cunosc, doamnă DeCorsi, spuse fata, emoţionată.

Nick observă că îi făcuse plăcere când Scott o numise „mamă“. Ştia cât de mult se chinuise să obţină simpatia băiatului. Se uită la noua prietenă a fiului său, aprobând alegerea făcută.

- Si mie îmi pare bine, Sherry.

O privi pe Kylee, gândindu-se la toate lucrurile care-i îndepărtaseră unul de altul în urmă cu mulţi ani. Dar acum era alături de el şi de copiii lui. Cum de fusese atât de prost şi o lăsase să plece? Ştia că trebuie să-i spună cât de importantă era pentru el şi câtă nevoie avea de prezenţa ei. Spera doar să nu fie prea târziu, pentru că acum Kylee i se părea distantă, chiar indiferentă.

- Camera asta seamănă cu gara centrală, comentă ea.

- Nu e în toane prea bune, observă Scott. Asta e tot din pricina sarcinii?

Nick râse.

- Nu sunt expert, dar se pare că da.

Băiatul scoase o cutie mică, dreptunghiulară, din buzunarul pantalonilor.

-Atunci înseamnă că nu vrei să vezi ce ţi-am adus, ca sâ nu te plictiseşti.

- Nu sunt în toane rele. Arată-mi! îi ceru Kylee nerăbdătoare.

- Un pachet de cărţi. Şi bomboane, ca să avem pe ce să jucăm.

Sherry îi arătă un pachet frumos ambalat, pe care îl ţinuse ascuns la spate.

- Tocmai când crtsleam că nu mai poţi fi recuperat, faci un gest aşa frumos, îi mulţumi Kylee, cu ochii strălucitori.

- Nu te emoţiona.

- Nu, promit. Nu vreţi să staţi aici, lângă mine?

Brad veni în fugă şi sări în pat.

- Şi eu vreau să mă joc!

- Bradley!

Nick strigase la copil mai tare decât ar fi vrut, dar se temu că ar putea-o lovi pe Kylee.

- N-n-am vrut.

- E în ordine, scumpule, îl trase ea mai aproape.

Nick îi trecu mâna prin păr, vrând să-l liniştească. Bâlbâiala lui Brad aproape dispăruse, dar a fost suficient să strige cineva la el şi să se sperie, pentru ca să reapară.

- îmi pare rău, băiete. Dar fii mai atent.

- Bine, tată.

- Nick, de ce nu te duci în birou?

Privirea ei era dezaprobatoare.

- Nu vreau să te las singură.

- Nu vezi câtă lume e lângă mine? zâmbi ea.

- Mi-am anulat toate întâlnirile.

- Chiar nu ai nimic de făcut? Mă înnebuneşti! Copiii sunt aici, iar eu o să fiu în regulă.

- Vrei să plec?

Ea aprobă cu o mişcare a capului.

- Dacă tu crezi că e mai bine aşa...

Ar fi dorit să găsească o cale prin care să repare tot răul pe care i-1 făcuse şi să-i arate cât de mult ţine la ea.

- Dacă mă mai întrebi o singură dată dacă mă simt bine, încep să ţip. In afară de asta, arăţi îngrozitor. Ai mare nevoie să lucrezi.

Nick se uită la copii.

- Mă bazez pe voi. Trebuie să câştigaţi şi să n-o lăsaţi să mănânce prea multe dulciuri.

Traversă camera, dar când ajunse la uşă se opri.

- Dacă e nevoie, trişaţi.

v v

Kylee deschise ochii, înfierbântată şi respirând foarte rapid. Se uită prin cameră şi văzu că hainele ei erau în dulap şi parfumul pe servantă. Lucrurile îi erau împrăştiate prin toată încăperea. Se linişti, dându-şi seama că totul fusese un vis.

Apoi îşi aminti că venise Donna şi îi dăduse pe copii afară, obligând-o să se odihnească. Prietena ei îi promisese că va rămâne acolo, în cazul în care va avea nevoie de ceva.

Kylee închise ochii. Da, voia ceva. Voia sâ aibă linişte sufletească. Zâmbi, amintindu-şi de Scott care o prezentase drept „mama lui“. Relaţia lor era acum solidă, dar restul vieţii ei se prăbuşea. Fusese prea naivă dacă.crezuse că problemele se vor rezolva în momentul în care va apărea un copil. Poate că Dumnezeu o pedepsea pentru ceva. Să fie pentru plecarea de la mănăstire?

Se gândise foarte mult înainte să ia o decizie. Ştia de multă vreme că din viaţa ei lipseşte ceva şi că locul ei nu e într-o mănăstire. Nu-i plăcea să fie singură în fiecare noapte, iar bebeluşii de care se ocupa deşteptaseră în ea sentimente materne pe care voia să le cunoască într-adevăr. îşi dorea cu tărie un copil.

- Pentru tine mă lupt, micuţule, şopti ea, mângâindu-şi abdomenul.

De unde găsise curajul de a pleca? Să fi fost momentul în care aflase că sora ei e pe moarte? Sau subconştientul îi transmisese că, dacă Mary-Elizabeth nu mai era, avea ocazia să-l cucerească pe bărbatul pe care-1 iubise toată viaţa?

Imaginea lui Mary-Beth îi apăru în faţa ochilor. în minte îi reveniră cuvintele lui Nick - n-o iubise niciodată pe sora ei. Manipularea ei, nefericirea lor... Tabloul pe care i-1 zugrăvise Donna nu-i dădea pace.

Dintr-o dată, anii scurşi dispărură şi Kylee se pomeni în vechiul ei dormitor de copil. Mary-Beth îi spusese adesea că o să se mărite cu un bărbat cu perspective, un bărbat care să-i dăruiască tot ce merită. Atunci crezuse că sunt doar vorbe de puştoaică, fără acoperire.

îşi aminti de noaptea în care Nick îi spusese că nu se mai pot vedea, motivând că el îşi doreşte o relaţie serioasă, iar ea este prea mică pentru aşa ceva. Nefericită, plânsese pe umărul lui Mary-Beth, dar aceasta îi spusese, cu satisfacţie, că Nick era partenerul ei pentru bal. Nu încercase s-o pregătească pentru această veste, ba chiar credea că îi făcuse plăcere s-o anunţe. Ieşea în oraş cu sora ei - dublă trădare!

Nu după multă vreme, aflase că urmau să se căsătorească şi se hotărîse să se ducă la mănăstire. Acum ştia că de fapt fugea de lume.

De ce i-1 furase Mary-Beth pe Nick? De ce propria ei soră fusese hotărâtă să-i distrugă viaţa? Şi încă mai simţea că jocul surorii sale nu s-a sfârşit.

Odată, demult, crezuse că poate avea tot ce-şi doreşte. Nu avea dragostea lui Nick, dar măcar avea copilul lui. Ştia că nu poate obţine mai mult.

- Să te naiba, Mary-Beth. întotdeauna ai ales calea cea mai uşoară. Acum te-ai dus, şi n-am apucat să-ţi spun cât de mult te urăsc pentru tot ce mi-ai făcut.

Doctorul îi spusese că sângerarea putea fi cauzată de stres.

- Ajunge! Nu eu sunt pe primul plan, ci altcineva, pentru care sunt gata să fac orice!

Era o singură cale prin care îi putea spune surorii sale ce credea despre ea. Ştia că trebuie să se liniştească, dar trebuia să se elibereze de greutatea aceea care o sufoca. Coborî din pat.

Trebuia să scape de Donna.

Capitolul 14

Kylee tremură, înfiorată de vântul rece de noiembrie, şi îşi strânse pulovărul pe lângă ea. Nu se gândise să-şi ia haina.

Era un loc frumos, cu mulţi copaci. Mergea hotărâtă, mirându-se că ţinea minte cu atâta precizie unde era mormântul surorii sale. Ultima dată când fusese aici, Nick o susţinuse tot timpul. îşi dori să fie şi acum lângă ea.

MARY-ELIZABETH DECORSI - SOŢIE - MAMĂ IUBITĂ

Kyle întinse mâna şi-şi trecu degetele peste literele reci.

- N-o să te las să câştigi. De data asta, nu! N-o să pierd copilul ăsta.

Nick mergea cu paşi mari, căutând-o înnebunit pe Kylee. Dacă nici aici nu era, nu mai ştia unde s-o caute. Doctorul îi spusese că trebuie să stea în pat, cel puţin câteva

săptămâni. îi mulţumea lui Dumnezeu că Donna îl sunase la birou, spunân- du-i exact ce a zis Kylee.

De ce îi spusese că n-a iubit-o pe Mary-Beth? Ultimul lucru pe care şi-l dorea era s-o dezamăgească. Ani de zile încercases-o protejeze şi să nu-i arate adevărata faţa a surorii ei. Dar se simţise foarte uşurat când îi mărturisise motivul pentru care se căsătorise cu ea. Motivul pentru care nu mai putea avea încredere în nimeni, niciodată. Acum îşi dorea să nu fi spus acele cuvinte. O iubea şi nu voia să-i facă vreun rău.

Când o văzu, ridică ochii, mulţumind Cerului că era teafără. Apropiindu-se, îi auzi cuvintele. Se duse lângă ea şi îi puse haina pe umeri.

- Kylee, nu-ţi mai poate face nici un rău.

- Ba da. Dacă nu mă eliberez de ea, o să pierd copilul. Ai auzit că doctorul a spus că motivul poate fi stresul. Ştiu că tu nu vrei...

Se opri, neputând rosti cuvintele. Nick îngenunche lângă
ea.

- N-ar fi trebuit să-ţi spun niciodată lucrurile acelea. îmi doresc acest copil.

- Nu trebuie să spui asta.

- Nu spun doar aşa, vorbesc serios.

El se uită din nou spre cer, rugându-se să-l creadă.

- Şi mai vreau să-ţi spun ceva. Te iubesc.

Abia atunci se uită la el.

- Ce ai spus?

- Te iubesc.

Nick respiră adânc. Kylee îi spunea mereu că viaţa lui erau cuvintele. Ce mult greşise! Viaţa lui era ea. Pleda acum în cel mai important caz al lui, iar verdictul putea fi raiul sau iadul.

- întotdeauna te-am iubit. Mai e ceva ce nu ţi-am spus, în legătura cu balul la care am însoţit-o pe Mary-Beth.

- Nu vreau să aud.

- Trebuie.

Se aşeză lângă ea o şi prinse de bărbie, forţând-o să-l privească.

- Ea m-a invitat la petrecere, nu eu pe ea. Am dat telefon să vorbesc cu tine, dar ea mi-a spus că eşti plecată cu mama ta să-ţi cumperi o rochie pentru bal. Ştiam că n-o să mergi cu mine şi... Când m-a invitat, am acceptat. Cred că am vrut să te fac geloasă.

- De ce mă sunaseşi?

- Voiam să-ţi spun că nu pot sâ stau departe de tine. Te iubeam, dar... erai atât de mică, iar eu îmi doream atât de mult să fac dragoste cu tine... Am vrut să aştept, până mai creşteai. Credeam că avem destul timp la dispoziţie.

Oftă adânc, trecându-şi mâna prin păr.

- Te-am sunat atunci să-ţi spun că mă înşelasem, că aveam nevoie de tine. îmi făcusem o promisiune mie însumi să aştept până vei fi pregătită.

- O, Nick...ţi-ai ţinut promisiunea.

- în noaptea când mi-ai spus că sângerezi am fost disperat. Mi-am dat seama că pot să te pierd din nou şi n-aş fi putut suporta. Mai mult, nu apucasem să-ţi spun că te iubesc.

- Poate că m-ai iubit atunci, demult, dar acum nu.

- Greşeşti. După ce Mary-Beth a furat...

Kylee îi puse un deget pe buze.

- Ce am făcut eu e mai grav.

- Ce tot spui? Eşti blândă, înţelegătoare. Nu poţi sâ faci nimic...

- Am fost o mincinoasă, Nick. M-am folosit de ea. Acum ştiu că probabil ea merita să mă port aşa, dar asta nu înseamnă că e bine.

Ii luă mâna şi i-o strânse uşor.

- Ce vrei să spui?

Kylee îl privi în ochi, hotărâtă să-i spună tot ce o frământa.

- Am plecat de la mănăstire şi am profitat de moartea surorii mele ca să obţin ce-mi doream - pe tine, copiii, o familie. Scott şi Brad ar fi trebuit să rămână cu mama lor. Sunt o persoană îngrozitoare. Nu ar trebui să mi se permită să am grijă de ei. Ar fi trebuit să mor!

- Să nu mai spui aşa ceva! strigă el furios. Eşti o persoană deosebită, iar băieţii sunt norocoşi sâ te aibă lângă ei. Când ai plecat de la mănăstire, Mary-Beth se simţea mai bine şi toată lumea spera că pericolul trecuse. Cum ai fi putut să ştii că lucrurile se vor înrăutăţi aşa de repede?

- Sunt asistentă. Ştiu ce se poate întâmpla. Probabil că mi-am dat seama că nu mai are şanse şi am aşteptat.

începu să tremure, iar el o înconjură cu braţul.

- Lasă-mă sâ te duc acasă, să te încălzeşti. îmi fac griji pentru tine.

Ea clătină din cap.

- Nu pot să merg în casa ei.

- E casa ta, casa noastră.

- Nu! Am luat locul ei, în casa ei, în viaţa ei. Nu mai pot face asta.

Trebuia s-o facă să înţeleagă că nu avea de ce să se simtă vinovată. Era doaj' o victimă a manipulărilor lui Mary-Beth, ca şi el. Sau chiar mai rău.

- De ce ai vrut să fii călugăriţă?

- Poftim? De ce vrei să ştii? Şi tocmai acum!

-îmi amintesc că mi-ai spus ceva atunci când ne-am cunoscut. Dar n-ai mai vorbit despre asta după ce am început să ne cunoaştem mai bine.

-Am vrut să fiu soră medicală şi să-l servesc pe Dumnezeu. Asta mi s-a părut cea mai bună soluţie.

- De ce nu te-ai făcut asistentă şi atât? De ce ai ales mănăstirea? Şi de ce ai făcut-o imediat după nuntă?

■ Kylee respiră adânc.

- Era singurul loc care mi se potrivea. Singurul loc în care puteam evada. Tu ai fost singurul bărbat pe care l-am dorit şi mă simţeam protejată la mănăstire. Dar nu înţelegi? Când am aflat că Mary-Beth e bolnavă, am ştiut că poate sâ moară şi am venit imediat, ca să profit de ocazie.

El o prinse de umăr şi o scutură cu putere.

- Nu, tu nu înţelegi. înainte să moară, ne-a pus să promitem că o să ne căsătorim. Nu crezi că a vrut să-şi răscumpere greşelile?

Kylee clipi des.

- Vrei să spui că...

El aprobă.

- Ştia exact ce ne făcuse. în plus, voia ca băieţii sâ fie în siguranţă. Era egoistă şi manipula oamenii, dar nu m-am îndoit niciodată de dragostea pe care le-o purta copiilor. Cred că s-a simţit împăcată când am acceptat sâ rămânem împreună după ce ea nu va mai fi.

- Chiar crezi asta, Nick?

Pentru prima oară, în ochii ei apăruse o rază de speranţă.

- Da, cred că a vrut să se ducă liniştită la Judecata de apoi.

- Mi-ar plăcea să cred că acesta a fost motivul.
- Aşa a fost, iubito.

li luă faţa în palme, privind-o adânc în ochi.

- Şi crede-mă când îţi spun că te iubesc. Crede-mă că nu pot suporta gândul că, într-o dimineaţă, n-ai mai fi lângă mine. Nu mai pot să trăiesc fără zâmbetul tău. Ai renunţat la mănăstire pentru că voiai o altă viaţă. Nu puteai să mai trăieşti în minciună. Asta-i tot!
- Bine, domnule avocat. Verdictul s-a pronunţat. Hai acasă! Şi eu te iubesc.

O sărută cu pasiune, fericit că o auzise spunând acele cuvinte.

- Mary-Beth ne-a răpit o mulţime de lucruri, dar pe ăsta l-a ratat.
- Ce vrei sâ spui?
- Eşti prima femeie care îmi spune „te iubesc[1]'.
- Serios? şopti ea fericită.

El dădu din cap.

- A meritat să aştept. Apropo, vreau să facem ceva.
- Ce anume? fu ea curioasă.
- Vreau să ne reînnoim jurămintele în faţa unui preot.
- De ce? abia îndrăzni ea sâ întrebe.
- Pentru că vreau sâ intrăm în căsnicia asta cu dreptul.

-Oh, Nick...

- De ce plângi?

- Pentru că eşti minunat. în plus, femeile însărcinate au voie sâ aibă toane. Chiar tu ai spus asta.

Epilog

Nick conducea atent, încercând să se concentreze la drum şi nu la persoana extrem de importantă care se afla în maşină.. Kylee stătea lângă el, uitându-se întruna la bebeluşul care dormea în scaunul special.

- Ştiu că e o prostie, dar nu-mi vine să cred că micuţa asta e adevărată.
- Nu e o prostie. Şi eu simt la fel. Dar o să ne revenim când o sâ-i schimbăm scutecele.

Se uită la soţia lui, neştiind ce a făcut ca sâ merite o asemenea femeie. Nu crezuse că poate fi atât de fericit şi mulţumit.

Kylee îşi scoase centura.

- Eşti gata s-o prezentăm restului familiei?
- Oricând. Te simţi bine?
- Minunat. Te rog, nu-ţi mai face griji.
- Nu pot.
- Fusese distrus în ultimele două luni de sarcină. Când Kylee intrase în travaliu, doctoriţa îl asigurase că totul decurge normal. Când văzuse prin ce trece, îşi jurase că n-o să repete experienţa. Dar dacă ea voia...O iau pe Stephanie.

El o luă în braţe pe Stephanie DeCorsi şi se îndreptă către intrare. Muzica rock care se auzea din casă îl irită.

- Le-am spus că azi o aducem acasă! Ce-i gălăgia asta?
- Linişteşte-te, Nick. Mai' devreme sau mai târziu tot trebuie să se obişnuiască.

îl sărută, zâmbindu-i fericită.

- întotdeauna mi-am dorit un frate mai mare. Ea are norocul să aibă doi.

Intrară împreună în casă, iar Kylee se duse în sufragerie şi micşoră volumul casetofonului.

- Brad, ţi-am spus că dacă te mai atingi de butonul ăla, o să-ţi trag... A, voi eraţi!

Nick pufni uşor.

- Aţi demolat casa sau încă nu? Şi ce v-am spus despre muzică?

- Scuze, tată. Am vrut sâ dau muzica mai încet înainte să veniţi voi, dar n-am auzit maşina.

- Nu, zău!

Urcară scările împreună către camera copilului. Kylee îşi aminti cu câtă veselie o decoraseră. Aleseseră un tapet în culori pastelate, iar Nick insistase să-l pună chiar el. Ce dacă nu ieşise perfect? Kylee era mulţumit că nu asta era profesia lui.

Coborî în bucătărie şi se prăbuşi pe un scaun, mai obosită decât ar fi crezut. Uşa de la vechiul ei dormitor era deschisă. Fusese foarte bucuroasă când Nick hotărâse să-l transforme în birou, mai ales că aveau nevoie de încă o cameră liberă la etaj.

Nick apăru pe neaşteptate în cadrul uşii.

- Plânge! Nu ştiu cum s-o potolesc!

- Relaxează-te!

- Sunt relaxat!

- Cu cine crezi că vorbeşti, domnule avocat?

Urcă la fetiţă şi îi găsi pe cei doi băieţi aplecaţi deasupra coşului.

- Plânge, mamă, o anunţă Brad.

Privirea lui era îngrijorată, dar, în acelaşi timp, încrezătoare. Ştia că ea va putea rezolva problema.

- E în regulă. Se află într-un mediu complet nou, asta-i tot. în braţele ei, fetiţa se linişti.

- Vreţi s-o ţineţi?

- Nu! răspunseră ei la unison.

- Laşilor!

Tatăl lor intră în cameră.

- Scott, te caută Mark la telefon.

- Cineva acolo sus mă iubeşte, zâmbi el, fericit că scăpase.

- Plec şi eu, se strecură şi Brad.

Kylee se uită la Nick şi-i zâmbi.

- Nu credeam că pot sâ fiu atât de fericită.

- Aici? în azilul ăsta de nebuni?

- Da. Nu-i grozav? zâmbi ea. Nu ştiu cum am rezistat la mănăstire. Era prea linişte.

- Te iubesc, spuse Nick, cuprinzându-şi cu braţele cele două comori.

- Şi eu te iubesc.

Kylee îşi ridică privirile spre cer.

- Mulţumesc!

Sfârşit